

ÖZGÜRLÜKÇÜ

GENCLİK

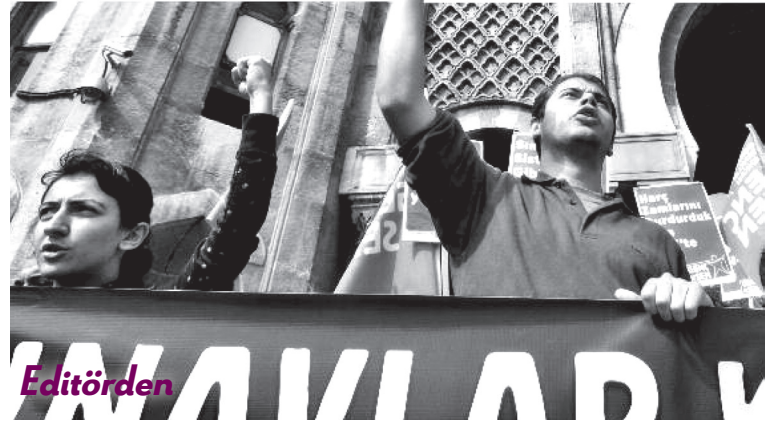
gençliğe, özgürlüğe sosyalizme... EVET!

mart 2016

**YAŞAMAK İÇİN DİRENMEYE
ÖZGÜRLÜK İÇİN MÜCADELEYE!**

- 3 Direnişi ve Öfkeyi Kuşanalım
- 4-5 Dur! Demeyecek miyiz?
- 6-7 Saflar netleşiyor, Türkiye kaybetmeye devam ediyor!
- 8-9 Direnişin ruhuyla teslim olmayan bir gerçeklik: Kürt özgürlük hareketi
- 10-11 "Gök kubbenin altında kaos var, koşullar mükemmel"
- 12-13 Her şeye rağmen söz hala güçlü
- 14 Kartopu yuvarlanıyor
- 15 İşsizlik ve öğrenci gençlik - gelecek yok!
- 16-17 Sistemik kalitesizleştirme!
- 18-19 Patronların yeni "ucuz iş gücü" gençlik
- 20-21 Üniversite solunun siyasal İslam ile imtihanı!
- 22-23 Nasıl bir üniversite?
- 24-25 Tweetler
- 26 AKP "öze"yi çok seviyor
- 27 Sunulan kadere karşı savunulan yaşam
- 28 Direnişin ve cüretin kadın yüzleri
- 29 Gecele, sokaklar, kampüsler bizimidir!
- 30 Diren!
- 31 "Mora boyayacağız kampüslerimizi" direnen renkler ve militanlaşan
- 32 Hareket: Büyük merkezde LGBTİ
- 33 "Buradayız, alışın, gitmiyoruz"
- 34 Bitmeyen kavga: Cerattepe
- 35 Toki: Ekonomik-politik saldırı aracı
- 36 Yedikule bostanlarının akıbeti üzerine...
- 38 Deniz üstü köpürür
- 39 Ölünün dışını söküp gidenlere ithafen
- 40-41 "Kaptan bizi savaşa götür!"
- 42 Emeğe saldırılar artıyor
- 43 Tehlike çanları arap-alevileri için çalıyor
- 44 Hokus pokus ya da bir hastalık olarak: Yaratıcılık
- 45 Kendin sandığın "sen"den kopuş
- 46 ...ve serüvenciler düşer bu yollara
- 47 Haberler

Hareket etmezsek acı üzerimizde birikir!*

Dergimiz Özgürlükçü Gençlik, bir yıllık aranın ardından yeniden sizlerle. Geçirdiğimiz süre boyunca ülkede ve dünyada sayısız kırılmalar ve tarihi süreçler yaşandı/yaşanıyor.

AKP/Erdoğan tarafından hızla kaosa sürüklenen ülkemiz, emperyalist bloklar arası paylaşım krizlerinde büyük bir savaşın ve yıkımın içinde seyreden bölgemiz ve bir bütün olarak dünyamız kaynama noktasında.

Kapitalizmin hem kendi krizleri hem de doğurduğu alt krizler, insanlığı son 1 yılda daha da tehdit eder hale geldi. Kitlesel kıyımlar, patlayan bombalar, göç dalgaları... Bunlar, artık gündemimizin sıradan bir parçasına dönüştü.

Tüm bu olan bitenden -bizim mücadele alanlarımız olan- üniversitelerin etkilenmemesini beklemek hayal olurdu elbette. Son dönemde bir yandan eğitime yönelik sermaye eliyle uygulanan neoliberal politikalar hızlanırken, diğer yandan kampüslere ve akade-

miye dönük baskı arttırıldı.

ÖGB ve Polis öğrencilerin afiş asma hakkını dahi şiddetle gasp etmeye çalışırken, memleketin olumsuz ahvaline dair söz söyleyen akademisyenler tehdit, uzaklaştırma ve tutuklamalara maruz kalıyor.

Direnşte olan güçler olarak ise; bir mayalanma ve birikim sürecinin içindeyiz. Bu birikimin ilk nüvelerini Cerattepe ve 8 Mart kadın eylemliliklerinde gördük. Kampüslerde de tüm saldırılara rağmen geri adım atmadık, mücadelemizi sürdürüyoruz.

Bu mücadelenin bir parçası olan dergimizi de bu olağanüstü koşullarda sizlere ulaştırıyoruz. Neler oluyor'u üniversitelilerin dikkatli gözleriyle süzdük, Ne yapabiliriz'i gençliğin asi ve yaratıcı ruhuyla tartıştık.

Modern gevezeliğin karamsarlığı ile değil, hayal gücünün sınır tanımazlığı ile okunması dileğiyle.

*Barış Bıçakçı'nın "Bizim Büyük Çaresizliğimiz" adlı romanından alınmıştır.

ÖZGÜRLÜKÇÜ GENÇLİK DERGİSİ

Sahibi ve Sorumlu Yazışları Müdürü: Mertcan Hepgoncalı

Adres: Hüseyinağa Mah. Nane Sk. No: 15/3 Beyoğlu-İSTANBUL

Baskı: Ceylan Matbaacılık (Ahmet Uçar) Davutpaşa Cad. San. Sit. B Blok No: 318 Topkapı/İstanbul Tel:0212 613 10 79

Önümüzdeki dönemde gençliğin direnci, AKP'nin fütursuzca saldırdığı tüm alanlarda kendisini gösterecektir. Doğaya, kentlere, kadınlara ve emeğe karşı yapılan sert müdahale, aynı zamanda gençliğin direniş mevzileri olmalı.

Utku Şahin

DİRENİŞİ VE ÖFKEYİ KUŞANALIM

Her geçen gün korku ve panik havasının yayıldığı, devlet cephesinden aralıksız bir şekilde zafer naralarının atıldığı bugünlerde hava kimden yana esiyor? Geldiğimiz son süreçte devlet ve sermayenin hamlelerine halk cevap veriyor, şimdilik taraflar geri atıyor.

Başkanlık sistemini paravan olarak kullanıp, kendi diktatörlüğünü kurmak isteyen AKP-Erdoğan rejimi, karşısında duran sistem karşıtı güçleri, topyekûn savaş ile ezmek istiyor. Ezeli düşman olarak gördüğü ve her fırsatta saldırdığı Kürt Özgürlük Hareketini, Gezi direnişi ile motivasyon kazanan Türkiye devrimci hareketini yok etmek istiyor.

Ancak bütün bu saldırıların gerçekleşiyor olmasının arkasında var olan fiili diktatörlüğün yok olma endişesi var. Ordu ile yaptığı ittifak ile birlikte elinde zor ve şiddet gücünü bulunduran rejim, kaybetme korkusu ile savaş hukukunu dahi ihlal ederek saldırganlaştı.

10 Ekim rejimi

7 Haziran sonrası başlayan toplu katliamlar (Suruç, Ankara) ve bütünlüklü yönetilen savaş konsepti karşısında,

muhalif güçlerin yeterli karşı koyuşu sağlayamaması ile birlikte, Erdoğan fiili diktatörlüğünü ilan etti.

İç politikada Kürt halkına yönelik savaş politikası devam ederken, diğer bir yandan ekolojik sistemi ciddi anlamda tehlikeye atan projeler/uygulamalar hayata geçirilmeye devam ediyor. Kadının cinayetleri her gün daha da artıyor. Bunun karşısında ise her cinayette sokakları zapt eden kadın hareketi giderek büyüyor.

İşçi sınıfının çalışma koşullarının kötüleştiği, kıdem tazminatı hakkının elinden alınmaya çalışıldığı süreç, saldırıların salt bir alana değil, tüm antikapitalist dinamiklere yönelik olduğunu gösteriyor.

Dış politikada ise başta Suriye olmak üzere yürütülen vekâlet savaşında rol almak isteyen AKP-Erdoğan rejimi, üst üste yaptığı hatalar ile duvara tosluyor.

Bütün bu krizlerin üniversiteye yansması önceki süreçten daha fazla hissedilmekte. 2000'lerin başları ile birlikte üniversitelerde aktif şekilde uygulamaya koyulan neoliberal saldırılar, şimdi yoğunluğunu arttırmış durumda. YÖK üzerinden oluşturulan baskı ortamı ve

önceden planlanmış faşist saldırılar ile üniversitelerdeki muhalif damar yok edilerek, neoliberal politikaların rahatça hayata geçirilmesi planlanmakta. Ama unutulmuş bir şey var ki o da bu saldırılar karşısında, yaşam alanlarını savunan üniversiteli gençler.

Gençliğin direnç noktaları

Toplumun dinamizmini ifade eden gençlik, egemenlerin üniversite alanını talan etmesini engelleyen temel öznedir. Gençliğin üniversite içinde ve dışında örgütlediği mücadele, hem emeğin yanında, hem de antikapitalist tüm dinamikler ile omuz omuzdur.

Önümüzdeki dönemde gençliğin direnci, AKP'nin fütursuzca saldırdığı tüm alanlarda kendisini gösterecektir. Doğaya, kentlere, kadınlara ve emeğe karşı yapılan sert müdahale, aynı zamanda gençliğin direniş mevzileri olmalı.

Bu direnişi ile siyasi iktidar ve sermaye karşıtlığında ön saflarda olan üniversite gençliğinin hareketi ve enerjisi "Başka bir üniversite mümkün" sözünü gerçekliğe ulaştıracaktır.

İdeolojik-politik olarak söylenen söz ve pratikte uygulanan eylemsellik önümüzdeki süreci belirleyen bir durumda olacaktır. Şimdi, gençliğin özgücünü açığa çıkartacak motivasyon ve disiplin ile mücadeleye sınıksız sarılmalı, yaklaşan saldırıyı yerle bir etmeliyiz. Bekleyen bir konumda gözlemci değil, devrimin imkânını arayan ve bunun yaratılmasında rol alan bir özneye bürünmeliyiz.

DUR!

DEMEEYECEK MİYİZ?

Ronay Gültekçe

AKP/Erdoğan rejimi, 7 Haziran seçimlerinde aldığı darbenin ardından, şiddet ve terörle muhalefeti bastırarak 1 Kasım'da düzluğe çıkmayı başardı. Ama bu düzluğun altı, cumhuriyetin kuruluşundan itibaren çözemediği, AKP'nin ise daha da derinleştirdiği toplumsal ve ekonomik sorunların yarattığı fay hatlarıyla dolu.

Bu gerçekliğin -bizzat mimarı olarak- elbette farkındalar. Fay hatlarını tetikleyecek en ufak bir protestoyu dahi olağanüstü bir baskı, tehdit ve şiddet ortamı ile karşılamaları bundan. Önlerini göremedikleri bu tekinsiz yolda ilerlerken, kanunsuzluk ve zorbalıkla yolu uzatma ve becerilebilirlerse bu arada yapacakları bir rejim değişikliği ile anayasal güvence kazanma gayesindedir.

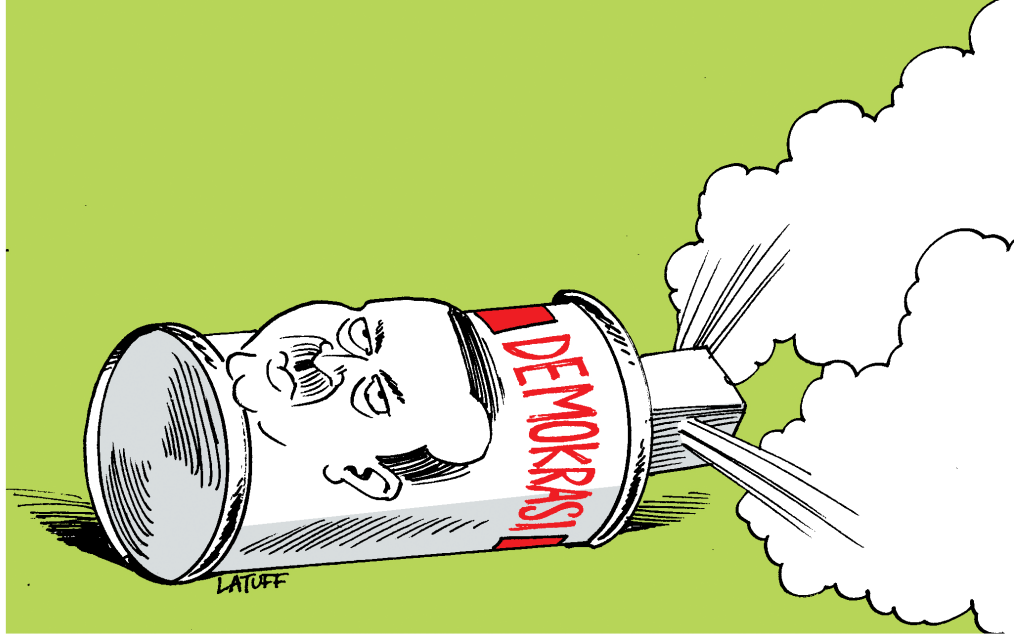
Rejimin kimliği; Şiddet ve terör!

AKP; 7 Haziran'dan bu yana şiddet silahını hiç indirmedir. İktidarı kaybetmemek uğruna, tüm muhalif gruplara savaş açmış durumda. Siyasetten tamamen uzaklaşmış, iktidara biat eden bir toplum hedefleniyor.

Mevcut yapı kutsallaştırılırken, karşısına geçip ses çıkaran herkes şeytanlaştırılıp hedef gösteriliyor ve ilgili birimlerce gereği yapılıyor. Cizre, Sur, Suruç, Ankara, Tahir Elçi... Cerattepe, Erdem Gül, Can Dündar, Kürt gazeteciler, Ayşe Öğretmen... Ve daha sayamadıklarımız.

Sadece Kürtler ve sosyalistler değil, kadınlar, Aleviler, işçiler tehdit altında. Her gün kadınlar öldürülüyor, Cemevleri taciz ediliyor, doğa talanı Cerattepe'de olduğu gibi son sürat devam ediyor. Bu abluka; gerici, mezhepçi, faşist, cinsiyetçi, halk ve işçi düşmanı zihniyetin hareket alanını arttırıyor ve herkesi tehdit ediyor. Tüm bunlar olurken; hukuken ya da siyaseten hiçbir kural, etik değer ya da toplumsal hassasiyet gözeticilmiyor.

Ankara'da 28 güvenlik personelinin ölmesine, birçok insanın da yaralanmasına neden olan son saldırı gösteriyor ki

Fotoğrafa baktığımızda, içerde bir iç savaş ve buna paralel olarak diktatörlük rejimine geçiş; dışarıda ise küresel bir savaşın ana taraflarından biri olma ihtimalleri açıkça görülebiliyor.

AKP/Erdoğan'ın ülkeyi soktuğu terör ortamında, hiçbir vatandaşın can güvenliği bulunmuyor.

Dış politikada yeni çılgınlıklar denenebilir

Suriye'de savaşın başladığı günden bu yana en gerici odaklarla ittifak yapmayı iş edinen AKP/Erdoğan rejiminin dış politikası iflas etmiş durumda. Durumu değiştirmek adına Rus uçağının düşürülmesi, Rojava'nın bombalanması dahil her türlü provokasyon denendiye de sonuç değişmedi. Bilakis Rus uçağının düşürülmesi bölgede Türkiye'nin hareketlerini daha da sınırlandırdı.

Şimdi Esad Rejimi ve PYD'nin ilerleyişi sonucunda sıkışan çetelerle bağlantı tamamen kopmak üzere. Suriye'ye müdahale etmek için Ankara saldırısının

faillerini zaman geçirmeden YPG olarak açıkladılar ancak kimseyi inandıramadılar. Bir kara harekâtı imkânını şimdilik bulamadılar. Bu, AKP/Erdoğan'ın Suriye'de nihai yenilgisi ve tüm kara sınırlarını düşman ilan ettiği Esad ve PYD'ye terk etmesi anlamına geliyor. Buradaki başarısızlık AKP/Erdoğan rejimini gerilimin içine biraz daha çekiyor.

Bu gidişe siyasetin cevabı...

7 Haziran'dan bu yana AKP ve Erdoğan'ın saldırılarına tepki vermeyen/veremeyen CHP, üzerine oturduğu milyonlarca oyun ağırlığını hissetmek şöyle dursun; sadece parti içindeki magazinsel tartışmalarla gündeme gelmeyi "tercih" ederek, kitleler ile adeta alay ediyor. Bu siyasi pozisyonlarından çok memnun olmalı ki, bir kurultaydan daha, mevcut yönetim ve anlayışı değiştirmeden çıktılar. Şimdilerde "diktatör" dedikleri Erdoğan'ın önlerine attığı anayasa taslağı ile oyalanıyorlar.

MHP, devleti kaptırdığı AKP'ye milliyetçiliği de kaptırmış durumda. AKP'nin elindeki güçlü faşizm kartını gördüler. Bu eli karşılayacak herhangi bir özgünlüğe ve siyasi kapasiteye sahip olmadıklarından dibe doğru süzülmeğe. Benzerleri Saadet ve BBP ise dibi 1 Kasım'da gördüler.

7 Haziran'a giden süreçte sunduğu perspektif ve karşılığında aldığı reaksi-

yonla Türkiye halklarının direniş sözcülüğüne soyunmuş görünen HDP bile bugünlerde siyaset üretmiyor.

Tarih Yapıcı Kürt Direniş

AKP/Erdoğan rejimi 7 Haziran sonrası Türkiye’de ortaya çıkan durum ve Suriye-Irak hattındaki gelişmeleri değerlendirerek, 2013 yılından bu yana kamuoyuna açık bir biçimde, daha öncesinden ise Öcalan ile gizli görüşerek yürüttüğü çözüm sürecini “buzdolabına” kaldırdı.

Süreç boyunca alınan yola bakıldığında; Devlet’in ve sermayenin bölgede kısmen sonuç aldığı, ancak Kürt özgürlük Hareketi’nin Rojava ve Şengal hamlelerinden aldığı güçle Kürdistan’ın tamamında büyük güç kazandığı hatta Ortadoğu’da devletler düzeyinde bir aktör olmayı başardığı görüldü. Sürecin Devlet açısından esas amacı ile oldukça çelişen bu tabloyu, MGK’nın hazırladığı Çöktürme Planı ile tersine çevirmek adına düğmeye basıldı.

Hedef olarak, Kürt Özgürlük Hareketi’nin üst düzeyde örgütlü olduğu, bu örgütlülüğün özyönetim ilanları ile kamuoyuna duyurulduğu ilçeler seçildi. Silvan, Silopi, Nusaybin, Cizre, Sur gibi ilçelerde yoğun saldırılar başlatıldı.

Mevcut yapı kutsallaştırılırken, karşısına geçip ses çıkaran herkes şeytanlaştırılıp hedef gösteriliyor ve ilgili birimlerce gereği yapılıyor. Cizre, Sur, Suruç, Ankara, Tahir Elçi... Cerattepe, Erdem Gül, Can Dündar, Kürt gazeteciler, Ayşe Öğretmen... Ve daha sayamadıklarımız.

YDGH öncülüğündeki halkın barikat ve hendeklerle direnişe geçmesinin ardından; JÖH, PÖH ve özel savaş birimleri, tanklar ve ağır silahlarla kentler kuşatmaya aldılar.

Uzun süreli sokağa çıkma yasakları, sivilere yönelik katliamlar, evlere yapılan bombalamalar yoluyla bölge halkı büyük oranda göç ettirildi. Öğretmenler, memurlar geri çağırılırken dışarıdan ilçelere girecek siyasi ya da sivil heyetlerin ilçelere girişine izin verilmedi.

Tümüyle insansızlaştırma, katliam ve yıkımlarla ilçeyi yok etme planı çok sayıda- sivil, milis, polis, asker- insanın ölümüne ve kentlerin yaşanmaz hale gelmesine yol açtı. 3 aydır abluka altında tutulan Cizre ve Sur’a savaş suçu sayılabilecek yöntemlerle girildi.

Devlet adına askeri açıdan da bir başarısızlık hali ortada. Ama kamuoyuna yansıtılan durum bundan çok farklı. Operasyonların PKK’yi bitirme noktasına getirdiği dillendiriliyor. Havuz medyası ise -Rus, Sırp, Alman askerlerinin- tüm “dış mihrakların”, hendeklerin

Süreç boyunca alınan yola bakıldığında; Devlet’in ve sermayenin bölgede kısmen sonuç aldığı, ancak Kürt özgürlük Hareketi’nin Rojava ve Şengal hamlelerinden aldığı güçle Kürdistan’ın tamamında büyük güç kazandığı hatta Ortadoğu’da devletler düzeyinde bir aktör olmayı başardığı görüldü.

arkasında kutsal AKP/Erdoğan rejimine karşı savaştığını ve hepsinin tarumar edildiğini yazıyor.

Kandil’den gelen demeçlere baktığımızda ise şehir direnişinin, kır gerillasının devreye gireceği bahar aylarına kadar sürdürülmesinin planlandığı ve bunun büyük oranda başarılı olduğu ortaya çıkıyor. Aynı zamanda PKK, bahar aylarından itibaren tüm ülkeye yayılacak büyük bir savaşın başlatılacağını duyuruyor.

Görülüyor ki taraflar geri adım atmadığı takdirde, ülke önümüzdeki aylarda hızla bir iç savaşa sürüklenebilir.

Sahneye çıkma zamanı...

Fotoğrafa baktığımızda, içerde bir iç savaş ve buna paralel olarak diktatörlük rejimine geçiş; dışarıda ise küresel bir savaşın ana taraflarından biri olma ihtimalleri açıkça görülebiliyor. Bunun yanında ekonomik krizin derinleşmesi ve düzeni daha şiddetli darbelemesi de olasılıklar dahilinde.

Bu gidişatı değiştirebilmek adına, sosyalistlerin Batıdaki halk güçlerine öncülük edip güçlü bir direniş örebilmesi gerekiyor. Hali hazırda baskı ve tehdit altında olan tüm kesimler -Kürtler, Aleviler, kadınlar, işçiler, demokratlar, ekolojistler, LGBTİ’ler- kaygı ve öfke biriktirmekteler. Bu birikimi örgütlü bir güce dönüştürüp, AKP/Erdoğan rejimine dur demenin imkânını yaratmak sosyalistlerin acil görevidir.

SAFLAR NETLEŞİYOR

TÜRKİYE KAYBETMEYE DEVAM EDİYOR!

Emperyalist bloklar arasındaki hegemonya savaşının yarattığı düğüm, Ortadoğu'daki savaşın daha da çözülemez bir hale gelmesine yol açıyor. Bu düğümün orta yerinde ise Suriye duruyor.

Tunus'ta başlayan "Arap Baharı" ile birlikte domino taşı gibi ardı ardına Arap ülkelerine sıçrayan halk isyanlarına, yani ABD/AB bloğunun müdahalesiyle devrimlerinin çalındığı yıllara dönecek olursak, Suriye'ye yapılan emperyalist müdahalenin çıkış noktasını yakalamış oluruz.

Bu isyanların kırılma noktalarından biri Libya oldu. Libya'da, radikal İslamcı çeteler tarafından rejim devrildikten hemen sonra orada kullanılan silah ve cihatçı akışı Suriye'ye yöneldi. Bu akış ile birlikte Esad'ın da çok kısa sürede devrileceği hesaplanmıştı.

Bölgedeki bu yeni paylaşımından pay kapmak isteyen ve Libya'dan gelen silah ve cihatçı akışını yönlendiren AKP hükümeti öğlen namazını Şam'daki Emevi Camii'nde kılmayı düşünürken; bugün iktidarını kurtarabilmek için dışarıda yaptığı terörü kendi ülkesine taşır oldu.

Bir türlü düşmeyen Esad!

Suriye'de ise Esad yıllardır sürmekte olan bu savaş boyunca fiili olarak Hizbullah'tan yardım alarak mücadelesini yürüttü. Sonunda ise yıpranmanın belirtilerinin kendisini göstermeye başladığı bir dönemde imdadına Rusya yetişti. Nusra, IŞİD demeden bombalamalar başladı.

Kış ve sonbahar soğğunun -savaşın sıcaklığından kaynaklı- yıllar boyunca hissedilmediği Suriye'de, Rusya'nın Ekim ayı ile beraber başlatmış olduğu askeri operasyonlar bu kışın da sıcak

geceğinin habercisiydi.

Ekim ayının başında Rusya fiilen sahaya indi ve bölgedeki terörün kendi ülkesine gelmeden Suriye'de bitirilmesi gerektiğinin altını çizerek hava operasyonlarına başladı.

Böylece ABD öncülüğünde kurulan IŞİD'e karşı koalisyonun etkisiz hava operasyonlarının aksine, El Nusra ve Ahrar-uş Şam gibi örgütleri de içine alan bu operasyonların desteği ile Suriye ordusu ilerleyişe geçti.

Türkiye'yi bir tepkiye zorlayan Rusya, sonunda amacına ulaştı. Uçağının düşürülmesi sonucu yarattığı gerilim atmosferinde Türkiye'yi tamamen hareketsiz bırakarak, Erdoğan'ı Suriye meselesine müdahale edemez duruma getirdi.

Tarihi bir hata: Rus uçağının düşürülmesi

Rusya'nın sahaya inip, katliamcı cihatçı çeteleri bozguna uğratmasına yüreği dayanamayan Türkiye, Rus uçağını düşürerek kimsenin akıl sır erdiremediği bir hamle yaptı ve Rusya'nın ekmeğine yağ sürdü.

Rusya'nın Suriye'ye girişiyle beraber ilk yaptığı iş, Türkiye'nin uyguladığı angajman kurallarını defalarca delmek olmuştur. Türkiye'yi bir tepkiye zorlayan Rusya, sonunda amacına ulaştı. Uçağının düşürülmesi sonucu yarattığı gerilim atmosferinde Türkiye'yi tamamen hareketsiz bırakarak, Erdoğan'ı Suriye meselesine müdahale edemez duruma getirdi. Uçuşa yasak bölge planı Türkiye uçakları ile ilgili bir karar olarak hayata geçmiş oldu.

Bu sürecin ardından patriot füze sistem-

lerini çeken AB ülkelerinden de destek göremeyeceği açık olan Türkiye'nin Suriye'de elinin kolunun bağlandığını söylemek yanlış olmaz.

Kürt alerjisi yenilgiye sürüklüyor

Suriye'nin kuzeyinde kurduğu kantonlar ile gücüne güç katan ve kurduğu ittifaklar ile tarihsel adımlar atan Kürt Özgürlük Hareketi, bu süreci diplomatik ilişkilerle de taçlandırmayı başladı.

Geldiğimiz noktada Erdoğan'ın "Ey Amerika!" çağrılarına rağmen, ABD'nin ve Rusya'nın sahada ittifak olarak görüldüğü bir güç haline geldiler. PYD ile Türkiye arasında denge kurmaya çalışan ABD, tercihini açıkça PYD'den yana kullanmış görünüyor.

Suriye'de bulunan demokrat Araplar ile kurdukları Demokratik Suriye Güçleri (QSD), şu an Esad'a muhalefet edebilecek tek güç olarak sahada varlığını sürdürürken; bu ittifak ile yapılan askeri operasyonlarla da 3 kantonun birleştirilmesine doğru adımlar atılıyor.

Türkiye'nin pozisyonu...

Geldiğimiz noktada, mevcut durum bize Türkiye'nin Suriye politikasının kaybettiğini söylüyor. İşte bu yenilgi Türkiye içinde var olan siyasi duruma etki ederken, AKP hükümeti içerideki konsepti bölgesel çıkarılara göre ayarlama telaşına düşmüş durumda.

Başına buyruk hareket etmeye alışkın olan AKP Kilis sınırından Suriye'nin Tel Rıfat bölgesindeki QSD güçlerine ateş açmaya başladı. Aynı zamanda yıllardır

birlikte hareket ettiği ve Ortadoğu'nun terör şebekelerinin neredeyse hepsini finanse eden Katar ve Arabistan ile birlikte Suriye'ye girmeyi dillendiriyorlar.

Bu olasılık düşük görünüyor. Bakmayın siz Katar şeyhinin "Gerekirse dostlarımız Arabistan ve Türkiye ile birlikte Suriye'ye girip Esad'ı deviririz" dediklerine. Katar'ın askeri güç anlamında umudu TSK. S.Arabistan girdiği Yemen bataklığından halen çıkmış değil hatta her geçen gün daha da fazla batmaya devam ediyor.

Hegemonya savaşları...

ABD ise Rusya karşısında çaresiz durumda kaldı. Bunu en iyi Münih'te yapılan görüşmelerden anlıyoruz. Bu iki ülkenin inisiyatifinde 17 ülkenin temsilcileri, Suriye'de savaşın olduğu bölgelere insani yardımın götürülmesi için bir haftalık ateşkes kararı aldılar.

Ancak bu kararda ateşkes yapılacak taraflar arasında, IŞİD'in yanı sıra Nusra'nın da olmayışı, toplantıda Rusya'nın üstünlüğünün kısmen kabul edildiğinin göstergesidir.

Tüm bu tabloda görünen şudur: Müttefiklerini yanına alan Suriye ve Kürt hareketi bir tarafta; saplandığı Yemen bataklığından kurtulamayan S.Arabistan, askeri gücünün neredeyse hiç etkisi olmayacak Katar ve bunlar dışında müttefiki bulunmayan Türkiye diğer tarafta. Bu iki cephe her an büyük bir çatışma sürecinde karşı karşıya kalabilirler. İşte bu, Ortadoğu'nun yüzyıllardır taşıdığı gerilimlerin patlamasına yol açar. Karmaşıklıkla da sonunu asla kestiremeyeceğimiz bir finale doğru

Tüm bu tabloda görünen şudur: Müttefiklerini yanına alan Suriye ve Kürt hareketi bir tarafta; saplandığı Yemen bataklığından kurtulamayan S.Arabistan, askeri gücünün neredeyse hiç etkisi olmayacak Katar ve bunlar dışında müttefiki bulunmayan Türkiye diğer tarafta.

tüm dünyayı sürükler ve ortamı daha da kaotikleştirir.

Olasılıklar

Daha önce Rusya'ya nazaran eli daha güçlü olan ABD'nin ve onun bölgesel müttefikleri Katar, S.Arabistan ve Türkiye'nin hezimete uğradığını ve savaşın gidişatına müdahale edecek hamlelerinin tükendiğini söylersek yanlış olmayız. Olması muhtemel gelişmeler ise şunlar;

- 1) Masaya oturulması durumunda Rusya'nın daha güçlü olduğu Münih görüşmelerinde ortaya çıktı. ABD'nin ise Rusya ile uzlaşma aradığı gözüküyor. Buradan geçiş sürecinin başlamaya yakın olduğu ve bu dönemin de Esad ile birlikte olacağı görülüyor.
- 2) Kürt Özgürlük Hareketi önderliğinde kurulan Demokratik Suriye Güçlerinin (QSD) diplomatik girişimlerinin sonuç vereceği ve bunun sonunda 3 kantonun birleşeceğini öngörebiliriz.
- 3) Bu durumda QSD, Suriye'nin geleceğinde rol almada Esad'dan sonraki en büyük güç olacak.
- 4) Türkiye'nin olası bir Suriye müdahalesinde sonuçlarının bizler için çok ağır olacağı, ancak aynı zamanda Türkiye'de devrim koşullarının da geliştiği bir döneme girebiliriz.
- 5) S.Arabistan'ın Suriye'ye asker göndermesi ihtimalinde ise S.Arabistan'ın artık kendi iç gerginliklerini taşıyamayacağını ve yıkıcı bir krize girebileceğini söyleyebiliriz.

Daha önce Rusya'ya nazaran eli daha güçlü olan ABD'nin ve onun bölgesel müttefikleri Katar, S.Arabistan ve Türkiye'nin hezimete uğradığını ve savaşın gidişatına müdahale edecek hamlelerinin tükendiğini söylersek yanlış olmayız.

Direnişin Ruhuyla Teslim Olmayan Bir Gerçeklik:

Şılan Sürmeli

“Zekâdan yoksun insancılık, ekip biçmediğin bir tarlaya sahip olmak gibidir. Cesarettten yoksun bir zekâ, filizleri olup da dikmeye benzer. İnsancılıktan yoksun bir cesaret, ekmesini bilmeden hasat almasını bilmek gibidir.”

Büyük Chan (Zen) Budisti Fushan

Dünya ve Türkiye politik gündeminde yaşanan her olay, kapitalizmin hegemonya ve ekonomik krizinin yansıması olarak gerçekleşiyor. Tabii böyle bir atmosfer aynı zamanda değişen bölge ve dünya şartlarında eskiyi sürdürme olanağı da bırakmıyor. Özellikle de son yıllarda emperyalist politikaların somutlaştığı yerlerden biri olan Ortadoğu, safaların iyice keskinleştiği ve gerilimin sürekli arttığı bir bölge ortamında. Bu durumda Ortadoğu, hem kapitalist sisteme, hem de emperyalist bloklara karşı alternatifin yaratılma fırsatının yüksek olduğu coğrafya olma özelliğini taşıyor.

KÜRT

ÖZGÜRLÜK

HAREKETİ

Bölgenin en önemli aktörlerinden de biri de Kürt Özgürlük Hareketi (KÖH). Bu coğrafyanın önemli bir halkçı dinamiği olan KÖH, dört parçalı Kürdistan'daki hamleleri ve politik mücadeledeki konumlanışı sayesinde edindiği halk desteğiyle yeni sürecin ana belirleyicilerinden olma yolunda ilerliyor.

1 Kasım öncesi KÖH'ün konumlanışı

Türkiye cephesinde özellikle 2013 Newroz'unda başlayan demokratik çözüm süreci ile KÖH yeni bir eşişe girdi.

Bu arada hareketin tarihsel duruşu ve güçlü direniş de bölgesel güç olma anlamında kendisinin yeniden tanımlanmasını sağladı. IŞİD'in, Kobane'ye saldırması karşısında gösterilen destansı direniş tarihin akışını değiştirdi. Kobane hem Kürt halkı için hem de bölgedeki diğer halklar için bir ışık oldu.

Bu süreç içerisindeki diğer başarılar da (Güney Kürdistan'da Şengal'in kurtarılması gibi) KÖH'ün meşruiyetini artırarak, YPG ve PKK'nin fiilen tanınmasını sağladı. Kobane'deki zafer, Rojava ve Suriye'deki gelişmeler Türkiye'de de Kürt halkının mücadelesiyle AKP'yi geriletmesinin önünü açtı. Cumhurbaşkanlığı seçiminde artırılan oy oranı, Gezi dinamikleriyle kurulan bağ ile 7 Haziran'da HDP'nin barajı aşması, Türkiye'deyıldır verilen halkçı-devrimci mücadelenin siyasal alandaki önemli başarılarından biri olmuştu.

Ama bu başarıları hazmedemeyen AKP, işbirliği yaptığı IŞİD ile birlikte Suruç ve Ankara'da bombalar patlatarak, batıdaki devrimci-demokratik güçlerle Kürdistan'daki halkın kader ortaklığı yapmasını engelleyerek halkları psikolojik olarak geriye itip devrimci havayı kırmak istedi. Böylece Kürt halkına dönük bir savaşın başlatılması sağlandı.

Ağır saldırılara maruz kalan Kürt halkının bölgede ilan ettiği özyönetimler, devlet tarafından kanlı bir savaşın başlatılmasının gerekçesi olarak gösterildi. 1 Kasım seçim darbesini de arkasına alan AKP, büyük bir saldırı dalgası başlattı.

Bu coğrafyanın önemli bir halkçı dinamiği olan KÖH, dört parçalı Kürdistan'daki iddialı hamleleri ve politik yaşamdaki konumlanışı sayesinde edindiği halk desteğiyle yeni sürecin ana belirleyicilerinden olma yolunda ilerliyor.

1 Kasım sonrası KÖH'nin konumlanışı

Kuzey Kürdistan'da; ardı ardına öz-yönetim ilanlarıyla toplumsal gücünü muhataplarına dayatan KÖH; İdil'de, Derik'de, Nusaybin'de, Yüksekova'da, Cizre'de, Sur'da, Silvan'da devlet tarafından kurulan ölümcül ablukaya rağmen geri adım atmadı. Aksine 30 yıldır kırdı sürdürdüğü savaşı daha da büyük bir biçimde şehirlerde var ederek, savaşı bahar ayları ile beraber daha da caydırıcı bir role büründürebilme olasılığını da hiç gizlemiyor.

Son durumu maddeler halinde değerlendirecek olursak;

- Geline son aşamada Kürdistan'daki savaş konsepti 'kontrollü' olmaktan çıkıp, 'kaotik' bir surece evrilmistir.
- Erdoğan/AKP cenahı, Sur'da ve Cizre'de gösterilen direnişi, diğer ilçelerde verilen direnişlerden ayırıp, savaşın devlet açısından başarılı bir şekilde yürütüldüğü algısı yaratılmak isteniyor. Bu sayede kendilerine yönelen eleştirileri dizginleyip, savaş çıgırtkanlığının sesini yükseltmeyi amaçlıyorlar.
- Sur'da 2 Aralık'tan beri ilan edilen sokağa çıkma yasağı Hitler faşizmini aratmayan bir anlayışla şehrin tarumar edilmesine neden oldu. İlçenin kültürel ve kentsel dokusunun bütünlüğü bozuldu. Davutoğlu'nun son demeci; Sur'un dokusu bozulmadan restore edileceği, Toledo benzeri bir şehir inşa

edecekleri yönünde. Bu demeç, Sur'da tank ve top ile faşist bir yapının vücut bulduğunu gösterirken; diğer taraftan kentsel dönüşüm projesinin TOKİ ile hayata geçirilmek istenen, neoliberal bir savaş planının da hazır tutulduğu açığa çıkartıyor.

- Kürdistan'da artan savaş ortamı en çok kadın hakları etkilerken (devletin bekası için kadınların vajinalarından vurulması, annelerin cesetlerinin günlerce sokağın ortasında kalması, mücadelenin önünde olan kadınların infaz edilmesi gibi) bu durum aynı zamanda kadın direnişinin yükselmesine de yol açıyor. Tıpkı Rojava'da yükselen YPJ gibi Kuzey Kürdistan'da da kadın hareketi yükseliyor. Bu durum Türkiye'deki kadın hareketini de başka bir sürece evriltebilir.

Rojava/Kobane'de gösterdiği görkemli direnişten sonra YPG'nin son dönemdeki konumlanışı oldukça önemli bir noktada duruyor. Suriye'de yaşanan savaşta kördüğüm noktası olan Azez, Cerablus, Minbic hattı, Suriye'deki güçler için kritik. Bir taraftan İran ve Rusya destekli Esad güçlerinin Halep'teki ilerleyişi; diğer taraftan omurgasını YPG/YPJ nin oluşturduğu Demokratik Suriye Güçlerinin (QSD) -Fırat'ın batısına geçerek-yaptığı operasyon bölgedeki ateşi harlıyor.

Diğer bir nokta ise Cenevre-3 görüşmelerine PYD'nin davet edilmemesi ve Suriye Demokratik Konseyi Eş Başkanı Heysem Memna'nın buna verdiği tepki, QSD'nin ve PYD'nin Suriye'deki kaosun çözülmesinde önemli bir noktada

Ağır saldırılara maruz kalan Kürt halkının, bölgede ilan ettiği özyönetimler devlet tarafından kanlı bir savaşın başlatılmasının gerekçesi olarak gösterildi. Ve hükümet; 1 Kasım seçimlerinde oluşturduğu korku politikasıyla, 7 Haziran'da ortaya çıkan siyasi iradeyi yok saydı.

KÖH, hem kendi varlığını hem de tüm Ortadoğu'nun kaderini derinden etkileyebilecek tarih yapıcı hamleler yapıyor. Devletler düzeyinde inisiyatif almış durumda ve artık bölgede oyun kuruyor diyebiliriz.

olduğunu gösteriyor.

Güney Kürdistan'da ise Şengal'in kurularılması ile birlikte bölgede alan kazanan KÖH, şu sıralar KDP ile yaptığı görüşmede sunduğu iki şartla konumunu sağlama almaya çalışıyor. Biri PKK güçlerinin Şengal'den çekilmesi, diğeri ise PKK'nin kuruluşuna öncülük ettiği ve Ezidi savaşçıların yer aldığı Şengal Savunma Birlikleri'nin (YPŞ) KDP tarafından tanınması. KÖH bu hamlelerle Güney Kürdistan'da kazandığı alanı konsolide etmeyi ve ulusal birliği bozmayı amaçlıyor.

KÖH, hem kendi varlığını hem de tüm Ortadoğu'nun kaderini derinden etkileyebilecek tarih yapıcı hamleler yapıyor. Devletler düzeyinde inisiyatif almış durumda ve artık bölgede hesaba katılacak ve durumu değiştirebilecek bir özne olduğu söylenebilir.

“GÖK KUBBENİN ALTINDA KAOS VAR KOŞULLAR MÜKEMMEL”

Dünyamız kaotik bir dönemden geçiyor. Bir yandan savaşlar, krizler, katliamlar ve göçler ile insanlık kapitalizm tarafından felakete sürüklenirken, diğer yandan da işçiler, halklar, kadınlar ve gençler mücadeleleriyle direnişi sürdürüyorlar. Dünyanın dört bir yanında isyan ateşi yükseliyor.

Ortadoğu'daki ateş büyüyor

Kaotik ortamın en fazla somutlaştığı yer Ortadoğu. Ortadoğu coğrafyası bütünüyle savaş alanına dönmüş durumda. Libya'da başlayan savaş ortamı Suriye, Irak ve Yemen'de giderek derinleşiyor.

Mart 2011'de başlayan Suriye İç Savaşı sadece bölge devletlerinin değil, emperyalist güçlerin de savaş alanına dönmüş durumda. Bugüne kadar İran, Suudi Arabistan, Türkiye ve Katar'ın doğrudan; ABD, AB, Rusya ve Çin'in dolaylı yoldan destekleriyle süren savaş, Rusya'nın fiilen Suriye topraklarına ayak basmasıyla yeni bir döneme girmiş durumda.

Uzun süredir denge noktasında bulunan savaşta; Türkiye, Katar, Suudi Arabistan'ın desteğiyle güç kazanan cihatçı grupların ilerlemeye başlaması ve bunun sonucunda İran ve Esad yıpranarak gerilemeye başlamıştı. Rusya, Akdeniz

kıyısındaki üslerini kaybetmemek, Doğu Akdeniz'de ortaya çıkan devasa doğal-gaz ve petrol sahasında söz sahibi olmak ve Ortadoğu'da etkisini devam ettirmek için Suriye'ye girmek durumunda kaldı. Rusya'nın girişi dengeleri Esad lehine çevirdi ve özellikle Halep'in güneyi, kuzeyi ve Lazkiye'nin kuzeybatısında ilerlemeler sağlandı. Bu durumun Türkiye'nin Suriye'deki politikasına zarar

Gök kubbenin altındaki kaos sadece kötü şeylere gebe değil. Mücadele eden, cesaret gösterenler için yeni bir dünyanın doğumuna da gebe. Ve son kararı direnenler söyleyecek.

vermesinin sonucunda, Türkiye Rus uçağını düşürerek Suriye'de gerilimi bir üst noktaya çıkardı. Dolayısıyla Suriye'deki savaş giderek gerilimin hızla yükseldiği, fakat gerilimin kontrolden çıkacağı bir noktaya doğru hızla gidiyor. Özellikle Türkiye ve Suudi Arabistan giderek yok olmaya doğru yol alan cihat-

çı çetelere destek için Suriye'ye girmeye çalışarak, savaşın giderek bölgesel hatta dünya çapında olması için ateşe benzini döküyorlar.

ABD-AB ve Rusya-Çin bloklaşmasının yanı sıra, Rojava'nın başını çektiği üçüncü çizgi de giderek güç kazanıyor. Haseke'nin güneyindeki Hol kasabasının, Halep'in kuzeyindeki Tel Rifat'ın içinde Arap güçlerinin de bulunduğu “Demokratik Suriye Güçleri” tarafından kurtarılması; yine Ezidilerin ezeli yurdu Şengal'in, özellikle Ezidi halkının oluşturduğu YBŞ (Yekîneyên Berxwedana Şingal - Şengal Direniş Birlikleri) güçlerinin mücadelesiyle, kurtarılması Suriye ve Irak'ta halkların kardeşliğinin var ettiği üçüncü çizginin giderek güçlendiğini gösteriyor.

Göçmenler, halklar ve emekçiler Avrupa'yı sarsıyor

Ortadoğu'daki bu savaş ortamının dünyaya etkisi giderek daha çok yayılmaya başlıyor. Özellikle göçmenlerin canhıraş bir şekilde “güvenli” bölgelere geçme çabaları insani felaketlere yol açmış durumda. Göçmen tekneleri deniz ortamında batırılarak binlerce insanın kadın, çocuk demeden öldürülmesine yol açıyor. “Uygarlığın Beşiği” Avrupa, yarattığı

felaketten kaçmaya çalışan insanları gözünü kırpmadan katletmekten çekinmiyor. Katledemediklerini ise ucuz iş gücüne dönüştürerek sermayesini kan ve terle beslemeye devam ediyor.

Bununla birlikte kapitalizmin krizinin artık içinden çıkılmaz bir hal alması ve emekçilerin giderek artan isyanları Avrupa'yı sarsıyor. SYRIZA'nın ihane-tinden sonra geçici bir hayal kırıklığına uğrayan Yunanistan işçileri ve emekçileri ayağa kalkarak son aylarda iki kez genel grev yapmaları, ayrıca çiftçilerinde tarihlerindeki en büyük direnişi sergilemeleriyle Yunanistan'daki direniş ve devrim ateşi giderek yükselmeye devam ediyor.

Kapitalizmin krizinin en çok etkilediği yerlerden biri olan İspanya'da da emekçilerin ve halkların direnişi sürüyor. Yaz aylarında yapılan belediye seçimleri sonucunda Barcelona ve Madrid belediyeleri içinde sosyalist bileşenlerinde olduğu sol koalisyonun eline geçti. Diğer yandan da Eylül ayı sonunda gerçekleşen Katalonya seçimlerinde bağımsızlık yanlıları seçimi kazandı. Katalan halkı gerçekleştirdiği eylemlerle bağımsızlığa doğru yürüyor.

İngiltere'de parti elitlerinin bütün çabalarına rağmen, tabanın desteğiyle İşçi Partisi'nin başkanlığına gelen "solcu" Corbyn ise çizgisini sakın ve yavaş şekilde sürdürmeye devam ediyor. Özellikle Kraliyet'e ve İngiltere'nin Ortadoğu politikasına karşı aldığı karşıt tavırlar, parti tepesinde ciddi tepkiler olsa da parti tabanındaki emekçilerden destek görüyor.

Avrupa'da işçilerin, emekçilerin direnişlerinin artmasını engellemek için AB emperyalizmi göçmen kartını kullanmaya çalışıyor. Göçmen karşıtı hareketlerin güçlenmesinin önünü açmakla kalmıyor, "olağanüstü" güvenlik tedbirlerini emekçilere ve halka karşı uygulamaya çalışıyor. Charlie Hebdo katliamından sonra yaşanan Paris katliamı sonucunda alınan "Olağanüstü Hal" üç ay uzatıldı. Fransa'nın Mali'den Suriye'ye, Libya'dan Irak'a silahlandığı cihatçı çetelerin Paris ortasında "göz göre göre" gerçekleştirdiği katliam, hem emekçilere ve halka, hem de göçmenlere yönelik baskı ve şiddet politikası kullanmak için meşrulaştırılıyor. Fransa devleti, bu "Olağanüstü Hal" durumunu ırkçı-şovenist saldırılara karşı emekçilerin ve göçmenlerin birleşik bir mücadele örmesini engellemek için kullanmak istiyor.

Paris katliamı aynı zamanda Almanya tarafından da kullanılmaya çalışılıyor. Uyguladığı neoliberal politikaların sonucunda giderek desteği düşen Merkel yönetimi, bir taraftan göçmen karşıtı PEGIDA'nın önünü açarken, diğer yandan meclisinden Suriye'ye müdahale etme kararı alıyor. Diğer yandan da Türkiye ile göçmenler üzerinden kirli pazarlıklara girişmekten hiç çekinmiyor. Buna karşılık Alman emekçileri ve halkı da göçmenlerle dayanışma eylemleri düzenleyerek faşist-ırkçı gericiğe karşı direniş gösteriyor.

Öte yandan ABD başkanlık seçimlerinde hiç şans verilmeyen Bernie Sanders'in, Demokrat Parti adayları arasında birinci çıkması ABD'deki sınıfsal tepkinin

Göçmen tekneleri deniz ortasında batırılarak binlerce insanın kadın, çocuk demeden öldürülmesine yol açıyor.

uç verdiğini gösteriyor. Kendini açıkça "sosyalist" (ki ABD standartlarında "burjuva sosyalizmi" demektir) olarak tanımlayan Bernie Sanders'in birinci çıkması egemenleri şaşırtmakla birlikte, tehlike çanlarının onlar için çaldığını gösterdi.

Kapitalizmin krizi durdurulamıyor

Kapitalizmin yapısal krizi, içinden çıkılmaz bir hal almakla kalmıyor, sistemin yükünü çeken Çin'e de bulaşmaya başlıyor. Ucuz emek gücü ve büyük bir pazar olmasıyla birlikte kapitalizmin nefes borusu haline gelen Çin'in ekonomisi de giderek teklıyor. 2000'li yıllardaki likidi-

te bolluğundan yararlanarak rekor büyümeler sağlayan Çin ekonomisi, 2015'in 3. çeyreğinde yüzde 6,9 büyümeye sağladı. 2008'de su yüzüne çıkan küresel krizden bu yana en düşük büyümeyi yaşayan Çin ekonomisi ilk defa yüzde 7'nin altına düşmüş oldu. Bu durum Çin'in sağladığı nefes sayesinde krizi geçiştirebilen "geleşmiş" ülkeler içinde bir felaket sinyali aynı zamanda.

Çin ekonomisinin yaşadığı gerilemelere rağmen, Çin'in para birimi Yuan IMF'nin para birimi SDR'ye kabul edildi. SDR, ABD Doları, Euro, Japon Yeni ve İngiliz Sterlin'inden oluşmakta ve uluslararası para birimi olmak için SDR'ye katılmak çok önemli. SDR'de ağırlığı yüzde 41,73 ile ABD doları oluşturuyor ve bu ağırlığı sayesinde sa-

dece para basarak ABD ekonomisi bütçe açığını finanse edebiliyor. Dolayısıyla Yuan'ın SDR'ye kabul edilmesi ABD'nin pasta payını Çin'le paylaşmayı kabul etmek zorunda kaldığını gösteriyor. Ve bu durum aynı zamanda kapitalizmin krizini Çin'le paylaşmak anlamına geliyor. Finansal krizin her tökezlemesinden artık Çin'i de etkilemesiyle birlikte ABD ve AB'nin artık krizi çözemediği anlamına geliyor. Diğer yandan ABD Merkez Bankası'nın (FED) Aralık ayında faiz artırması da merkez ekonomilerdeki ekonomik sıkışıklığı gösteriyor. Kapitalist krizi artık idare edemeyecekleri noktaya doğru gidiyorlar.

Bir taraftan kapitalizmin yol açtığı savaş, göç, katliam ve krizlerle insanlık yok olma noktasına doğru süratle ilerliyor. Fakat başta emekçiler, halklar, kadınlar ve gençler olmak üzere direniş hareketleri giderek yükselme trendine giriyor. Gök kubbenin altındaki kaos sadece kötü şeylere gebe değil. Mücadele eden, cesaret gösterenler için yeni bir dünyanın doğumuna da gebe. Ve son kararı direnenler söyleyecek.

“HER ŞEYE RAĞMEN SÖZ HALA GÜÇLÜ”

Özgürlükçü Gençlik: *Öncelikle geçmiş olsun. Barış için akademisyenler olarak hazırlanan bildiriye imza attınız ve bunun sonucunda, akademisyen olarak görev yaptığımız Nişantaşı Üniversitesi'nden atıldınız. Bunun mütevelli heyeti üyelerinden birinin kararı ile yapıldığını biliyoruz. Bildirinin yazılma aşaması, imzalanması ve barış için akademisyenler olarak toplanılması sürecinden bahsedebilir misiniz?*

Yrd. Doç. Dr. Nil Mutluer: Bildiri kolektif bir yazım sürecinden sonra ortaya çıktı. Tek başıma benim ya da başka bir akademisyenin metni değildi. Akademisyenleri bilirsiniz, bizler 3-5

"Bilgi hepimizin; profesör ya da asistan fark etmiyor. Akademi ruhu budur, iki tarafında birbirinden öğrendiği, beraber yürüdüğü, deneyimleri bilgilerin aktarıldığı bir biçim.

Bu ruh şimdi yok ama olmalı."

cümlelik metni birlikte yazma konusunda zorlanabilecek ukala bir grubuz. Buna rağmen herkes bir metnin etrafında toplandı, demek ki durum çok acildi. Baskılara rağmen 1128'den 2000'lere yükselen imzalar çok değerli. Ne olursa olsun insan hakları problemi var. Krizin, savaşın ve yapılan katliamların durması lazım. Bunun çerçevesinde gelişti. Her gün bir sürü metne imza atıyoruz. Change.org'da kaç metne imza attığımızı hatırlamıyorum. Bu metnin önemli olmasının birinci nedeni bu kadar fazla sayıda akademisyenin imza atması, ikincisi ise sayın Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın bunu konu etmiş olmasıydı. Kendisi de bunu akademinin üzerine gidebilmek için fırsat bildi. Kendi akademisini yaratabilmek, bilgiyi sorgulayan, hakikati göstermeye, anlamaya çalışan, eleştirel özgür akademinin üzerine gitmekte kullandı. Ve süreç böyle başladı. Nişantaşı Üniversitesi'nde rektörümüz böyle bir soruşturma açmadı, fakat rektörümüz istifa ettikten sonra, mütevelli heyeti tek imza ile (ben kendisine sahip veya patron diyorum) kovdu. Şunu gördük: Basit bir kağıt parçası bize bunu yaptıysa, söz güçlüdür hala, söz en güçlü şeydir.

Bizler de aslında mütevelli heyeti meselesini, YÖK yasa-

"Bir metin etrafında bir araya geldik ve olay buraya kadar geldi, ister istemez artık birbiri ile daha fazla ilişkilenen insanlar grubu haline geldik. Şu lafın öne çıkmasını istiyoruz: BARIŞ. Şu aşamada ise iki şey isteriz: biri şiddetin durması, diğeri ise yargı sürecinin adil gitmesi."

sında yapılan son değişikliklerle gündemimize aldık. Yeni YÖK Yasa Tasarısı ile birlikte artık okulların yönetimleri tamamen mütevelli heyetlerine devredilip, eğitimin nasıl planlanacağına dair her şey onların tekelinde olacak.

Evet, bu çok tehlikeli bir şey, akademi üzerinden konuşamayacağız, tamamen siyasallaşacak. Bize siyasi bildiri imzalamaktan dolayı yaklaşımda bulunacaklar. Biz halbuki yaptığımız çalışmalar sonucunda, gördüklerimiz sonucunda bir söz söyledik. Ama şu anda bahsettikleri akademi hakikaten, siyasi amaçları doğrultusunda şekillenmiş bir yapı, ki artık buna akademi denmez.

İmzacı olduktan sonra bu sürecin bu kadar büyüyeceğini, özellikle linç kampanyalarının başlayacağını, baskının artacağını düşünüyor muydunuz? Özellikle Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın söylemleri, "akademisyen müsveddeleri" gibi tanımlamalar devlet kanalından doğru kullanıldı.

Ben açıkçası Cumhurbaşkanı Erdoğan bu meseleyi ele aldıktan sonra olayın büyüyeceğini hissetti. Ondan önce, dediğim gibi her gün onlarca metine imza atıyorduk. Rektörü bypass ederek genel sekreter bizimle görüşmek istedi. Biz konuşmak isteyen herkese açtık. İmzanızı geri çekin gibi talepler de oldu. Fakat özellikle Kocaeli'deki arkadaşlarımız ile birlikte ilk gözaltıların başlaması, Batman'daki

bir kadın arkadaşımızın yaşadığı süreç, bütün bu ötekileştirme kampanyaları vs. başladıktan sonra hiç birimizin imzasını geri çekmesi gibi bir durum zaten söz konusu olamazdı. Çünkü biz işimizden olduk, diğer arkadaşlarımız ise hedef gösterildi. Hiçbir yasal dayanağı olmayan bir şekilde gözaltına alındılar. Yurt dışına çıkma yasağı konulan arkadaşlarımız var. Bütün bunların karşısında yan yana durabilmek çok kıymetliydi.

Bunlara yönelik akademisyenlerin yürüttüğü bir çalışma var mı? Hukuksal boyutta olabilir veya bilinç yaratma anlamında olabilir. Bir internet siteniz var diye biliyoruz.

Bizim esas hedefimiz ve amacımız barışı savunmak. Biz ne bir yapıyız, ne de bir sivil toplum örgütüyüz, ne de bir platformuz. Bir metin etrafında bir araya geldik ve olay buraya kadar geldi. İster istemez artık birbiri ile daha fazla ilişkilenen insanlar grubu haline geldik. Şu lafın öne çıkmasını istiyoruz: Barış. Şu aşamada ise iki şey isteriz: biri şiddetin durması, diğeri ise yargı sürecinin adil gitmesi. Bunu görmüyoruz memlekette. Hukuki açıdansa onlarca gönüllü avukat bize destek oluyor.

AKP hükümetinin baskılarına rağmen, tamamı olmasa da akademisyenler artık birlikte. Burada AKP'nin kendi akademisyenlerini atadığı, yandaş akademisyenleri okullara yerleştirdiği bir durum var. Bu durum öğrenciler ve üniversite çalışanlarını da etkiliyor. Çalışanlar taşeron, öğrenciler herhangi bir siyasi veya sanatsal etkinlikte bulunamıyor, ifade özgürlüğünden bahsedemiyoruz bile. Sizce var olan bu durumda üniversite düzeyinde mevcut mücadele, üniversitenin bütün özneleri ile birlikte nasıl oluşturulabilir? Bunun imkanları var mıdır?

Ben yaratıcı taktiklere sığınmanın kıymetli olduğunu düşünüyorum. Gezi bunlardan biriydi. Üniversite dört duvar değildir. Üniversite bizim sözümüzü söyleyebildiğimiz, bilgimizi paylaşabildiğimiz her yerdir. Ve hepimiz bu anlamda bu kurumun üyesiyiz. Böyle bakmaya başladığımızda, bir tek o kurumun içerisindeki faaliyetlerle sınırlı kalmamak gerekiyor. Elbette bu alan çok önemli ve bu alanı kazanmalıyız. Ama kaybetmiş hissine kapılmadan, bütün alanların bizim olduğunu bilerek hareket etmeliyiz. Sanal alemi daha yaratıcı –manipü-

"Nişantaşı Üniversitesi'nde rektörümüz böyle bir soruşturma açmadı, fakat rektörümüz istifa ettikten sonra, mütevelli heyeti tek imza ile (ben kendisine sahip veya patron diyorum) kovdu. Şunu gördük: Basit bir kağıt parçası bize bunu yaptıysa, söz güçlüdür hala, söz en güçlü şeydir."

lasyonlara da dikkat ederek- bir şekilde kullanabileceğimiz platformların olduğunu düşünüyorum. Bilgi hepimizin; profesör ya da asistan fark etmiyor. Akademi ruhu budur, iki tarafında birbirinden öğrendiği, beraber yürüdüğü, deneyimleri bilgilerin aktarıldığı bir biçim. Bu ruh şimdi yok ama olmalı.

BAK'ın (Barış İçin Akademisyenler) başlattığı kampanya, pek çok alana sıçradı. Taraftar grupları, tiyatrocular, sinemacılar tarafından bu mesele yayıldı. Bu yayılmanın kendisi barış talebinin toplumsallaşmasını sağladı diye düşünüyoruz. Bu anlamda yakın bir zamanda "Barış için Herkes" başlığı altında bir etkinlik gerçekleşti. Sizce bu geliştirilebilir, birbirine sıkı sarılmayı güçlendirebilir mi?

Bence bir araya gelmek çok önemli. O yolda yürümek ve sözü yaymak lazım. Gerçek anlamda toplumsallaşmak, her

kesimle kucaklaşmak gerekir. Bu yorucu ve uzun bir süreç. Ama Pandoranın Kutusu Gezi'de açıldı. Herkes fabrika ayarlarına dönme eğiliminde olsa bile, artık o eski ayarlar hiçbir zaman olmayacak. Çünkü orada da sorgulayan birileri ortaya çıktı. O farklı kesimlerle olan buluşmayı ki imzacılara baktığımızda hem laik hem de muhafazakar kesimden çok fazla arkadaşımız var, gerçekleştirebiliriz. Ama bu illa akademisyenlerin yapacağı bir şey değil; toplumsal olarak yayılmalı. Zaten bu söyleyişi BAK adına değil kendi adıma yapıyorum. Bu iki kesimin küçümsenmeyecek derecede önemli olduğunu düşünüyorum. Örneğin, Sosyal Demokrat Gençler güneydoğu bölgesinde yaşananları görmek için o bölgelere gidiyor. Bu geç ama önemli bir adım. Hiç kimse eskisi gibi değil, buna inanmak ve yürümek lazım. Bir arada durmaya, barış söylemini güçlendirmeye devam.

Bir şeyler oluyor. İdrak etmekte geciktığımız, zorlandığımız hatta çoğu zaman idrak edemediğimiz şeyler. Öyle ki artık gördüklerimiz, yaşadıklarımız karşısında ‘darbe dönemi gibi’ bile diyemiyoruz.

İçinden geçtiğimiz, faşizmin tırmanış zamanları, uygulamaları, yöntemleri ile faşist dönemlerin kendisini çoktan aşmış durumda. Tepeden inmiyor; yükselirken, ezerek yükseliyor. En ufak gürültüye tahammülü yok.

12 Eylül faşizminde en yoğun saldırılar, direnişin, ‘gürültü’nün en çok olduğu yere yani üniversitelere oldu. Ve bilimselliği hiçe sayan, özgür düşünce ve ifade ortamlarını birer hapisaneye çeviren, eleştirel bakış açısını yok eden YÖK kuruldu. Ve AKP hükümeti yine en vefalı çocuğuna, YÖK’e, üniversitelere sarıldı. Sevdiğinden sarılmadığını ise artık hepimiz biliyoruz.

Akademisyenlerin 6 Kasım’ı

Her 6 Kasım’da bir kontrol merkezi, baskı aracı olan YÖK’e karşı eylemler yapılır. Bu kurumla gelen yasaklar, cezalar, baskılar ifşa edilir. Sistem ve onun yürütücüsü hükümet tüm imkanlarıyla -sosyal medya, yazılı basın vb.- bunları marjinalleştirir ve görünmez kılar.

Gelin bu tablonun dışına çıkalım. Ocak 2016’da 1128 akademisyen, barış için birleşerek ‘bu suça ortak olmayacağız’ dedi. Devletin aylardır Kürt illerinde yaptığı katliama karşı çıktılar. Ayları bulan sokağa çıkma yasaklarına, ölümlere, sessizliğe karşı çıktılar. Faşist iktidarın en sevmediği şeyi yaptılar aslında: “Barış” dediler. Birleştiler. Yani “gürültü” çıkardılar.

Bu ülkede barış diyenler Suruç’ta, Ankara’da nasıl katledildilerse, akademisyenler için hükümet eliyle işletilen süreç de böyle bir katliama yönelikti.

Bir yerde savaş çıkarabilmeniz için sadece düşman ya da silah yetmez. Aynı zamanda o savaşın ne kadar gerekli olduğunu ve politikanızın doğruluğunu da tekrarlamalısınız. Meşruluğunu yitiren nedenlerle savaşamazsınız. Kamuoyunun, halkın bu savaşa ikna edilmesi gerekir. İşte Erdoğan’ın tüm söylemlerinde işittiğimiz sözler, buna yöneliktir.

KARTOPU YUVARLANIYOR

Barış İçin Akademisyenler’in bildirisini yayınlanır yayınlanmaz Erdoğan ateş püskürmeye başladı. Mikrofonları gör-

Amaç belli: Kamuoyunun gözünde akademisyenleri itibarsızlaştırmak.

12 Eylül’ün yarım bıraktığını tamamlamak

Nasıl ki 12 Eylül’e karşı en çok direniş ve karşılığında baskı da üniversitelere olduysa, bugün de gördüğümüz tablo bundan farklı değil. AKP hükümeti 12 Eylül döneminin yarım bıraktığını tamamlamak için çoktan kolları sıvamış durumda. Erdoğan’ın söylemlerinin sabahında şafak operasyonu ile evleri basılan, fakültelerdeki odaları aranan, gözaltına alınan akademisyenler bunun en yakın örneği. Öğretim görevlilerinin operasyonlarla gözaltına alınması, öğrenciler önünde odalarının aranması yalnızca itibarsızlaştırma ve yıldırma politikasıdır.

Devam eden gözaltılar, okuldan atma ya da uzaklaştırmalar, soruşturmalar devam edecektir. Çünkü Erdoğan’ın ortak olduğu hatta bizzat yürüttüğü katliamlara karşı yükselen ‘barış’ sesi, artık hep birlikte atılan bir çığlık. Birkaç akademisyene gözdağı vererek kurtulabileceğini sandığı sesler bunlar. Barış İçin Herkes’in – tiyatrocular, gazeteciler, tribünler, edebiyatçılar...- toplanması, bir kartopuna dönen barış isteğinin ne kadar güçlü olduğunun kanıtı.

Nasıl ki 12 Eylül’de en çok direniş ve karşılığında baskı üniversitelere olduysa, bugün de gördüğümüz tablo bundan farklı değil. AKP hükümeti 12 Eylül döneminin yarım bıraktığını tamamlamak için kolları sıvamış durumda.

düğü her yerde hakaretler yağdırdı. Duymak istemediklerini bağırınlaraydı öfkesi. “Aydın müsveddeleri” dedi, “PKK yandaşı” dedi, “saçma gürüh” dedi...

İşsizlik ve Öğrenci Gençlik

GELECEK

YOK

Uğur Akkuş

İşsizlik ve geleceksizlik kaygıları içerisinde, çırpınıp nefes almaya çalışan olan öğrenci gençlik, günümüzde neoliberal politikalarla dizayn edilen üniversitelerin en iyi “müşterileri” olarak görülmektedir. Har(a)ç, barınma, beslenme ve diğer zorunlu ihtiyaçlarla boğuşmak zorunda bırakılmış “müşteriler”, kariyer hayalleriyle süslenmiş kapitalizmin sömürsü altındadır. Eğitim sisteminin, öğrencileri ucuz iş gücü olarak gördüğü; işçileşmeye, geleceksizliğe ittiği tespitini yapabiliriz buradan.

AKP iktidarının neoliberal politikaları üniversitelere uygulamasına, sisteme göre dizayn etmesine aracı olan YÖK, kuruluş amacına uygun olarak üniversiteleri bilimsel eğitim niteliğinden uzaklaştırmış, yükseköğrenimin ticarethane-ye dönüşmesini sağlamıştır.

Üniversite-Fabrika, Öğrenci-İşçi

Sermaye güçlerinin gençliğin geleceğini karartan, enerjisini sömüren, yaratıcılığını körelten ve yönetmeye çalışan hamleleriyle karşı karşıyayız. Üniversite-fabrika, öğrenci-işçi olarak şekillendiriliyor.

Büyük umutlarla ve hayallerle üniversiteyi kazanan öğrencilere mezun olana kadar “gelecek”, mezun olunca da “iş” diye verilen diploma, bu anlamların tam tersini taşımaktadır. Hangi bölüm olduğu farketmeksizin bu koşullarda artık mezun olunca ne olacağı da belirsizdir. Şöyle bir bakarsak Türkiye, OECD ülkeleri arasında en fazla mezun işsizi bulunan ülkedir. Ankara Ticaret Odası'nın

verilerine göre çalışma çağındaki 11 milyon 500 bin gencin 3 milyon 900 bini öğrenimine devam ediyor, 3 milyon 700 bini çalışıyor, 3 milyon 900 bin genç ise ne eğitim ne de çalışma hayatında yer alıyor.

Egemenler, gençliği propagandaları için her zaman kullanmış “tüm ümitlerinin gençlikte olduğunu” söylemişlerdir. Ama bizleri geleceksizliğe sürüklemek için ellerinden geleni de yapmışlardır.

İzleyeceğimiz yol haritası ise sadece öğrencilere yönelen neoliberal politikalara karşı saf tutmak olmayacaktır. Öğrenci işçilerin de işçi sınıfı ile aynı saldırılar altında olduğu gerçekliğinin altını çizmemiz gerekiyor. Bu da bizlerin işçilerle, emekçilerle aynı saflar içerisinde mücadele etmemiz gerçekliğini ortaya koyuyor.

Gençlik geleceğine sahip çıkıyor!

Egemenler için üniversite-sanayi kaynaşması çok önemli olsa da bunu belirleyecek olan da bozacak olan da gençliğin mücadelesidir.

Gençliğin benliğini var etmeye çalıştığı yıllar içerisinde, gençliğin gelecek ideallerini açık arttırmaya çıkartıyor iktidar. Yetmiyor, gençliği yarış kulvarı içerisine yerleştirerek ideal iş ve meslek kumarında “seçim fırsatı” sunarak bozuk düzeninin içine çekmeye çalışıyor.

Kapitalist sistemin ilkeleri doğrultusunda bireyciliği var eden, gençliğin gücünü ve dinamizmini sömürme odaklı çalışan,

Gençliğin benliğini var etmeye çalıştığı yıllar içerisinde gelecek ideallerini, her yaş statüsünde açık arttırmaya çıkartıyor iktidar. Yetmiyor, yarış kulvarı içerisine yerleştirerek gençliği; ideal iş, meslek ve para kumarında “seçim fırsatı” sunarak bozuk düzeninin içine çekmeye çalışıyor.

kariyer planlama günlerinin pembe hayalleri ile öğrenci emeğini sömüren güçlerin varlığı elbet sonlandırılacaktır. Pozitif bilim çerçevesinde şekillenen iktidar içeriğinin, pratiğe geçtiği sosyal bilimler, gençliğin dinamik gücü etrafında şekillenerek ve gücü ortaya çıkaracak şekilde örülmelidir ki sistemin açıklarını eritebilsin.

SİSTEMATİK KALİTESİZLEŞTİRME!

Ronay Gülteke

İlk ve orta kademedeki öğrenimine devam eden her öğrencinin hayalidir üniversite hayatı. Beklentiler değişmekle birlikte, hemen hepsi burada hayatlarına yön verebilmek için gerekli erdemleri fazlasıyla edineceklerine inanırlar.

Bugün bir öğrencinin, kampüs sınırlarından içeri ilk adımını attığı anda asgari beklentisi; eğitim sürecinin sonunda teknik bilgi-birikim ve kültürel olarak belli doygunluğa ulaşmış olmaktır. Hesapta, bu doygunluk ona sistem içerisinde “minimum sömür+maximum kariyer” imkânı sağlayacak ve hayatı kendisi adına daha “yaşanılabilir” kılacaktır.

Ülkemizde bilime ve tekniğe verilen önemin eğitim alanına nasıl yansıdığını görmek için üniversiteyi beklemeye gerek yok. Ezberci, dogmatik, sistemsiz, plansız ve pragmatist anlayış ilkokuldan itibaren yerleşmiş olduğundan öğrencilerin de ufku daha kampüslere transfer olmadan daralmış oluyor. “Bir yere kapak atacak kadar teknik bilgi” yetiyor ahaliye haliyle.

Ne kadar “Aydın”ız?

Kültürel birikim meselesinde ise üniversitede olması gereken ortamı özetleyelim: “Aydın” kişiliğe bürünmek için en ideal yer üniversitelerdir, entelektüel birikim yağmur gibi üzerimize yağmalıdır kampüste. Her ideolojiyle, sanat akımıyla, felsefeyle tanışılmalı ve arzu ettiği yönde derinleşmelidir öğrenci. Sosyal hayatını da var olan sayısız aktivite ile çeşitlendirebilmelidir. Yani öyle bir hava var olmalı ki bu okullarda, insanı kendini geliştirmeye, yaşamını kaliteli hale getirmeye itmelidir kendini.

Eh, atla deve değil, zaten “üniversite” başlığı altında öğrenciye hali hazırda vaat edilen bu. Ülkemiz tarihinde bunların etkileyici biçimde somutlaştığı önemli örnekler de mevcut. Peki bugün durum gerçekten böyle mi?

Bugünün üniversitelileri olarak bu yazıda öğrencilerin kampüslerdeki yaşam alanlarına bir göz atıp, gördüklerimizden ve yaşadıklarımızdan hareketle gerçeğe uygun ve bize yol gösterebilecek bir bilanço çıkaralım istedik.

Sosyal alanlarımızı inceleyelim!

Kampüste ilk bakışta çok sayıda sosyal alan imkânı karşılıyor öğrenciyi. Öğrenci kulüpleri, spor alanları, fakülte kantinleri, kütüphaneler vs. Ancak bu mekânların içlerine girdiğinizde, her birinin belli görünmez sınırlara sahip olduğunu çabucak fark ediyorsunuz. Yaratılmış alternatifler yok, öğrenciler tarafından yaratılabilecek alanlar da genellikle budanmış.

Kulüplerle başlayalım. Öğrencilik gönüllük esasına dayalı olarak kurdukları ve yoğunluğunu üstlendikleri, okul yönetiminden resmi onaylı topluluklar bunlar. Rektörlük kendilerine bütçe, toplantı mekânı vs. gibi ayrıcalıklar da tanıyor.

“Sanat”, “spor”, “gezi”, “sosyal farkındalık” gibi birçok alanda faal kulüpler işliyor okullarda. Ancak üniversitelerin en aktif kulüpleri daima Kariyer Kulüpleri oluyor. E böyle olması da tesadüf değil!

Ülkemizde bilime ve tekniğe verilen önemin eğitim alanına nasıl yansıdığını görmek için üniversiteyi beklemeye gerek yok. Ezberci, dogmatik, sistemsiz, plansız ve pragmatist anlayış ilkokuldan itibaren yerleşmiş olduğundan, öğrencilerin de ufku daha kampüslere transfer olmadan daralmış oluyor.

Sponsor şirketler tarafından (diğerlerine nazaran) büyük destekler ve kolaylıklar sağlanıyor.

Onlar da ticari geziler, patronların öğrencilere akıl verdiği paneller düzenleyerek görevlerini yapıyorlar. Dolaylı yoldan değil direkt olarak sermayeye hizmet ediyor, öğrenciler ve patronlar arasında köprü oluyorlar. Bu sayede sermayenin propaganda ve ucuz iş gücü avlama amaçlı ziyaretlerini de “sosyal etkinlik” adı altında meşrulaştırma görevi görüyorlar.

Kampüste ilk bakışta çok sayıda sosyal alan imkânı karşılıyor öğrenciyi. Öğrenci kulüpleri, spor alanları, fakülte kantinleri, kütüphaneler vs. Ancak bu mekânların içlerine girdiğinizde, her birinin belli görünmez sınırlara sahip olduğunu çabucak fark ediyorsunuz.

Kültür-sanat alanında çalışma yapan gruplar ve kulüpler ise çoğu zaman yeterli ödenek ve mekân bulmakta zorlanıyorlar. Örneğin; bir tiyatro topluluğu, oyun sergileyebilmek ve bu oyunu izlenebilir kılmak için sahneyi dolduracak dekora ihtiyaç duyar. Fakat ihtiyaç duydukları rakamlar hep abartılı bulunur. Destek bulduklarında ise “etliye sütlüye dokunmama” şartına tabi olur; dolayısıyla sansüre uğramış olurlar. Bu şekilde sanatsal üretimden soğutulan öğrencilerin nerelere yönlendirildiğini üst paragrafa bakarak tahmin edebiliriz.

Kantinlerden manzaralar...

Bir diğer önemli mesele kantinler. Öğrencilerin ders aralarında vakit geçirdiği, yemek yediği, sosyalleştiği ortamdır kantin. Özel şahıslar tarafından ihale usulüyle devir alınıp işletilirler. Haliyle öncelik ranttır. Yiyecekler daima yapay ve sağlıksız hazır gıdalardan hazırlanır. Ürün kalitesine göre değil, ihale bedelini kurtaracak şekilde fiyatlandırma yapılır.

Bu alanda işletmeciler istedikleri gibi bir sosyal ortam kurarlar. Örneğin; bir İletişim Fakültesi kantininde olması beklenen şeyler; gazeteler, kültür-sanat ya da haber dergileridir. Ancak kantinlere bunların yerine; bilardo ve langırt masaları, gün boyu ucuz müzik klipleri yayınlanan dev ekran plazmalar, çeşitli firmaların reklam afişleri konuluyor. Yine açık bir yönlendirme söz konusu.

Her alana müdahale...

Kütüphaneler konusunda da birçok zaaf mevcut. Yeterince zengin içeriğin oluşması için çaba ya da para harcanmıyor, çoğu zaman bağış kitapları ile yetiniliyor. Kaynak sıkıntısı çeken öğrenciler kitapçıların kucağına itiliyor. Düzen açısından “sakıncalı” kitaplar raflara konmayarak, kapalı bir sansür uygulanıyor.

İbadethaneler de önemli bir nokta. Okullara, ihtiyaç olsun olmasın hızla camiiler yapılıyor, fakültelerde birer oda mescide dönüştürülüyor. Tek kampüste 3 camiye sahip okullar var. Burada ihtiyaç

söz konusu değil, okulda inanç baskısı oluşturmak, öğrencilerin yaşam alanlarındaki sosyal atmosferi dönüştürmek için uygulanan bir yöntem bu. Buralar aynı zamanda çoğu üniversitede ağıktan faaliyet yürütemeyen gerici grupların örgütlenme yeri oluyor. Bu faktörün de plana dahil olduğunu unutmadan tedbirler almak gerek.

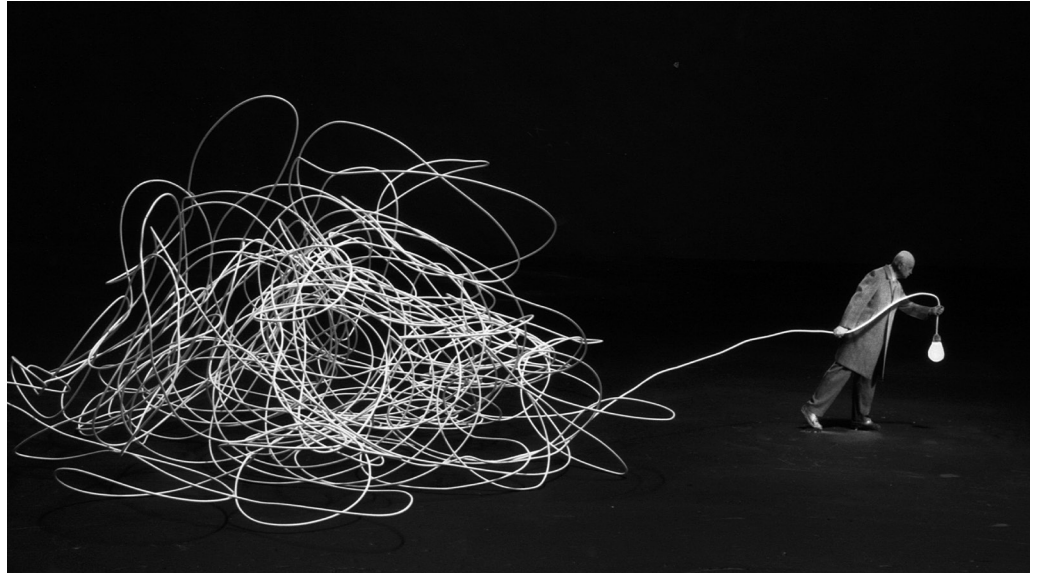
Okullarımızı savunalım!

Sonuç itibarıyla karşımıza çıkan tabloda, dışarıdaki hayattan sıyrılmış, popüler kültürün hatlarını aşabilmiş kampüsler yok maalesef. Caddeden yürüyüp okulun sınırlarından içeri girdiğinizde, kültürel

alternatif komün kültür-sanat atölyeleri kurulabilir. Kaynak için öğrenci dayanışma fonları oluşturulup, mekân olarak sınıflar, kantinler kullanılmalı.

Kantinlere sürekli güncellenen, üniversite öğrencilerini ilgilendiren gelişmeleri içeren haber panoları konulmalı. Bu panolara şehirdeki kültür-sanat faaliyetlerinin takvimleri yerleştirilebilir. Bu çalışma paralel biçimde sosyal medyada da işlenebilir.

Öğrencilerin ulaşamadığı ya da pahalı olan kitapların yine öğrenciler tarafından (belli süreler çerçevesinde) internet üzerinden paylaşıldığı, sanal fakülte

O kültürel doyum meselesi hayal olmuş oluyor neticede. Görevimiz belli; yaratıcı hamleler ile bu tek yönlü algı mekanizması bozulmalı.

atmosferin çok da değiştiği söylenemez. Kuşkusuz bu konuda üniversitelerin özerk yapısının deforme edilmesinin etkisi var. Sokaktaki her kalitesizleştirmeden bizim alanlarımız da nasibini alıyor.

O kültürel doyum meselesi hayal olmuş oluyor neticede. Görevimiz belli; yaratıcı hamleler ile bu tek yönlü algı mekanizması bozulmalı. Çözümler öncelikle kampüs içi olmalı. Kulüplere

kütüphaneleri oluşturulabilir.

Bu öneriler, ortaya konacak irade ile orantılı olarak zenginleşecektir. Unutmayalım ki iktidar bizi önce kendi yaşam alanlarımızda yenmeyi amaçlıyor. Her an psikolojik bir savaş halindeyiz. Yoğun bir algı bombardımanına tutuluyoruz. Öncelikle kendimizden başlayarak sıra arkadaşlarımızı ve okulumuzu savunmalıyız.

Patronların yeni "Ucuz iş gücü" Gençlik

Eğitimin son hızla metalaştırılması, neoliberal politikaların hayatın her alanına kurduğu hegomonik etki, üniversite gençliğini ciddi anlamda yıpratıyor ve sistem içine çekiyor. 80'li yıllar öncesinde ayrıcalıklı konumda görülen üniversiteli gençlik, yarı zamanlı (part-time) işçilikle karşı karşıya geldi. Farklı iş alanlarında yarı zamanlı çalışan iki öğrenci arkadaşımızla, öğrenci-işçiliğin etkileri üzerine konuştuk.

Özgürlükçü Gençlik: *Öncelikle merhaba. Üzülerek söylemeliyiz ki bu konuşmayı yapacak kişi bulmakta hiç zorlanmadık. Sonuçta üniversite öğrencilerinin bir yandan yapılan zamlar, öbür yandan süreklileşen işsizlikle tehdit edildiği aşikar. Sen de bir giyim mağazasında satış danışmanı olarak çalışıyorsun.*

Çiğdem Tosun: Merhabalar. Çevremdeki öğrenci arkadaşlarımdan yarısından fazlasının hem okuyup hem çalıştığını düşünenecek olursak, evet, beni bulmakta zorlanmamanız normal. Maalesef haklısınız. Aileler zaten üniversite sınavını kazanalım diye dershanelere milyarlar harcıyorlar. Kitap masrafını saymıyorum bile. Üniversiteyi kazanınca bu masrafın kat ve kat arttığını görmemiz de uzun sürmüyor. Böylece çalışmaya başlıyoruz.

Arkadaşlarınızın çoğunun da çalıştığını söylediniz. Sizi çalışmaya mecbur kılan ortak nedenlerden birkaçını sıralar mısınız?

Aslında ilk nedeni biraz önce de söylemiştim. Devlet size -şansınıza çıkarsa- bir miktar burs veriyor. Ama bu hiç yetmez. Bir başka sebep de üniversitenin belki de size ait olan son gençlik döneminizin olması. Sonrası malum, tekrar sınavlar, atama ve ömür boyu çalışma. İnsan bunu düşününce kendine ait hobbileri olsun, sosyal bir hayatı olsun istiyor. Ama tiyatro, sinema, gezi; hiçbir zaman öğrenci bütçesiyle karşılanmaz. Bu yüzden çalışmak durumunda kalırız.

Kısacası bir anda kendinizi kurtlar sofrasında buluyorsunuz. Bir sorum

daha olacak. Sosyal hayatımız olsun diye çalıştığınızı söylediniz ama burada sanırım şöyle bir çelişki çıkıyor ortaya: sosyal hayat para ve vakit istiyor. Siz para bulabilmek için vaktinizi çalışarak geçiriyorsunuz. Sonuçta elinizde para oluyor ama vaktiniz kalmıyor. Burada bir denge kurabiliyor musunuz?

Oldukça zor bir soru. Buna denge diyebilir miyiz bilmiyorum ama çoğu zaman bir şeylerden feragat edip vakit yaratmaya çalışıyorum. Genellikle tercihim arkadaşlarla vakit geçirmek olduğu için okula gitmediğim çok oluyor. Sınav dönemleri okula asılmıyorum. Devamsızlıktan kaldığım dersler oluyor ama başka da seçenek kalmıyor.

Onun dışında çalışıp istediğim, sevdiğim şeyleri yapmaya çalışıyorum. Yoksa niye üniversiteye geldik ki? Zaten part-time çalışıyorum. Yani günde 8 saati geçmiyor.

Doğru anladım değil mi? Part-time 8 saat çalıştığınızı söylediniz. Bu pek part-time olmuyor bildiğimiz kadarıyla. Bir işçi ya da memur da 8 saat çalışıyor en az.

Haklısınız. Ama patronlar öğrenci istemezler. Çünkü saatleri uymaz. Siz de

mecburen sanki öğrenci değilmişsiniz gibi 8 saat çalışırsınız. Ve tabii bir de saatlik ücret aldığınız için, ne kadar çok çalışırsanız o kadar para kazanırsınız.

Biraz da çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz? Mesela molalarınız ne sıklıkta, çalışmaya başladıktan sonra fiziksel ya da psikolojik rahatsızlıklarınız oluştu mu?

Sürekli ayakta durmak yoruyor. Bunu kısa molalarda hafifletemiyorsunuz. Yöneticiler bizleri daha çok çalıştırıp daha çok kazanç elde etmeye çalıştıkları için, satıştan elde edilecek prim üzerin-

"Patronlar öğrenci istemezler. Çünkü saatleri uymaz. Siz de mecburen sanki öğrenci değilmişsiniz gibi 8 saat çalışırsınız. Ve tabii bir de saatlik ücret aldığınız için, ne kadar çok çalışırsanız o kadar para kazanırsınız."

den üzerimizde baskı oluşturuyorlar. Bunun ciddi bir emek sömürüsü olduğunu düşünüyorum.

Verdiğiniz açık ve detaylı cevaplardan ötürü çok teşekkür ederiz. Belki bir sonraki röportajımızda sizi burada bulamayız, ne dersiniz?

Binlerce çalışan öğrenci içinden beni seçtiğiniz için esas ben teşekkür ederim. Dileğiniz çok hoş. Umarım bir sonraki görüşmemiz bir film, kitap ya da bölümü üzerine olabilir.

Merhaba Can. Bir özel araştırma şirketi bünyesinde mağazalarda stok sayım görevlisi olarak çalışıyor aynı zamanda okuyorsun. Rica etsek, işini biraz açar mısın?

K.Can Altınok: Elbette. Aslında adına göre çok da öyle özel bir iş değil. Alışveriş merkezleri kapanınca biz işe başlıyoruz. 4-10 kişilik ekipler halinde çalışıyoruz. Herhangi bir mağazadaki barkodlu tüm ürünleri, elimizdeki elektronik okuyucularla sayıyoruz. Genelde 6-10 saat sürüyor. Mağazaya bağlı.

Gece çalıştığınızı belirttiniz. Bunun nedeni ne?

Gündüz okula gidip gece çalışmak daha cazip geliyor. Zaten ekiplerin hepsi öğrencilerden oluşuyor. Bu iş çok sık olmuyor ama harçlık çıkarmaya ya da biriktirilirse fatura ödemeye yetiyor. Düzenli iş bulmak, gün içinde okuldan işe ya da işten eve geçmek İstanbul'da oldukça zor.

Pek çok öğrencinin çalışmak zorunda kaldığını biliyoruz. Bize seni çalışmaya iten nedenlerden çok kısa bahsedermisin?

Birincisi barınma sorunu. İstanbul ve diğer büyük şehirlerde yurtlar yetersiz, özel yurtlar ise pahalı. Ev tutuyoruz haliyle. İstanbul'da en ucuz kira 1000-1500 arasında.

İkincisi ulaşım; mega kentlerde ulaşım pahalı. Ve yeme-içme, elektrik, su gibi temel ihtiyaçlar. Ailelerin gönderdiği para yetersiz, burs-kredi için devletin verdiği bütçe ise 330 lira. Tabii bir de burs kazanmanız için ya çok şanslı olmanız gerekiyor ya da ailenizden birilerinin ölmüş olması.

Üniversiteler son dönemde giderek işçi yetiştirme kurumuna dönüştürülüyor. Bahsettiğin koşullar tüm öğrencilerin ortak sorunu. Büyük hayallerle gelen öğrenciler kendilerini cafe, bar ya da mağazada az bir ücrette çalışırken buluyor. Gece ya da gündüz sanırım çok fark etmiyor ama sen gece çalışmanın avantajlarından bahsettin. Dezavantajları da muhakkak vardır diye düşünüyorum.

Tabii ki var. Bir kere gece uyuyarak geçirmeniz gereken zamanı yoğun mağaza ışıkları altında sabahlayarak geçiriyorsunuz. Beyin dinlenemediği için, almanız gereken enerjiyi alamıyorsunuz. Gündüz uyuyup, günün en verimli saatlerini kaçıyorsunuz. Bu arada kaçan derslerden bahsetmiyorum bile.

nizi sanırken diplomalı işçi oluyorsunuz. Bu tarz işlere mecbur bırakılarak da aslında buna alıştırılıyorsunuz. Nasıl bitirsem bilmiyorum ama bu sorunların gündeme gelmesi, çözüm için etkili olacaktır diye düşünüyorum. Ben de size teşekkür ederim.

Normal koşullarda her işçiye sigorta zorunlu. Sigortanız yapıyor mu?

Tahmin edeceğimiz üzere sigorta yapılmıyor. Ama bir günlük sigorta girişi yapıp aynı günün akşamı çıkış veriliyor.

Hep çalışma koşullarından, zorluklardan konuştuk. Biraz da senin düşüncelerini dinleyelim. Öğrencisin. Neler yapıyorsun, zamanın nasıl geçiyor? diyelim ve sana bu sohbetten ötürü teşekkür edelim izinle.

Nereden başlasam bilemiyorum. Kendime bu soruyu sormayalı uzun zaman oldu. Ben ne istiyorum, ne yapıyorum? Elbette hayatım çalışmaktan ibaret değil ama çoğunu kapsıyor. İster istemez sosyal hayat, okul, ilişkiler bitiyor ya da daralıyor. Bana kalsa çalışmam, okula gider kalan vakitleri dilediğimce geçiririm. Ama başta konuşmuştuk ya eğitim sistemi artık sadece işçi yetiştiriyor. Yani okul okuyup bir yerlere geleceği-

"İstanbul'da en ucuz kira 1000-1500 arasında. Mega kentlerde ulaşım pahalı. Ve yeme-içme, elektrik, su gibi temel ihtiyaçlar. Ailelerin gönderdiği para yetersiz, burs-kredi için devletin verdiği bütçe ise 330 lira. Tabii bir de burs kazanmanız için ya çok şanslı olmanız gerekiyor ya da ailenizden birilerinin ölmüş olması."

Üniversite Solunun Siyasal İslam ile İmtihanı!

1 Kasım seçimlerinden zaferle ayrılan AKP, istikrarlı faşizmi hızlı bir biçimde Türkiye halklarının gündemine soktu. Herkesin, direnişine denk oranla maruz kaldığı bu saldırılar; beklenildiği gibi özgürlükçü gençlerin yaşam alanlarına, kampüslere de yöneldi.

Saldırıları çoğunlukla -direkt olarak- polis tarafından yapılırken, zaman zaman faşist ya da Selefi/Cihatçı çetelerin gençlik yapılanmaları eliyle gerçekleştiriliyor. Temelde solu baskılamak ve üniversiteleri muhafazakârlaştırmak amaçlanıyor.

Siyasal İslam'ın tuzacağı!

Üniversitelerde Yönetim ve Eğitim kadrolarına yapılan atamaların muhafazakâr/yandaş niteliği uzunca bir süredir tartışma konusuydu. Şimdi bu tartışmalara kampüs alanlarına yapılacak yeni camiler/mescitler eklendi. Bu ibadethanelerin yetersizliği!, birden bire okulların çözüm bekleyen en acil problemi olarak gündemleştirildi. Pratik adımlar da hızla atılmaya başlandı.

Bu olan bitene paralel olarak, Selefi/Cihatçı çetelerin etkisinde olduğu bilinen ve bu nedenle devrimci öğrencilerle sürekli çatışmalı olan gençlik dernekleri, üniversitelerde bu meseleyi işlemeye koyuldular. Selefi/Cihatçı zihniyetlerini "ibadethane isteyen masum Müslüman öğrenciler..." perdesiyle gizleyerek; gerçekten ibadet etmek gayesinde olan ve samimi olduklarına inandığımız birçok öğrenciyi de kendi etraflarına topladılar. İŞİD, El Kaide ve -Türkiye ile bu örgütlerin lojistik ağını ören- İHH

gibi kurumlar, bu toplama yaslanarak üniversitelerde kendi meşru zeminlerini oluşturmaya çalışıyorlar.

Bu grup önce "Üniversitelerde Sol Faşizm!" dedikleri bir garip algı illüzyonu yaratıp daha sonra bunu lanetlemeye başladılar. Solun baskısı altında olduğunu iddia ettikleri Müslümanlığı kurtarmak için kitleleri, devrimci öğrenciler ve sol değerlere karşı savaşmaya çağırıyorlar. İktidar, medya, polis, rektör ve tüm sistem güçleri arkalarında olmasına rağmen dili ezilen/ezen ilişkisi üzerinden kurmaya halen dikkat ediyorlar. Niyetleri kendi halinde -çoğunluğu yoksul- Müslüman gençleri ajite etmek ve saflarına çekmek.

Sol'un alışlagelmiş refleksleri!

Tüm bu politikanın hedefi olan; saldırılarla sindirilmek, algı operasyonları ile öğrencile-

Selefi/Cihatçı zihniyetlerini "ibadethane isteyen masum Müslüman öğrenciler..." perdesiyle gizleyerek; gerçekten ibadet etmek gayesinde olan ve samimi olduklarına inandığımız birçok öğrenciyi de kendi etraflarına topladılar. İŞİD, El Kaide ve -Türkiye ile bu örgütlerin lojistik ağını ören- İHH gibi kurumlar, bu toplama yaslanarak üniversitelerde kendi meşru zeminlerini oluşturmaya çalışıyorlar.

rin gözünde düşmanlaştırılmak istenen Devrimci öğrenciler ise; bu duruma set çekmek bir yana dursun, derdini anlatmayı bile başaramadı.

İlk elden tüm mesele “İlericilik/Gericilik” eksenine sıkıştırıldı ve buradan hareketle tepki koymak amaçlandı. Belirtmeliyiz ki bu kavramsallaştırma zaafıdır. Teorik olarak meseleyi; sınırları Modernizm tarafından çizilmiş kaba bir karşıtlığa hapsetmekte ve sınıfsal düzlemi dışlayan mekanik bir ateizm propagandası olarak kalmaktadır. Pratik olarak ise Sol’u ilerici, Sol’un kapsamı gereken yoksul Müslümanlar ve inançlı insanlar da dâhil olmak üzere geriye kalan tüm cenahı gerici ilan ederek, Sol’u kitlelerden ayırıştırmak amacındaki Siyasal İslam’ın tuzagına düşmektedir.

Elbette bu yanlış, Türkiye solunun bir kısmında geçmişten beri hâkim olan, dini toptan düşman görme yaklaşımından beslenmektedir ve salt bugünün Devrimci üniversite gençliğinin içine düştüğü bir açmaz değildir. Fakat bugün içinde bulunduğumuz durum, bu yanlış eğilimle hesaplaşma görevimizin güncelliğini gözler önüne sermiştir.

Meselenin küresel boyutu...

Meseleye daha büyük ölçekte baktığımızda da, günün koşullarının bizi daha özgün bir duruşa zorladığı görülüyor. Küresel sermaye, içerisine girdiği krizleri; medeniyetleri çatıştırarak aşmayı hedefliyor. Bu amaçla İslam’ın içinde yer alan bazı gerici yönler üzerinden örgütlenen IŞİD vb. yapıları palazlandırarak hem bölgemizi dizayn etmek, hem de Müslümanları batı medeniyetinin ortak düşmanı yapmak istiyor. Dolayısı ile biz devrimcilerin bu noktada yapması gereken Müslümanları ve İslam’ı değil; küresel sermayenin bölgemize ve inançlara dönük emperyalist müdahalelerini hedef almaktır.

Öte yandan başta ülkemiz ve diğer Or-

tadoğu ülkelerindeki Siyasal İslam referanslı yönetimlerin Emperyalist devletler ve küresel sermaye ile kurduğu kirli ilişkiler ortada. Bu ortaklaşmanın hedefi olarak sömürülen yoksul Müslümanların olası tepkilerini devrimci çizgiye çekmek için de bu kitleler ile bağ kurmak zorundayız. Ancak bu sayede muhtemelen tepetlak vaziyette vücut bulacak tepkilerini antikapitalist ve Marksist bir zeminde ayakları üstüne oturabiliriz.

Devrimci öğrenciler olarak görevlerimiz!

-Bu meselede Devrimci öğrenciler olarak İslami değerleri ya da Müslümanları he-

zehirli ideolojilerin ne kadar tehlikeli olduğunu uygun araçlarla tüm üniversitelilere anlatabilmeliyiz.

- Kampüslerdeki (ibadethane vb.) sorunlar üzerinden örgütlenen ya da bu doğrultuda bireysel talepleri olan inançlı öğrencilerle ilişki geliştirmeli ve kendilerini kapsayabilmeliyiz.

- İhtiyaç olmadığı halde açılan ibadethaneler konusunda; dini değerleri hedef almadan, okullarımızın çözüm bekleyen daha öncelikli sorunlarını gündeme getirmeli ve okul yönetiminin meseledeki art niyetini teşhir etmeye dönük hamleler yapmalıyız.

Muhalefet dilini örerken, IŞİD, El Kaide, Müs-Genç, İHH gibi yapıları kendi halinde Müslüman öğrencilerden ayırarak teşhir etmeliyiz. Bu yapıların yaydığı zehirli ideolojilerin ne kadar tehlikeli olduğunu uygun araçlarla tüm üniversitelilere anlatabilmeliyiz.

def alan tavır ve söylemlerden kendimizi sakınmalı, politik bir dil tutturabilmeliyiz.

-Muhalefet dilini örerken, IŞİD, El Kaide, Müs-Genç, İHH gibi yapıları kendi halinde Müslüman öğrencilerden ayırarak teşhir etmeliyiz. Bu yapıların yaydığı

- Sol’un İslam’a ve diğer inançlara karşı bakış açısını anlattığımız bildiriler hazırlayabilir, paneller düzenleyebiliriz.

- Yaratıcı hamleler geliştirerek, iktidarın biz devrimciler ve inançlı öğrenciler arasına ördüğü önyargı duvarlarını mücadelemiz lehine aşabilmeliyiz.

Nasıl bir üniversite?

Juliana Gözen

Üniversiteler, tarihi boyunca hep aynı işlevi görmüş, egemenlerin iktidarını yeniden ürettiği, pekiştirdiği bir mekanizma olmuşken; aynı şekilde egemenlere karşı verilen mücadelenin de önemli mekanlarından olmuştur.

Üniversitenin yolculuğunun en başından bugüne geçirdiği evrim, siyasal iktidarlarla çatışmalarını da içerir. Ancak, üniversitenin gün geçtikçe kapitalizmin pragmatik, ampirik ve profesyonel rotasına girdiğini ve sonuçta içinde bulunduğu koşullarla “şekillendirilmek”ten kaçma iradesini gösteremez pozisyona geldiğini görüyoruz.

Kurulduğu günden beri aynı işlevi sürdüren üniversiteler; bir dönem özel giysileriyle, sıfatlarıyla, törenleriyle aristokratik bir konuma yükselmenin de bir aracı iken şimdi; o giysilerin, törenlerin, eskilerinin birer karikatürü halini aldığı ve tüm üniversite bileşenlerinin sermayenin ve daha çok da iktidarın birer kuklası olduğu/oldurulduğu yerler haline almış durumda.

Yapısı değişen üniversiteler

AKP iktidarı ile yapısının her noktası ile oynanan üniversiteler geldiğimiz noktada neoliberal ve faşist uygulamaların iktidar eliyle rahatça uygulanabildiği, bu uygulamalara biat etmeyen öğrencilerin ise baskı politikaları ile sindirildiği “bilim yuvaları(!)” halini almış durumda.

İktidarını kendi rejimini oluşturarak garantilemeye çalışan AKP/Erdoğan, başa geldiği andan itibaren neo-liberal politikaları her fırsatta üniversitelere sokmaya çalışmıştır. İktidarını besleyen üniversiteler yaratmak hedefi doğrultusunda sermaye ile organik bir ilişki kurmuştur.

Geldiğimiz noktada ise ülke içinde yaşattığı iç savaş gerilimiyle bütün toplumsal dinamikleri sistematik olarak yükselttiği saldırı politikalarıyla baskı altına almaya çalışan AKP/Erdoğan iktidarının hedef tahtasında yine üniversiteler var. Öğrenciden çok polislin olduğu mekanlar haline getirilmek istenen üniversitelerde, İŞİD vb. katliamcı çetelere çeşitli mekanizma-

Yapılması gereken şey, iktidarın üniversitelere karşı özgür- demokratik ve halk üniversitelerini inşa etmektir. Üniversitelerin kılcal damarlarına kadar örgütlenmenin gerekli olduğu bu kaotik süreçte, tüm öğrenci gençliğe iktidarın faşist ve baskı politikalarının karşısında, alternatif üniversitenin olabileceğini göstermek kampüslerin kaderini belirleyecektir.

larla meşruluk sağlayarak, Kürt karşıtlığını kabartıp öne sürdüğü ülkücü öğrenciler ile, Osmanlı’ya dönüş hayalleri kuran Osmanlı Ocakları gibi faşist-gerici çeteleri kullanarak üniversitelerde faşizmi yükseltip, bilimsel-demokratik-akademik eğitimin önünü kesmeye çalışıyor.

Hal böyleyken; hem iktidarını pekiştirdiği hem de rant sağladığı üniversitelerden kolay kolay vazgeçmeyecek olan AKP/Erdoğan iktidarının üniversitelere yönelik saldırılarını bu süreçte arttıracığını ön görmek çok zor olmasa gerek. Bunun karşısında yaşam alanları olan kampüsleri savunan öğrenci gençliğin ne yapacağı sorusu, artık üniversite ve üniversite mücadelesi açısından tarihi ve hayati bir noktada durmakta.

Üniversitelerin asıl sahipleri olan biz öğrenci gençliğin artık kolları sıvama ve iktidarın saldırılarını püskürtme zamanı. Ancak sadece saldırıları püskürtmek, iktidara karşı üniversiteleri savunmak bu süreçte yetersiz. Yapılması gereken şey, iktidarın üniversitelere karşı özgür-demokratik ve halk üniversitelerini inşa

etmektedir. Üniversitelerin kılcal damarlarına kadar örgütlenmenin gerekli olduğu bu kaotik süreçte, tüm öğrenci gençliğe iktidarın faşist ve baskı politikalarının karşısında, alternatif üniversitenin olabileceğini göstermek kampüslerin kaderini belirleyecektir.

Nedir Özgür Demokratik Halk Üniversiteleri?

Eğitimin, içinde bulunduğu koşulların egemen sınıflarınca şekillendirilen bir unsur olduğu ön kabulü, bizi alternatif bir üniversite mücadelesinin, üniversiteden başlayan ama hedeflediklerinden fazlasını talep eden bir program çerçevesinde yürütülmesi gerektiği gerçeğine götürür. Eğitimin özgür ve demokratik bir biçimde gerçekleştirilmesi, burjuva bir anlayışla “tarafsızlaşma” ya da toplumdaki sterile olma anlamı taşımaz, yanlış anlaşılmasın. Özgür ve bilimsel eğitim, toplumdaki kopuşu değil ayrıcalıklı azınlığın çıkarları doğrultusunda bir eğitim anlayışından kopuşu ifade eder.

Özgür demokratik halk üniversiteleri modeli; eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitimin olduğu bir üniversite modelidir.

Özgür demokratik halk üniversiteleri, sermaye değil halk içindir. Halktan soyutlanmış elit bir kesimin değil, halkın sorunlarıyla ilgilenen öğrencilerin eleştirel ve özgür düşün alanıdır.

Üniversitelerin öğrenciler, akademisyenler ve üniversite çalışanlarının oluşturduğu meclislerle yönetildiği bir yapıya sahiptir. YÖK ve ona bağlı Rektörlükler üzerinden işleyen merkezi-bürokratik baskı kurumlarının yönetimlerini reddeder.

Sermaye merkezli eğitim anlayışının olmadığı bir modeldir. Eğitimde liberal ve işlevselci yöntemi değil, diyalektik yöntemi benimser.

Giriş sınavlarının olmadığı ve herkes için eşit eğitim şartlarının sağlandığı koşulların üniversitesidir.

Özgür halk üniversitesi modelinde öğrencilere ne kadınlık rollerinin ne erkeklik rollerinin dayatılmadığı, cinsiyetçi olmayan bir eğitim tasarlanmalıdır.

Bu üniversite modelinde politeknik bir eğitim verilir. Politeknik eğitimle; zihni çalışma ile bedeni çalışma arasındaki ikilik ve karşıtlık ortadan kaldırılır ve insanın çok yönlü gelişimi sağlanır.

Peki ama nasıl inşa edeceğiz?

Evet, “işte okumak istediğim üniversite modeli bu” dediğinizi duyar gibiyim. Ancak “bu üniversiteleri nasıl hayata geçireceğiz” sorusunun da kafalarda belirmediğini tahmin etmek çok zor değil. Cevaplandıralım o zaman....

Üniversitelerin yapısı iktidar ve sermaye tarafından bu kadar değiştirilmiş ve çürütülmüşken; yürüteceğimiz mücadelenin zor ama asla imkansız olmadığını bilerek mücadele hattımızı çizmeliyiz.

İktidar ve sermayenin el ele vererek saldırdığı üniversiteleri değiştirmeyi tabandan başlayarak ve tüm öğrencilerin taleplerini temsil etme hassasiyetiyle yaklaşarak gerçekleştirebiliriz. Eğitim içeriğinin iktidar ve sermaye tarafından en baştan örgütlendiği üniversitelerde yürütülecek mücadele de en dipten, birimler ve komiteler kurarak olmalıdır. Her bölümün ve fakültenin özgün sorunları üzerinden örgütlenen komiteler; iktidarın saldırılarına karşı kendi talepleri ve ihtiyaçları doğrultusunda şekille-

nen alternatif üniversiteleri inşa etmenin garantörleridir.

Çok uzaklara gitmeye gerek yok, Gezi İsyanı'nın bizlere yaşattığı muazzam deneyimi hatırlayalım. İktidarın baskı politikaları karşısında biriken öfkenin birleşerek nasıl sarstığını koltukları... Ve “yeni bir toplum”un olabileceğine dair inancımız nasıl güçlendiğini...

Gezi’de örgütleyebildiğimiz semt forumları ve ardından üniversitelere de kısmen taşıdığımız “forum”lar; söz, yetki ve kararın halkta ve öğrencilerde olduğu mekanizmaları.

Bir tarafımızda halkın parasını çalarak toplumsal zenginliği yağmalayanları koruyan bir sistem ve diğer tarafımızda Gezi’nin sürekli işaret ettiği “yeni bir toplum” olasılığı var.

Dememiz o ki, kokuşmuş bu sistemin ve onun tahayyül ettiği ticari üniversite modelinin karşısına, esas olanı, üniversitenin gerçek sahiplerinin söz hakkının olduğu bir üniversite modeli çıkarmak ve onu inşa etmek için mücadele bizleri bekliyor.

AKP iktidarı ile yapısının her noktası ile oynanan üniversiteler geldiğimiz noktada neoliberal ve faşist uygulamaların iktidar eliyle rahatça uygulanabildiği, bu uygulamalara biat etmeyen öğrencilerin ise baskı politikaları ile sindirildiği “bilim yuvaları(!)” halini almış durumda.

MEMLEKTİMDEN SOSYAL

Felix Demirel
@DzerjinskiFelix

Doğalgaz neyse de Rus edebiyatı kesilirse bu ülke ayakta kalmaz. Entelektüelite rezervimizin %60'ının Rus edebiyatından alıyoruz.

11:59 - 24 Kasım 2015

418 619

trivandtylerdurden
@trivandtyler

PKK Güneydoğu'da kanton ilan edecek! haberini kahvede okuyan vatanseverler sinirlendi ama kanton ne demek bilmediğinden tam da sinirlenemedi

Tolaz @tolazorg · 22 Oca
Türkiye, dünya siyasetini şekillendirmeye devam ediyor...

Sputnik Türkiye
@sputnik_TR

#PYD, #Türkiye'nin itirazlarına rağmen #Cenevre'ye davet edildi sptnkne.ws/a48N

ibrahim @iboveryChannel ·

94te Türkan Saylan ve ekibi beni ikna odasına almışlardı. Başörtümü çıkar dediler. Direndim. Oğlum sen erkeksin çıkar şunu dediler. DİRENDİM

8700 18 B

Ozan @norskdark ·

Bu ülkücülerin ırmağının akışına bile öldükleri Türkiye'nin ırmaklarına hes yapılır o ırmağada solcular sahip çıkarlar ve direnirler.

3700 5000

Ka. Liebknecht @kaliebnecht ·

Hadi tosuncuklar, ülkedeki Amerikan üslerine de bayrak asın.

cofcof
@tecofcof

Takip et

istihbaratımız çalışmış ve ihtimalleri azaltmış. özellikle belirtilen şehirlerde yaşayanların dikkatli olması lazım.

Emniyet'ten 81 il için bombalı tuzak uyarısı

Emniyet Genel Müdürlüğü, 81 il emniyet müdürlüğüne gönderdiği talimat yazısı ile terör örgütünün yaptığı bombalı tuzaklara karşı uyanıklarda bulunarak, gerekli güvenlik tedbirlerinin alınmasını istedi.

ANKARA (AA)

Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Zeki Çatalıkaya imzalı yazıda, Türkiye'deki terör faaliyetlerinde 2015'in ikinci yarısından sonra önemli miktarlarda artış meydana geldiği belirtilerek, terör örgütünün güvenlik güçlerine yönelik silahlı ve roketatarı saldırılarının yanı sıra bombalı saldırı eylemlerine de çok sık başvurduğunun altı çizildi.

Yoldaş Eminov @yoldaseminov ·

Kandil'e yapılan hava saldırılarında 1 milyon PKK'lı öldürüldü 14 Milyon PKK'lı yaralı ele geçirildi 4.5 milyarı teslim oldu

13 34

Kutsal Bayraktar @mortifera ·

Şimdi siyaset değil yas zamanı = Bizimkiler bir bok yedi

Türk-Kürt bu oyunu bozar = Öldürülen Kürt

580 765

Tatyos Bey
@tatyosbey

Sırat Köprüsünde üzerinize isnat edilen hiçbir suçu kabul etmeyin, üzerinize ifade olduğunu söyleyip Solcu Avukatlarla görüşmeye çalışın..

MEDYA MANZARALARI

Hasan Sivri @hasansivri

Çok iyi foto. Beyt Lahim'de İsrail işgal güçleri ile çatışan Filistinli via @rafatdarawsheh

Marki de Sekban

@Cemil_Marki

Hapşurunca çok yaşa'ya karşılık "sen de gör" diyenler liberal, "hep beraber" diyenler komünisttir.

09:01 - 22 Eylül 2015

745 1.603

Tütünoğlan @tutunexperi

- öldüm mü? Cennette miyim? Sen melek misin?
+ Evet. Kalk hadi kevsir Irmağına Hes yapıyoruz

Kirkor Narsistyan

@bunsenbeki

türkiye'nin bitki örtüsü toki'dir.

RETWEET
2.387

BEĞENİ
2.786

Fehim Taştekin @fehimtastekin

Fikren ve zikren Kaide ve IŞİD'in bu kadar rahat destek gördüğü yegane ülke korkarım ki Türkiye! Bu ülkenin şaftı kaydı.

1500 869

il pintu @ouzkaya · 07 Mar 2015

yeni bir sol mümkün arkadaşlar. grup yorum yok, adıyaman tütünü yok, ezber slogan yok. blazerları çekip yılan gibi ortamlara akıcaz.

1100 2700

Shakespeare's Sister @allahlesskadin

Ulam bu solcu feministler yüzünden 10 yaşındaki kız çocuğundan 'kadın arkadaş' diye bahseder olduk.

228 773

Engelsizm @engels_1820

İşçiler bölündü ,düzen bozuldu, yetiş ya Karl Marx, yetiş ya Lenin.

86 192

rotbalans @numuque

Donald Trump uzaylıların dünyayı ele geçirdiği post-apokaliptik Hollywood filmlerindeki manyak ABD başkanı karakterine benziyor

Juliana Gözen

Şu haliyle özel üniversitelerde kendiliğinden gerçekleşen hareketlenmeleri doğru kanala akıtacak bir örgütlülük düzeyinin yaratılması çok açık ki acil bir ihtiyaç. Demem o ki, özel üniversite bizi mücadeleye çağırıyor.

AKP "Özel"i Çok Seviyor

Eğitimin, bütünüyle özelleştirilmesinin yükseköğretimdeki basamağı 'özel üniversiteler'. Sermayenin tüm ihtiyaçlarını karşılamak için üniversite alanına bir yatırımı. Yükseköğretimi metalaştırma ve yükseköğretimden kar elde etme hedefini gerçekleştirdiği yerler.

AKP'nin iktidara gelmesiyle üniversitelere uygulanan neoliberal politikalar hiç olmadığı kadar yoğunlaştı. Bunun zirvesi olan özel üniversitelerin açılmasına olanak tanınması doğrudan AKP iktidarının eliyle gerçekleşti. İktidara geldiği süreçten itibaren özel üniversitelerin açılması savundu, AKP.

2002'deki seçim bildirgesinde sermayeye "Eğitimin her alanında özel teşebbüs desteklenecek ve özel teşebbüsün eğitimdeki payı artırılacaktır" vaadinde bulundu. 'Özel üniversitelerin açılması ve desteklenmesi' AKP iktidarının 2011 seçim programında da yer aldı.

2011 yılı ile birlikte neredeyse her sokağa bir özel üniversite açılmasını teşvik eden politikaların uygulanması ile amaç, sermaye ile iktidarın bağımlı güçlendirmektir. Üniversitelerin birer ticarethaneye dönüştürülmesi operasyonu, Türkiye'nin içerisinden geçtiği önemli kavşaklarda (Gezi, 17-25 Aralık operasyonu,...) kısmen sekteye uğradı. Yanlış anlaşılmasın, sekteye uğradı derken, üniversitelerin ticarethaneleştirilmesi noktasında değil; iktidar ve sermaye ara-

sındaki kışımadan söz ediyorum.

Sermaye, üniversiteleri kendisine bağımlı üretim birimi olarak görmekte ve üniversiteyi piyasanın ihtiyaçlarına göre şekillendirmeyi hedeflemekte. AKP ise üniversiteleri, özellikle Gezi'de ona "yamuk" yapan sermayeye kaptırmamak için her gün çeşitli yasalar çıkarıyor. Yeni YÖK Yasası, Mütevelli Heyetleri,... Kendisinin seçtiği rektörler ise bunun son hamlesi.

Peki bu özel üniversitelerde neler oluyor, boş durmayan sermaye ticarethaneyi nasıl işletiyor? Bir de ona bakalım...

Üniversite değil "ticarethane"

Sermaye attığı tüm adımlarla üniversitelerde eğitimin kamusallığını yok etmeye çalışan neoliberal politikalar üzerinden finans sermayesi ile doğrudan bağlantılı ve iç içe geçmiş bir yapıyı inşa etmeye çalışıyor.

Özyeğin Üniversitesi Mütevelli Heyeti Başkanı Hüsnü Özyeğin'in YÖK yasası için yaptığı "400 milyon liralık yatırım yaptığım için üniversitemin geleceği için hassas ve ilgiliyim" açıklaması ve İstanbul Ticaret Üniversitesi Rektörü'nün "Para kazanmak ayıp değil, insan eğitimden de para kazanabilir" sözleri sermayenin hedeflerini gösterir nitelikte sanırım.

Özel üniversiteler ile amaçlanan aynı zamanda piyasanın nitelikli işgücü ihtiyacını karşılamak... Bu yüzden özel üniversitelerde içerik daha çok teknik ve mesleki yönelimli olmakta, işletmecilik eksenli bir eğitim anlayışı geliştirilmektedir.

Bankaların özellikle özel üniversiteler ile öğrencilerin kredilendirilmesini sağlayan çeşitli anlaşmalar imzaladığını biliyoruz. Finansbank ile Özyeğin Üniversitesi, Yapı kredi ile Koç Üniversitesi, Halkbank ile İstanbul Şehir Üniversitesi arasında eğitim kredisi üzerine anlaşması bulunmakta. İşte, üniversitelilerin müşterileşme operasyonu derken tam da bundan söz ediyordum.

Davete icabet

Bu dönüşümlerin tümü gençlik mücadelesinin yüzünü özel üniversitelere dönmesini artık zorunlu kılmaktadır. Özel/vakıf üniversitelerin sayısının artması, haliyle buralarda okuyan öğrenci sayısının artması ve bunun yarattığı özgün kriz dinamikleri gençlik mücadelesi için direniş olanaklarını yaratmaktadır. Şu haliyle özel üniversitelerde kendiliğinden gerçekleşen hareketlenmeleri doğru kanala akıtacak bir örgütlülük düzeyinin yaratılması çok açık ki acil bir ihtiyaç. Demem o ki, özel üniversite bizi mücadeleye çağırıyor.

SUNULAN KADERE KARŞI

SAVUNULAN YAŞAM

Nilay Kuş

Eril aklın yönettiği sistem kadınları toplumsal cinsiyet rollerine hapsediyor, onları ikincil olduklarına inandırıyor ve kendince sorunsuz bir şekilde yoluna devam ediyor. Ancak gözden kaçırdığı bir şey var: Kadınların yüzyıllardır biriktirdiği öfke!

Bize biçtikleri kader

Var olduğu günden bu yana hayatını sürdürebilmenin mücadelesini veren insan, parçası olduğu doğaya karşı farklı pozisyonlar almış ve süreç içerisinde atılan hamlelere göre şekillenmiştir. Bu savaşta daha güçlü bir şekilde konumlandığımızı iddia eden erkek ise kadını da buna inandırarak üstünlüğünü ilan etmiş ve kadının adının olmadığı tarihi yazmaya başlamıştır. Bu tarihin her sayfasında kadınlara narın, kırılğan, bir çiçekle kolayca mutlu edilebilecek roller biçilirken aynı zamanda kadının gözleri şenlendiren kusursuz bir vücuda sahip olması öğütleniyordu.

Kadının bedeni üzerinde söz söyleyen erkeğe göre tahrik olmak, taciz, tecavüz ve şiddet tarihsel iktidarının kendisine bahşettiği doğal bir haktı. Pekala kışkırtıcı için bir kadını katledebilirdi! Aslında kadına güveniyor ama ne hikmetse dışardaki hencinslerine güvenmiyordu!

Eril zihniyet, iktidar ve temsilcileri tarafından kadına 'bir kadın olarak' susmasını emreden söylemler ile destekleniyor, 'İyi halden indirimler', 'saygın tutumlar' larla ise katliam kültürünün sırtı sıvazlanıyor. Kadının, polisten yargıya kadar çaldığı hiçbir kapı kendisine açılmazken bu kapıların ardında ise erkeklik

pazarlığı yapılıyor.

Her geçen gün artan taciz, tecavüz ve kadın cinayetlerinin istatistik verileri ise biz kadınların tepkisini hencinslerimiz için üzölmek ve panik içinde kendi sıramızı beklemekten öteye taşıyor, bir savunma mekanizmasına dönüştürüyor. Kadın cinayetlerinin, ataerkil düzenin sürekliliğini sağlamak üzere sistematik politikaya dönüştürüldüğünün farkında olan kadınlar eril araçları reddediyor, kendi özgücünü ve inancını arkasına alarak kurtuluşuna doğru koşar adımlarla ilerliyor. Mutfak önlüğü ve belki elinin hamurundan başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan kadınların adımları bunlar.

Tarihimizi baştan yazıyoruz

Kendisine uzun zamandır tecavüz eden akrabasını öldüren Nevin Yıldırım, kendisini fuhuşa sürüklemek isteyen eski kocasını öldüren Çilem Doğan, kadınlara biçilmiş olan kadere razı olunamayacağını göstererek kadın cinayetlerinden beslenen bu politikaya sert darbeler indirmiştir. Toplu tecavüzlerin yaşandığı bir

ülke olan Hindistan'da "Pembe Sopalı Kadınlar"ın ortaya çıkışı da tesadüf değildir. Aksine patriyarkanın kadının adını yok eden, kadın kıyımını meşrulaştıran tahakkümüne karşı biriken öfkenin bir sonucudur. Bağımsız bir kadın örgütlenmesi olan Gulabi Çetesi, erkeklerin adaletini ve 'yardımını' reddederek kendi düzenini yaratıyor.

Tarihi yazarken kadınlara fikirlerini sormayan erkeklere karşı, kadınlar da tarih yazarken onları umursamıyor. Kendine özgü ne varsa hepsini bir bir kaleme alıyor. Erkek tarihin bahşettiği bütün sınırları, güzellik algularını, söylemleri ve rolleri elinin tersiyle itiyor.

Ayakları haklı ve meşru bir zemine basan kadın kurtuluş hareketi gücünü kendi özünden alıyor. Kadınların örgütlü bir dayanışma ağı oluşturması aslında bir var olma ve varlığını kabul ettirmenin mücadelesidir. Erkeklerin iktidar yarışı sürdüğü müddetçe perde arkasında bırakılacağı farkında olan kadınlar sırtını kızkardeşlerinin özgürlük inancına yaslayarak ileri atılıyor.

Kadın cinayetlerinin, ataerkil düzenin sürekliliğini sağlamak üzere sistematik politikaya dönüştürüldüğünün farkında olan kadınlar eril araçları reddediyor, kendi özgücünü ve inancını arkasına alarak kurtuluşuna doğru koşar adımlarla ilerliyor. Mutfak önlüğü ve belki elinin hamurundan başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan kadınların adımları bunlar.

Direnişin ve cüretin

Deniz Uslu

KADIN YÜZLERİ

Rosa Luxemburg

(1871-1919 Polonya)

"Hareket etmeyen, zincirlerini fark edemez"

Ayrımcılığın ortasına doğmuştu, kapitalizme karşı neferleşerek büyüdü. Alman Sosyal Demokrat Parti okulunun tek kadın doçenti olan Rosa; yıllarca devletin takip, ceza ve tutuklamalarıyla boğuştu. Bunlar onu yıldırılamaya yeter miydi? Başarılı bir okul hayatı ve kanının son damlasına kadar siyasi mücadele...

Tarih kokan Rosa, işçi gazetesinin baş editörü seçildi. Bu muazzam bir şeydi; çünkü o tarihe kadar bu göreve gelen kadın yoktu. Rosa bir ilkti. Bu durum bazı parti üyelerinin erk tutumları ve cinsiyetçi söylemleriyle hayıflanarak karşılandı!

Amacı hep üretmek, boş geçirmemektir zaman. Nerede, ne koşullarda olursa olsun direnerek ilmek ilmek ördü hayatı.

Hayatının her alanında olduğu gibi cezaevinde de üretimi esas aldı asi kartal. (Lenin de, Rosa'nın babası da onu bir kartala benzetirdi.)

"...görev başındayken, ya bir sokak çarpışmasında ya da zindanda öleceğim." diye yazmıştı Rosa, öyle de oldu. Rosa'nın devrimci, kadın ve Yahudi kimliğinden kaynaklı onu yok etmeye can atanlar, fikirlerine sıkamadıkları kurşunu bedenine sıktılar. Karşı devrimciler korkularını ve tahammülsüzlüklerini bir kez daha alenen sergilediler.

Ölümlerle üstünü çizmeye çalıştılar hayatımızın; kâh bedenimizin, kâh ruhumuzun. Yüzyıllarca sürdü gitti bu dava ve sürüyor hala... Hayati bir mesele vardı unuttukları: Kadınlar yılmadı! Kaderlerini ölüm değil, direniş yapmakta hedefleri. "Bir tutkudur yaşamak" diyerek, tarihlerine direniş eklediler. Ortaçağ'dan 1800lere, Dominik'ten Suruç'a... "Yazgısını" değiştirme mücadelesi verenlere, adalet isteyenlere, barışı haykıranlara ışık oldu onların varlığı.

Mirabel Kardeşler

Patria, Minerva ve Maria Mirabel

(1924, 25, 35 – 1960 Dominik)

Kelebekler olarak tanındılar ve o kelebekler bugün hala kanat çırpmaya devam ediyor!

Patria, Minerva, Maria... 3 kızkardeş birlikte kafa tuttular Trujillo diktatörüne. Siyasal özgürlüğe talepleri, yaşam hakkıydı, adaletti. Mücadeleye yaktıkları ışığı kelebeklerin kanatlarına bıraktılar.

Karşılaştıkları zorluklara rağmen hiçbir yılmadı. Şiddete ve baskıya cevapları mücadeleye devam etmek oldu. İnatla ve kararlılıkla!

Araba kazası süsü verilmek istenildi ölümlerine, fakat diktatörlük tarafından tecavüz edilerek katledildiler. Katliam Dominik'e yayıldı ve bir yıl sonra halk, diktatörü devirdi. Devletin katlettiği bedenler halkın direniş kıvılcımlarıydı.

Kızkardeşlik Hala Güçlü!

Pippa Bacca

Barış Gelin

(1974 - 2008 İtalya)

İtalya'da bir sabah. Güzel günlere açılacak kapıdan, arabadan, gişeden geçiliyor. Beyaz, bembeyaz gelinlik. O kadar kanlı savaşın arasında beyaz ne güzel dururdu değil mi? Barışı ne güzel simgeler beyaz.

Ve beyazlar içinde bir kadın, Pippa Bacca.

Otostop çekmek birine güveni göstermenin en kısa yolu diye düşünüp gelinliğiyle İtalya'dan Tel Aviv'e gitmek üzere çıktı yola. Savaşa karşı barış mesajı iletmek istedi dünyaya. Ankara'da barışı kana bulayan zihniyet Pippa'yı da bekliyordu. Bir erkek, barış elçisine tecavüz edip onu katletti.

Türkiye'nin kanlı defterine bir sayfa da Kocaeli'den eklendi.

Fakat eli kanlı tecavüz iktidarcısı erkek yalnızca bir bedeni boğabilir. Kadınlar barış nidalarını halen haykırıyor parçalanmış hayatlarından. Erkek devlet şiddetine karşı Pippa'nın beyazından güç alarak mücadele ediyorlar.

Rosa'nın cüreti, Mirabel kardeşlerin inadı ve Pippa'nın umudu bugün kadınlara pusula oluyor. Direnen kadınlar, direnmiş kadınlarla birleşiyor.

Gözde Çelik

“çocuk, özellikle de kız çocuğu bir an olsun kendi haline bırakılmıyor, böylece bağımlı kılınıyor, sonra da bu bağımlılığa ‘kadın doğası’ deniyor. Bedensel güzelliği korumak için aklı ve bedeni birbirine bağlanıyor...”

Mary Wollstonecraft

Yüzyıllardır kendisini her sistemle bütünleştirip yeniden üreten patriarka, kapitalist sistemle bugün daha köklü ve güçlü olarak karşımızda. Patriarkanın dönem sözcülüğünü yürüten AKP toplumsal hayatı İslami motiflerle bezeli neoliberal politikalar doğrultusunda değiştirmeye çalışırken en çok biz kadınları hedef alıyor. Kadın emeğine, bedenine ve kimliğine yönelik saldırılar gittikçe derinleşiyor.

Neoliberal politikaların uygulandığı ve etkilerinin en çok yansıdığı yer üniversiteler. Üniversiteli genç kadınlar olarak patriarkanın ve dönem sözcüsü AKP'nin tüm saldırılarıyla karşı karşıyayız.

Sistemin kendisini yeniden üretip örgütlediği eğitim alanıyla, ilkokuldan üniversiteye kadar kadınlara cinsiyetçi politikalar empoze edilir. Ailede temeli atılan toplumsal cinsiyet rollerinin kazıkları çakılır eğitim hayatında.

Üniversitelerdeki kadın ve erkek öğrencilerin sayısı arasında fark, ders kitaplarındaki cinsiyetçi ve heteroseksist söylemler patriarkal sistemin somut yansımalarından sadece bir kaçı.

Erkek kampüsler

Kampüs hayatı içinde cinsiyet ayrımcılığı üzerinden kurulan yurtlar da kadınlar açısından en büyük sorunlardan bir tanesi. Kadın ve erkek yurtları arasındaki uygulama farklılıkları ortada. Yurtlara dönüş saatleri, imza prosedürleri kadın öğrenciler için daha sıkı denetlenir; erkek öğrenciler için ise bir formaliteden ibarettir. Yurda geç kaldığımızda ailelerimiz aranır, şikayet

GECELER, SOKAKLAR, KAMPÜSLER BİZİMDİR!

edilir hatta yurttan atılmakla tehdit edilirdir. Bekaret testlerine tabi tutulmayı hiç söylemiyorum...

Erkek yurtlarında temizlik, personel tarafından sağlanırken kadın öğrencilere kendilerinin yapması gerektiği söylenir; eğer kadın öğrenciler temizliği yapmazsa cezai yaptırımlar uygulanır.

AKP döneminde inşaat sektöründeki büyüme ve kentsel dönüşüm politikalarıyla doğru orantılı olarak kampüsler ve öğrenci yurtları şehir merkezlerinden uzak yerleşkelere kurulmaktadır. Şu an İstanbul'daki Atatürk Öğrenci Yurdu'ndaki kadınların ıssız sokaklardan geçerek yurda ulaşmaya çalışırken dolmuş şoförleri tarafından taciz edilmesi, bunun kadınların kaldığı bloklara drone uçurularak sürmesi, bu politikaların tacizcilerin sırtını sıvazladığının açık yansımasıdır. Unvanını kullanarak öğrencilerini taciz eden akademisyenlerin artması da tesadüfi değildir.

Kurtuluş ellerimizde!

Hal böyleyken, biz, üniversiteli kadınlar bize karşı

örgütlenmiş bu saldırıları kabullenerek oturacak mıyız, yoksa harekete geçip yaşamlarımızı mı savunacağız?

Karşımızdaki örgütlü ve bizleri kendi istediği gibi değiştirmeye çalışan yapıya karşı, kadınların kendi problemlerini tartışıp yaşamlarını değiştirmekte söz hakkına sahip noktaya getirecek bir örgütlenmeden başlamak gerekmektedir.

Karşımızdaki örgütlü ve bizleri kendi istediği gibi değiştirmeye çalışan yapıya karşı, kadınların kendi problemlerini tartışıp yaşamlarını değiştirmekte söz hakkına sahip noktaya getirecek bir örgütlenmeden başlamak gerekmektedir.

Bu örgütlenme ile üniversitedeki cinsiyetçi eğitim politikalarına, kampüs içerisinde yaşanan taciz, tecavüz olaylarına karşı mücadele etmeli ve kadınların kendi arasındaki dayanışma ve kızkardeşlik bağı güçlendirmelidir.

Kadın kurtuluşu yalnızca kadınların öznesi olduğu bir pratik mücadele ile gerçekleşebilir. Kadınların önünde tüm aygıtlarıyla donanmış şekilde duran patriarkal kapitalizme karşı, genç kadınların, kendi yaşam alanlarını savunan, kendi tarihini bilen ve özgürlüğünü sağlam bir bilinçle savunabilen kadınlar olarak var olması gereklidir.

Epeydir mutluluğun, anean-nemin beni yalnızca pazar günleri yıkadığı ve ısınmak için sobanın yanına koştuğum akşamlarda kaldığımı düşünüyorum. Benim mutluluğum nendense hep yedi yaşında. Ve biliyorum ki, pek çok insan mutluluktan bahsederken hafızasını çokça geriye sarmak durumunda. “Ölüm” kelimesinin dağarcığımızda sık kullanılanlar listesine girdiği zamanlardan geçiyoruz. Geçiyor muyuz yoksa büyük bir buhran mı geçiriyoruz, orasına tam bir yanıt bulabilmiş değilim. Acıyla haşır neşir olduğumuzdan beri kafalarımız biraz karışık. Ölen işçiler, ölen çocuklar, ölen ağaçlar, ölen insanlık...

Oy hakkı mücadelesinden günümüze kadınların direnişi

Bu ölümler geçidinin mutlak ve değişmez bir öznesi de malumunuz “ölen kadınlar”. Yanlış anlaşılma istemem. Bu kadınların hiçbiri hayatını kendi elleriyle sonlandırmıyor. Dikkat edilmesi gereken nokta “eller” zaten. Başkalarının elleri mütemediyen kadınların böğrüne çöktüğü için ölüyor bu kadınlar. “Ölen kadınlar”ı “öldürülen kadınlar”a çevirmek bile başlı başına bir mesele. Çünkü erkeklerin kaçak dövuştüğü bu hayatta, olanı olduğu gibi yansıtmak dahi güç.

İnsan ister istemez soruyor kendine, onların yazdığı hayat mı gerçek olan, benim yaşamakta olduğum mu? Bunca kötülük hakimken dört bir yana, bir de akıl sağlığını korumak için çaba sarf etmen gerekiyor. Çünkü erk, kadını ya yok etmek ya da delirtmek istiyor. Sanırım dünyanın ruhumuzda açtığı yaraları en iyi sanat tamir edebiliyor. Şimdi ben saçlarım daha altın rengiyken sobanın yanında bıraktığım o mutluluğu, güzel bir dize okuyup ardından bir de sigara yakıp bugüne getirebiliyorum ancak. Getirebiliyorum dediysem, kıyısından köşesinden.

Kadınlar hep vardı, kadınlar mücadele etti ve kadınlar dünyaya bir kadın nasıl görmezden gelinmez sorusunun cevabını verdi, dahası hala veriyorlar. Kadınlar en yalın ve net haliyle “gölge etmeyin yeter” diyor.

D i R E N !

Ocak ayında vizyona giren ve 1900’lerin İngiltere’inde oy hakkı için mücadele eden bir grup kadının hikayesini anlatan *Diren-Suffragette* filmi de insanda bir heyecan ve mutluluk hissi uyandırıyor. Kadınlar hep vardı, kadınlar mücadele etti ve kadınlar dünyaya bir kadın nasıl görmezden gelinmez sorusunun cevabını verdi, dahası hala veriyorlar. Kadınlar en yalın ve net haliyle “gölge etmeyin yeter” diyor.

Maud Watts’ı Suffrajette’lerin cam indirmediği bir eyleme tanık olduğu sırada, harekete karşı biraz çekimser görsek de, kendi hayatını ve çevresindeki kadınların yaşadıklarını göz önüne alarak yaşam çizgisinden sıyrılmaya çalıştığına tanık oluruz. Devletin bu kadınlara

“Köle olmaktansa asi olmayı tercih ederim!”

Filmin merkezinde, vücudunun bir kısmını kaplayan yanıklara aldırmadan tüm gün buharların içinde çamaşırcılık yaparak hayatını çok sevdiği kocası ve oğlu için yaşayan Maud Watts yer alıyor. Erkeklerden çok daha fazla çalıştığı halde pek tabii onlardan daha düşük ücret alıyor. Filmde kadın işçilerin kötü çalışma koşullarından iş yerlerinde maruz kaldıkları hakaretlere ve tacizlere kadar pek çok şey ön planda tutuluyor.

karşı tutumu ise aşırı şiddet yerine onları “kocalarına” emanet etmek ve toplum içinde dışlanmalarını, kötücül bakışlarla karşılaşmalarını sağlamak oluyor. Filmi sahici kılan Maud’un “bizim gibi”, “bizden bir kadın” olması ve filmin sonunda kahramanlaşmasa dahi aslında hareketin içindeki tüm kadınlar gibi kahraman olmasıdır. Filmde hareketin en belirgin ismi Pankhurst’u Merly Streep, hayatını mücadele içinde geçiren Edith Ellyn karakterini de Helena Bonham Carter canlandırmaktadır. Verilen en önemli mesaj ise, kadınlar için mücadeleden başka şansın olmadığıdır.

Filmin sonunun zaferle bitmemiş olması ve hatta mücadele için gerekirse hayatını feda etmenin vurgulanmış olması da bir başka önemli noktadır.

Mutluluğu direnerek, köle olmaktansa asi olmayı tercih ederek o sobanın yanından alıp günümüze getirmenin tam vaktidir.

Bizler üniversiteli kadınların başta tacize, tecavüze ve cinsiyetçi eğitime karşı mücadele ettiği, genelinde ise üniversiteli kadınların erkek sistemin yarattığı düzen içerisinde tüm sorunlarına çözüm bulan bir üniversiteli kadın örgütü olacağız.

"Mora boyayacağız kampüslerimizi"

"Kadınlar Kampüslerde öz örgütlüğünü kuruyor" şiarı ile kuruluş konferansını gerçekleştiren Kampüs Cadıları ile öz savunma ve özörgütlülük üzerine konuştuk. Buyrun...

Özgürlükçü Gençlik: *Geçtiğimiz günlerde kuruluş konferansımızı yaptığımız "Kadınlar kampüslerde öz örgütlüğünü kuruyor" şiarı ile. Sizin için öz örgütlülük ve öz savunma ne ifade ediyor?*

Kampüs Cadıları: Kampüs Cadıları olarak yola çıkarken dedik ki, bizler üniversiteli kadınların başta tacize, tecavüze ve cinsiyetçi eğitime karşı mücadele ettiği, genelinde ise üniversiteli kadınların erkek sistemin yarattığı düzen içerisinde tüm sorunlarına çözüm bulan bir üniversiteli kadın örgütü olacağız.

Sadece direnen, protesto eden bir tarzda değil; değiştiren, dönüştüren, inşa eden ve alternatif yaratan bir tarz ile gerçekleştireceğimiz tüm çalışmalarımızı. Cinsiyetçi eğitimi istemediğimizi haykırmayacağız sadece, onun karşısında toplumsal cinsiyet rollerinden arınmış bir eğitim sistemini inşa etmeye yönelik yapacağız çalışmalarımızı. Mora boyayacağız kampüslerimizi. Öz örgüt olmaktan anladığımız ve hayata geçirmeye çalıştığımız tam olarak bu.

Erkek egemen sistem çok açıktan biz kadınlara yönelik bir savaş açmış durumda.

Erkek medya ve erkek hukuk ile bir rejim yaratılmaya çalışılıyor ve bu rejim en çok da kadınları hedef alıyor. Özgecan'ın katledilmesi kadınlarda bir kırılma noktası oldu ve kadınları sokaklara döktü.

Her gün tacizcilerinin, tecavüzcülerin çeşitli sebeplerinin iyi hal olarak gösterilip serbest bırakıldığı güne uyanıyoruz. Erkek hukuktan bize iyilik yapıp, tecavüzcümüzü tutuklamasını bekleyecek değiliz artık.

Bu yüzden öz savunma, hayatta kalabilmemiz için hayata geçirmemiz gereken bir uygulama artık. Biz de bulunduğumuz şehirlerde kadınların ücretsiz yararlanabileceği öz savunma atölyeleri düzenliyoruz.

Kadınların sürekli eril zihniyet tarafından hedef alındığı bir süreç yaşıyoruz, tam da bu süreçte kadın örgütlüğünün önemi nedir?

Kadınların yaşamlarını bütünüyle değiştirmeye çalışan, kadın katliamlarını, tecavüz olaylarını sıradanlaştırılmaya çalışan ve kadınları eve hapsedmeye çalışan erkek egemen bir iktidar ile karşı karşıyayız. Dolayısıyla buna ancak sesimizi ve gücümüzü birleştirerek karşı koyabiliriz ve değiştirebiliriz.

Her zamankinden daha çok ihtiyacımız var kadın örgütlülüğünün güçlenmesine ve bir arada durmasına. Çünkü bizler kürtaj eylemlerinde iktidarı korkutan, Gezi'de

barikatların en önünde iktidara tokat atan kadınlardır.

Örgütlülüğümüz güçlenince neleri değiştirebileceğimizi gördük, yaşadık. Tam da bu yüzden içinden geçtiğimiz kaotik süreçte kadınlar olarak mücadeleyi yükseltmeli, yan yana durmalı, güçlerimizi iktidar karşısında birleştirmeliyiz.

Son olarak bir de yaptığımız çalışmalarından bahsedermisiniz?

Kampüs Cadıları olarak şu anda Türkiye'nin pek çok üniversitesinde çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Cinsiyetçi eğitime karşı toplumsal cinsiyet derslerinin zorunlu olmasına dair yürütmeye çalıştığımız bir kampanyamız var. Kampüslerimizde hijyen sorunu yaşadığımız tuvaletlerde hijyen kutularımızla (içerisinde sabun, ped, tuvalet kağıdı olan) kadınlarla dayanıştığımız bir kampanyamız var, bulunduğumuz her yerde devam ediyor.

Başta İstanbul'da başlayan öz savunma atölyelerimiz şu anda pek çok ile yayılmış durumda. Aylık çıkardığımız duvar gazeteleri ile kadınlar için farkındalık yaratmaya çalışıyoruz. Her dönem çıkardığımız Cadı Kazanı fanzinimiz ile pek çok kadına ulaşmaya çalışıyoruz kampüslerde. Bunların dışında rutin olan bilinç yükseltme çalışmaları, film gösterimleri ve söyleşiler düzenliyoruz.

DİRENEN RENKLER VE MİLİTANLAŞAN HAREKET: BÜYÜK MERCEKTE

LGBTİ

Melikşah Göher

Organik canlılığımı asla yitirmeyen heteroseksist düzen içerisinde kendine yer bulmaya çalışan LGBTİ'ler; bedensel erginliğin başından beri birinci basamağı olarak 'hazzi' ve var olan cinselliğini kimlik inşasının en önemli basamağı olarak kullanmışlardır. Dün ve bugün gördüğümüz birçok netlik ve zıttı olarak karmaşa, Türkiye LGBTİ hareketinin kaderi haline gelmiştir.

Peki, nedir bu netlik ve zıtlık?

2013 yılının bahar aylarına doğru Türkiye'de bitmek bilmeyen bir mücadele ruhu aşılınmaya başlamıştı. İktidarın tohumları için var olan sorunsallar üzerine örgütlenen bedenler ve militanlaşan ruh dizginleri... Evet, "Gezi Direnişi" bizlere özellikle LGBTİ bireylere örgütlenmeyi, artık ses çıkarma ve var olan sorunlara baş kaldırmayı öğütledi.

Toplumsal düzende ahlaksız olan LGBTİ'ler artık ön saflarda militan ruhlarını pratiğe döküyordu ve bu bizim için tartışılmaz bir direnişin göstergesiydi. Peki, 2016 yılına girerken neler oldu? Zaafları bir bir gün yüzüne çıkan iktidar ve yancıları; külleri püskürterek, bedensel tahakkümün en derin yarıklarından

Siyasal gruplar içerisindeki kararsızlık, sol hareketin LGBTİ hareketine fındık fıstık atması ve ortadaki düzensizlik hali maalesef daha fazla yürümedi.

Ne eksikti dersek de cevap: Bağlılık ve siyasal bir alt zemin.

geçerek, bizleri bir bir bitirmek için elindeki tüm kartları açık oynadı. Birlik ruhunun aşılınması ile birlikte birleşen militan ruhlar, birer birer parçalanmaya, alıştırma ve dağıtma politikaları ile birlikte vicdan mastürbasyonuna geri döndü. Büyük burjuva sisteminin içerisine hapsolüp kendi yaşamsal değerlerini yitiren, bitmek bilmeyen beden yükü altında kendince ezilen, baskı ve ahlak kavramlarının ışığına ışık ekleyen bir ortamda yaşayan bir dizi insan grubu oluverdik.

Buraya neden sorusunu eklemek gerekir

Siyasal gruplar içerisindeki kararsızlık, kimi sol hareketlerin LGBTİ hareketine fındık fıstık atması ve ortadaki düzensizlik hali maalesef daha fazla yürümedi. Ne eksikti dersek de cevap: Bağlılık ve siyasal bir alt zemin. Bedensel tahakkümleri reddeden, özgürleşmesi gereken bir dünyanın inşasına VIP koltuklardan seyirci kalmaz LGBTİ hareketi. Queer kuramsallığı ve cinsiyet politikalarının temel ve en önemli zeminini oluşturduğumuz pratikleri ve hiyerarşiyi yerle bir eden bedensel izdüşümlerimizi, militanlaşan bedenleri ve takip eden iradeli ruhu doğru bir hatta çekebilir ve kitleyi gereken ciddiyet ve politik duruş ile örgütleyebilirsek, iktidar perspektifi ancak o zaman gökkuşağına bulanmış olur.

Pratik olarak LGBTİ dinamiğine yakın olan politik zeminin varlığı nedir?

Sınıfsal farklılıkların bedensel tahakküm araçları haline geldiği; kişisel zaafılar ve vicdan mastürbasyonunu bir kenara bırakarak fark edilmeli ve bu gerçekle yüzleşilmelidir. İşçi sınıfının pratik gücüne doğrudan erişimi olağan kılan, kapital düzenin erimek bilmeyen katı buz duruşuna sürekli tuz döken Sosyalizm; LGBTİ beden, kimlik ve direnişin örülmesindeki katkılarını doğrudan besleyen ve destekleyen bir tarafta olacaktır.

Türkiye LGBTİ mücadelesi açısından; liberal söylemler yerine halk dilini kapsayan, halkın ve işçi sınıfının mücadelesini kucaklayacak şekilde sosyalizme geçişi tahayyül hiç de eğreti olmayacaktır. Artık alkışlanan bedenler, direnişin alevleri ile küllerinden tekrar doğarak, mücadeleye kaldığı yerden devam edecektir.

"BURADAYIZ, ALIŞIN, GİTMİYORUZ"

Röportaj: Melike Avcı

Ankara Üniversitesi öğrencisi LGBTİ aktivisti Demhat Aksoy ile söyleştik.

LGBTİ hareketinin özgürlük mücadelesini nasıl değerlendiriyorsun? Ne zamandan beridir LGBTİ hareketinin içindesin?

Demhat Aksoy: Pembe Hayat'ın kuruluşunda kullanılan bir cümle ile başlamak istiyorum: 'Biz Bir Adım Attık, Adımları Peşimize Taktık, Yürüyoruz.' Gerçekten 90'ların başında bir adım atılmıştı ve şimdi o adımlar milyonlar oldu, YÜRÜYÜRÜZ! LGBTİ hareketi özellikle de Trans Hareketi olarak, topluma dönmeyi öğreterek ilerliyoruz. Öncelikle ailemizi döndürüyoruz. Sonra akrabalarımızı, arkadaşlarımızı derken bir bakıyorsunuz toplumu döndürüyoruz. İnanın dönerek politika üretmek, dönerek değişim-dönüşümü gerçekleştirmek, dönerek alışın, biz buradayız, gitmiyoruz demek heteroseksist sistemi, erkek zihniyeti parçalamaktır. Ben 2009'dan beri LGBTİ hareketin içinde mücadele veren bir transım. Bu mücadeleye gönül verdiğimde küçük bir lubunuydum. Demhat olmayı bu mücadelede öğrendim. Hani dönmek dedim ya aslında bir şeyleri dönderirken bizde dönerek kendimizi buluyoruz ve işte buradan başlıyor aslında her şey.

Lezbiyenlerin görünürlük sorununun aksine "feminen" gay ve translar görünürlüklerinden ötürü toplum tarafından çok fazla baskı ve şiddete maruz kalıyorlar. Sen neler yaşadın?

Ben aslında en büyük baskı ve şiddeti aileme açılmamla yaşadım. Onlar da toplumun bir parçasıydı ve toplum ikili cinsiyet üzerine kurulmuştu. Bunun dışındaki hiçbir rengi, hiçbir şekli kabul görmüyordu. Her şey bu ikili cinsiyet belasından başımıza gelmiyor muydu? Okulda, işte, sokakta, markette vs. sırf istedikleri erkek veya kadın olamadığımız için değil miydi? Evet biz, kendimiz olmak için verdiğimiz mücadelede, sistemin istediğine inat düştük bu yollara ve hiçbir şey yıldıramadı bizi. Evet sokakta dayak yedim, her gün sözlü tacize uğradım, aşağılandım, öldürüldüm, ama yine

LGBTİ hareketi özellikle de Trans Hareketi olarak, topluma dönmeyi öğreterek ilerliyoruz. Öncelikle ailemizi döndürüyoruz. Sonra akrabalarımızı, arkadaşlarımızı derken bir bakıyorsunuz toplumu döndürüyoruz. İnanın dönerek politika üretmek, dönerek değişim-dönüşümü gerçekleştirmek, dönerek alışın, biz buradayız, gitmiyoruz demek heteroseksist sistemi, erkek zihniyeti parçalamaktır.

avazımın çıktığı kadar bağırdım "Buradayım, Alışın, Gitmiyorum."

Kampüsler her ne kadar da özgürlük alanı olarak görünse de bu alanda da sorunlar yaşanıyor. Sen üniversite öğrencisi olarak kampüste LGBT yaşamını nasıl değerlendiriyorsun?

Benim yaşadığım kampüste değil LGBTİ yaşamından kadın yaşamından dahi söz edilemez. Kadın bilincinin erkek zihniyetle kurulmasının verdiği acı inanılmaz korkunç. Böyle bir kampüste aslında korku içinde yaşamak tabii ki zor. Fakat trans olmanın verdiği görünürlüğü fark etmiyorlar değil. Herkes okulda bir dönme, ibne olduğunun farkında fakat görmezlikten geliyorlar bu içler acısı.

Her alanda olduğu gibi ders içerikleri de cinsiyetçi ve heteroseksist. Eğitim öğretim yaşamın boyunca bu alanda ne tür sorunlarla karşılaştın?

Heteroseksist sistemin eğitimi de heteroseksist olur. Bazen yapılan yanlışlıkları düzeltiyorum fakat bunların da bir sınırı oluyor; çünkü okulda tek açık LGBTİ olarak ben varım. Tek olunca da güvenlik açısından geri durmak zorunda kalıyorum.

Trans bireylerin sosyal yaşamdaki en büyük sorunlarından biri de umumi tuvaletler. Gerek okulda gerek sokakta bununla ilgili sorunlar yaşadın mı?

Her daim yaşıyorum. Çünkü henüz kadın görünümünde bir trans değilim. Ve her defasında erkek tuvaletlerini kullanmak zorunda kalıyorum. Neyse ki şimdiki okulumda bölümde üç erkek var, bir tuvalet bana düşüyor.

LGBTİ'yi temsil eden gökkuşağı bayrağı aynı zamanda barışı da simgeliyor. Barış için LGBTİ girişimi oluşturulduğunu da biliyoruz. LGBTİ barışa nasıl bakıyor?

Toplumsal olaylarda toplumda var olduğumuzdan dolayı bizde bir şekilde söz sahibi olmakla yükümlüyük. Kendi açım-dan katliamların olduğu, devletin kanla beslendiği bir yerde tabii ki barışı önemli buluyor ve destekliyorum. Biz başka bir dünya mümkün diyenler, savaşın yaşadığı bu günlerde barış mümkün diyebiliyoruz. Ayrımcılığa uğrayanların barışa herkesten daha çok ihtiyacı var. Bu ihtiyacı biz çok iyi biliyoruz. Bildiğimizi de aktarabildiğimiz ölçüde kendimizi var edebiliriz.

Bitmeyen kavga: Cerattepe

Cengiz Holding'in Artvin'de bulunan Cerattepe ve Genya Dağı'nı altın madenine açmak istemesi ve bunun üzerine süren mücadele uzun süredir devam ediyor. Artvin halkı, olası bir saldırıya karşı 8 aydır nöbet tutuyordu.

Utku Şahin

İnsan doğa ilişkisi günümüz kapitalist sistem koşullarında en vahşi halini almış durumda. Öyle ki doğa ile kurulan ilişkisinin biçimi sonucunda, dünyanın kaldıracabileceği tahribat sınırlarına gelindi. Oysa insan doğanın bir parçasıdır ve doğa ile ilişki doğru kurulabilirse uyum içinde yaşanabilir. Doğa adeta insanın inorganik bedenidir.

Dünya genelinde ekolojik kriz büyüyecek devam ediyor. Sermaye kar hırsıyla doğayı talan ederek iklim krizinin büyümesine, canlı çeşitliğinin azalmasına, var olan ekolojik dengenin bozulmasına neden oluyor. Son süreçte dünya genelinde doğa-insan arasında denge içerisinde bir yaşamın imkânı giderek azalıyor. Yerkürenin bir kısmı kuraklık tehlikesi yaşarken, diğer bir kısmı ise su altında kalma tehlikesi yaşıyor.

Bunun Türkiye tarafına yansımaları kendisini her bölgede, her alanda gösteriyor. Ancak yeşil alan zenginliğine, yüksek yağış oranlarına ve akarsulara sahip olan Karadeniz, sermaye için bulunmaz bir fırsat. Bu öyle bir fırsat ki aynı akarsu üzerine onlarca baraj yaptıkları halde iştahları bir türlü kapanmıyor.

Cengiz Holding'in Artvin'de bulunan Cerattepe ve Genya Dağı'nı altın madenine açmak istemesi ve bunun üzerine süren mücadele uzun süredir devam

İnatçılığı ile meşhur Karadeniz insanı, Cengiz Holding'i Cerattepe'den kovmadan mücadeleyi bırakmayacaktır.

ediyor. Artvin halkı, olası bir saldırıya karşı 8 aydır nöbet tutuyordu.

Madene neden karşı olduğunu çok iyi bilen yöre halkı hem kültürel-tarihsel değerlerini sahipleniyordu hem de altın aramaları sırasında kullanılacak siyanür maddesinin tehlikesinin farkındaydı. Ayrıca dünya üzerinde bulunan 100 doğal ormandan bir tanesi Cerattepe bölgesinde. Kirlilik ve iklim değişikliğinin kontrol

edilemez boyutlara geldiği günümüzde yüz binlerce ağacı sırf altın aramak için kesmek büyük bir çılgınlık.

Cengiz'in polisine geçit yok

Son yaşanan süreç ile birlikte halkın yoğun direnişine rağmen şirket Cerattepe'ye girmeyi başardı. Cengiz Holding'in salyalarını akıtarak, kolluk güçleri ile birlikte halkın üzerine saldırmaları ise Artvin halkında büyük bir kırılma yarattı. Bu kırılma devletin sermaye ile olan işbirliğini Artvin halkı için açığa çıkardı. Halka yoğun şiddet uygulayarak Polis ve Jandarma eşliğinde Cerattepe bölgesine giren şirket, ağaç kesimi ile birlikte çalışmalarına başladı.

Ancak halkın meşru direnişi katlanarak çoğaldı ve tüm ülkeye yayıldı. Halk Cengiz'in polisleri ve jandarmaları olarak tanımladığı kolluk kuvvetlerine karşı barikatlar kurdu, mücadeleyi yükseltti. Artvin ve çevre illerden, yaşlısından küçüğüne, halkın tamamı direnişi sahiplendi. Her akşam yapılan halk toplantıları/ forumlar ile kendi kaderini eline almak isteyenler bir araya geldiler.

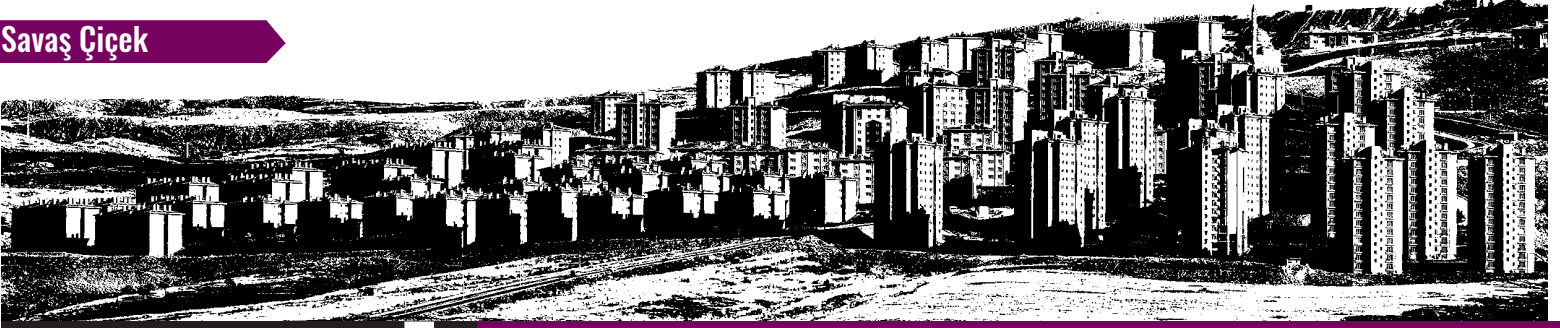
Gezi'den Cerattepe'ye

Tıpkı Gezi direnişinde olduğu gibi bir taraftan barikatlar yükselirken, diğer taraftan evlerin camlarından tencere-tavalara çalındı. Verilen mücadeleler sonucu mahkeme yürütmeyi durdurma kararı verdi, Artvin halkı ise bu oyalama kampanyasını yutmuş değil. Açığa çıkan enerjinin sonuca kavuşturulması ile tam anlamıyla kazanım sağlamakta kararlılar.

Artvin halkı yaşam alanı ve doğası için öz savunmada!

İnatçılığı ile meşhur Karadeniz insanı, Cengiz Holding'i Cerattepe'den kovmadan mücadeleyi bırakmayacaktır. Sistem içi pasifist güçler, küçük kazanımlar ile halkın meşru direnişini ve ortaya çıkan enerjisini sönmümlendirmek istiyor. Oysa bu irade ve güç tüm ülkeye yayılma potansiyeline sahip.

Bulunduğu bölgeye özgü davranış ve düşünce biçimine sahip bu direnişin etkileri önümüzdeki dönemde görülecektir. Artık halklar kendi coğrafyası ile ilgili kararı kendisi vermek istiyor. Kendi kaderini eline alma isteği olan bu refleks önümüzdeki süreçte belirleyici güç olacak.

TOKİ EKONOMİK-POLİTİK SALDIRI ARACI

Kentin ekonomik ve politik olarak dizayn edilmesi cumhuriyetin kuruluşundan bu yana devam ediyor. Kent her zaman hakim olan ideoloji ile birlikte şekillenip ona göre yeni bir yaşamı sürdürmenin aracı haline geliyor. Hayatın tüm alanlarında (okul, gazete, televizyon, askerlik vs.) şekillendirilirken, kentin dizaynı ile de yeniden yapılandırılıyor.

Kentsel bölüşüm

AKP dönemi ile birlikte bunu TOKİ özelinde çok net olarak görüyoruz. Turgut Özal zamanında, 1984'te, kurulan TOKİ, belli bir dönem atıl kaldıktan sonra 2002'de AKP'nin gelmesi ile birlikte yeniden faaliyete sokulmuştur. AKP eli ile palazlanan TOKİ'nin sermayesi, kent rantı üzerinden doruk noktasına ulaşmıştır.

Marmara depremi ile birlikte "Kentsel Dönüşüm" ün yeniden konuşulup tartışıldığı ve AKP hükümeti ile birlikte TOKİ'nin başbakanlığa bağlandığı, emlak bankasının yetkileri ve kaynaklarının TOKİ'ye devri, arsa ofisinin kaldırılıp tüm yetkilerin TOKİ'ye verilmesi ile yasaların değiştirilip, tamamen önünün açıldığı bir süreç ile kente olan saldırı ve rantın bir aracı haline getirildi. Kent mekanının hem politik hem de ekonomik olarak dönüşümü kentsel dönüşüm kisesi altında yapılmaya başlandı.

Toplu Komuta İdaresi

Kent politikalarını sadece kentin görünüşünün değişmesi olarak görmemek gerekiyor. İnsanları AVM'lerin içine tıkan, tarihi yapıları otelleştiren, restoranlar yapan, rezidanslar diken, kentin belleğini silip kendine göre yeniden organize eden, kenti meta haline getiren, kamusal

alanları gasp eden, yoksulları kentin dışına atarak yaşam alanlarını soylulaştırıp sermayenin güdümünde tüketim odaklı bir kent yaratılıyor.

Bu kentler şu an sermaye ve AKP'nin inşaat sektöründeki tek aracı olan TOKİ ile yapılıyor. Kent, sermayenin pazarı olmuş durumda. Birkaç veriyi göz önüne aldığımızda daha iyi anlayacağız: TOKİ'nin kuruluşundan bu yana, 2016 Ocak verilerine göre toplam üretilen ko-

nut sayısı 701.004'tür. 1984-2002 arası toplam konut 43 bindir. 2002-2016 arası üretilen konut sayısı 658,004'tür.

AKP ile tekrardan gün yüzüne çıkan TOKİ'nin ne kadar palazlandığını görebiliyoruz bu rakamlarda. İnşaat sektörü ile birlikte AKP hem kendi sermayedarlarını yaratma hem de kent yaşamını soylulaştırarak üst sınıflara ait ve sadece tüketen aynı zamanda ideolojisini sürdüren bir kent yaşamı yaratarak hayatımızın her haline saldırmış oluyor.

AKP, TOKİ eli ile sadece kenti üretmiyor, yaşamlarımızı da yeniden üretiyor. Ortak yaşama, paylaşma, kültüre dair hafızamızı siliyor.

Söylediklerimizin en son örneğini Star gazetesinin Sur'da olan savaş için "TOKİ göreve" diye manşet atmasında da gördü. AKP'nin Sur ve Cizre'de çocuk, genç, yaşlı demeden tüm insanları, hayvanları katletmesini, kenti yıkıma uğratmasını ve tüm yaşama karşı savaşını batıdaki kıyımdan ayrı göremeyiz. Batıda çeşitli yasalarla kente ve doğaya saldırırken, Kürdistan'da ise bunu tankla topla yapıyor. AKP savaş aracını kullanarak, TOKİ ile birlikte kendi ideolojisini kentin şekillenmesine dönük, himayesi altında tutabilecek şekilde dizayn edip aynı zamanda orayı rant olarak sermayeye sunmak istiyor.

Sonuç olarak AKP kenti ve yaşamı dizayn ederken tüm araçlarını kullanıyor. Kullanırken de kendi sermayedarlarını ve sermayesini yaratıyor. Bunun karşısında direnen yaşam savunucularının AKP'nin kent rantına ve kenti soylulaştırmasına karşı verdiği her mücadele iktidara çelme takmadır. Çelme takmaya devam...

AKP, TOKİ eli ile sadece kenti üretmiyor, yaşamlarımızı da yeniden üretiyor. Ortak yaşama, paylaşma, kültüre dair hafızamızı siliyor. Söylediklerimizin en son örneğini Star gazetesinin Sur'da olan savaş için "TOKİ göreve" diye manşet atması her şeyi gözler önüne seriyor. AKP'nin Sur ve Cizre'de olan katliamları çocuk, genç, yaşlı demeden tüm insanları, hayvanları, kenti ve tüm yaşama karşı açtığı savaşı batıdaki kıyımdan ayrı göremeyiz.

Yedikule Bostanlarının Akıbeti Üzerine...

Yedikule'de 3 kuşaktır tarım faaliyeti yürüten aileler var. Bu ailelerden birinin çocuğu olarak bostanların arasında büyümüş olan Yedikule Bostancılar Derneği Başkanı Cihan Kaplan ile bir söyleşi gerçekleştirdik. Söyleşinin yapıldığı tarihten yaklaşık 1 hafta sonra Yedikule Bostanları Direnişi kazanımla sonuçlandı. Belediye bostanların yıkılmayacağına yönelik teminat verdi. Bostancılar tarım faaliyetlerine kaldıkları yerden devam ediyorlar.

İlk olarak belediyenin buraya müdahalesi ve bu alandaki direniş nasıl başladı? Bizlere anlatabilir misiniz?

Cihan Kaplan: Biz 3 kuşaktır buradayız. Burada bulunan ailelerin çoğunluğu uzun zamandır bu alanda bostancılık yapıyor. Bu arazide resmi statümüz yok, kiracı değil işgalci konumdayız. Ancak devlet kiraya veremediği sit alanı gibi alanlarda halkın bir şekilde bu alanları işletmesine göz yumuyor ve bunun karşılığında ecremisil denilen bir yöntemle vergilendiriyor.

Yani tercüme edersek resmi olarak kiraya verilemez alanları, vatandaş kullanıyor ise devlet buradan belli bir kira bedeli alıyor. Bizler de bu vergiyi Milli Emlak Dairesi ve Büyükşehir Belediyesi'ne ödüyoruz. Bu arada yerel belediye ile bir alakamız yok, gerçekleşen süreç tamamen Büyükşehir Belediyesi ve bostancılar arasında olan bir süreç.

2 ay önce Büyükşehir Belediyesi Zabıta Daire Başkanlığı bostancıların hepsini davet ettiği bir toplantı düzenledi. Burada, bostancıların tarım faaliyeti yürüttüğü alanın çok dağınık ve düzensiz olduğu, bostancıların bu dağınıklığı (barakalar ve genel görüntü) düzeltmesi gerektiği söylendi. 2 hafta geçmeden bir toplantı daha yapıldı. Toplantıda biz sizi uyardık ancak siz ders almıyabiliyorsunuz, biz bu barakaları yıkacağız denildi. Sonrasında toplantıdaki yetkili "Ben devlet'in Erol Taş'yım. Gidin Ediz Hun'u bulun size yardımcı olsun" dedi. Bu süreçten sonra barakaların bir kısmının yıkılacağı, bir kısmının ise kalacağını düşündük. Bostanlara yönelik bir müdahaleyi ise hiç beklemiyorduk.

Ancak baraka yıkımı başladı, yıkım sırasında sivil toplum örgütlerinden destekçiler ile birlikte darp edildik, şiddete uğradık. Saldırı sonucunda barakaları yıktılar.

Başka hangi gerekçeler ile sizi tarım alanlarınızdan atmak istiyorlar?

Bizi oradan çıkarmak için kullandıkları diğer bir dayanak noktası, surların çevresinde bulunan alanda güvenlik tehlikesi olması. Bir güvenlik tehlikesi olduğu doğru, ancak bizim oradan çıkmamız esas güvenlik sorununu getirecektir. Güvenlik sorunu var denilen yerler bostancıların olmadığı bölgeler, bostan faaliyetinin yürütülmediği yerler. Biz tam tersine o bölgedeki tarihi yapıyı görmek için, gezmek için gelenlerin güvenliği için

endişe ediyoruz ve dikkatli olmaları için uyarıyoruz.

UNESCO'nun önümüzdeki süreçte gelip burayı, bostan olarak tescilleme durumu var. Belediye ise bostan olarak tescillenmesini istemiyor, çünkü kendi çıkarları için bu alanı kullanmak istiyorlar.

Belediye, bostanların bulunduğu alanı hangi yöntemle kendi çıkarına kullanmak istiyor? Bu bölgeyi bir şekilde imara açarak mı bunu yapmak istiyorlar, sizce bu meselenin kentsel dönüşüm ile bağlantısı var mı?

Zannetmiyorum, bunu yapmaları çok zor çünkü biz akademisyenler ile bir araya geldik ve bir çalıştay gerçekleştirdik. Bu çalıştay

Bir gün gelip, "Sizi buradan çıkarmayacaklar, ekin bahçelerinizi devam edin" diyorlar, ertesi gün başka bir bilgi geliyor. Bu süreçte gelirini bostancılıktan elde eden ailelerden bir arkadaşımız eşini bulaşıkçılık işine yerleştirdi. Herkes zaruri ihtiyaçlarını karşılayabilmek için farklı arayışlara girdi. Bizde şöyledir; atarsın tohumunu beklersin ki çıksın, önünde 3-4 ay bir süre vardır.

içerisinde barakalar ile ilgili kusurları ve nasıl olması gerektiğini de konuştuk. Alan tarihi yapıya sahip olduğu için imara açılma ihtimali oldukça zayıf. Biz sürekli Belediye her an bizi buradan çıkaracak diye korkuyoruz. Biz şunu diyoruz:” Eğer bizi kiracı statüsünde kabul ederseniz, biz de bu işi kurallarına uygun şekilde yapalım ve belli bir düzeni olsun. Eğer tarihi yapıya yönelik zarar verecek bir durumumuz varsa bunların hepsini düzeltmeye hazırız”. Bunu da defalarca söyledik. Biz İstanbul merkezinde -şehrin ortasında- insanların domatesi dalından koparıp alacağı bir imkân sunuyoruz. Biz şunu bile önerdik, buraya ücretsiz geziler düzenlensin. Öğrenciler veya turistler gelip tarım nasıl yapıyor yerinde gözlemlesinler. Ancak hiçbir önerimize olumlu dönüş yapılmadı

Ekoloji aktivistlerinin katılımı ile gerçekleştirdiğiniz çalıştaydan söz eder misiniz? Bu çalıştayın sonucunda nasıl kararlar alındı?

Çalıştay sırasında Anıtlar Kurulundan hocalarımız “Fiziki olarak barakaların surlara yakın olmasını uygun bulmuyoruz, ancak barakalarımızın sizin için hayati önemde olduğunu biliyoruz ve bunun için oluşturulabilecek bir alternatifle sıcak bakıyoruz” dediler.

Ziraat Odası ise bizim Çiftçi-Sen üyesi olabilmemiz için belli çabalar gösterdi. İkametgâhımız olmadığı için herhangi bir sendikaya veya derneğe üye olamıyoruz. Önümüzde böyle engeller var. Bu engelleri aşmak için çeşitli girişimlerimiz var.

Çalıştay’ın sonuç kısmında ise özetle; bostancıların burada olmaları olumlu kararı çıktı. Buradan tüm katılımcıların ortak imzası ile açık mektup hazırladık ve bunu Büyükşehir Belediyesi’ne yolladık. Diğer kararımız ile toplayabildiği-

miz kadar fazla imza toplayıp bostanların, surlar ile birlikte güvence altına alınması için Koruma Kuruluna tescil başvurusu yaptık.

Tüm önerilerinize rağmen Belediye bu alandan çıkmanızı istiyor. Peki aileniz de dâhil olmak üzere, Yedikule’de bostancılık yapanların şu anki maddi/manevi durumu n? Yani bostancılık yapanlar buradan çıkarıldığında nasıl etkilenecekler?

Manevi olarak zaten herkes etkilendi. Maddi olarak da etkilendiler. Bu 2 aylık yıkım süreci içerisinde bütün faaliyetler durmuş durumda. Bir gün gelip, “Sizi buradan çıkarmayacaklar, ekin bahçelerinizi devam edin” diyorlar, ertesi gün başka bir bilgi geliyor. Bu süreçte gelirini bostancılıktan elde eden ailelerden bir arkadaşımız eşini bulaşıkçılık işine yerleştirdi. Herkes zaruri ihtiyaçlarını karşılayabilmek için farklı arayışlara girdi. Bizde şöyledir; atarsın tohumunu beklersin ki çıksın, önünde 3-4 ay bir süre vardır. Bu 3-4 ay boyunca para kazanmazsın, ürünlerin olgunlaşmasını beklersin. Bütün verdiği emek sonucunda maksimum verimi almaya çalışırsın.

“Ayrıca metropolde yaşayan insanların bir özlemini gidermiş oluyorsunuz. Modern toplum insanı tarım nasıl yapılır, sebzeler nasıl toplanır vb. konularda oldukça bilgiye aç.”

Kesinlikle. Örneğin benim ancaam Yedikule’de manavlık yapıyor, ancak birçok müşteri ısrarla gelip bahçede sebze dalından koparıp almak istiyor. Ben bu bahçelerin içinde büyüdüğüm için böyle bir özlemi hiç duymadım ancak birçok insan için ciddi bir eksiklik. Eğer bizi buradan ayırırlarsa ben de eksikliğini çok hissedeceğimi düşünüyorum.

Hollanda’dan bir turist gelmişti ve ülkelerinin yüz ölçümünün Türkiye’den daha küçük olduğunu söylemişti. Ancak Hollanda’nın tarım ile yaşadığını belirtti. Kent merkezinde böyle bir tarım faaliyeti yaptığımız için, devlet desteği alıp almadığımızı sordu. Biz aksine bizi çıkarmak istediklerini söyledik. Çok şaşırıldı, “bizim ülkemizde kent merkezinde böyle bir tarım faaliyeti yürütüyor olsaydınız devlet desteği alırdınız” dedi. Oysa buradakiler bizi atmak istiyor.

Biz şunu diyoruz: "Eğer bizi kiracı statüsünde kabul ederseniz, biz de bu işi kurallarına uygun şekilde yapalım ve belli bir düzeni olsun. Eğer tarihi yapıya yönelik zarar verecek bir durumumuz varsa bunların hepsini düzeltmeye hazırız". Bunu da defalarca söyledik. Biz İstanbul merkezinde -şehrin ortasında- insanların domatesi dalından koparıp alacağı bir imkân sunuyoruz.

“İktidar işlevini kaybettiği zaman hiyerarşiyi ve o statükoyu devam ettirmek için neler yapar? Gemi gitmiyorsa gemi değildir. O zaman kaptanla ne yapacağız?”

Yönetmen Tolga Karacelik, ikinci uzun metraj filmini bu soruyu sorarak oluşturduğunu söylüyor ve bir gemi mürettebatı üzerinden Türkiye alegorisi oluşturuyor.

Gösterime girdikten sonra izleyicilerin büyük beğeniyle beraber yurt içi ve yurt

dışı festivallerde önemli ödüller toplayan film; başta Nadir Sarıbacak olmak üzere müthiş oyunculukları ile son zamanların en akılda kalan filmlerinden biri olmayı başarıyor. Konusu ve açılışı itibarıyla akla ilk olarak ‘Bir memleket gibidir gemi’ sözü ile başlayan “Gemide” (Serdar Akar/1999) filmini getiriyor.

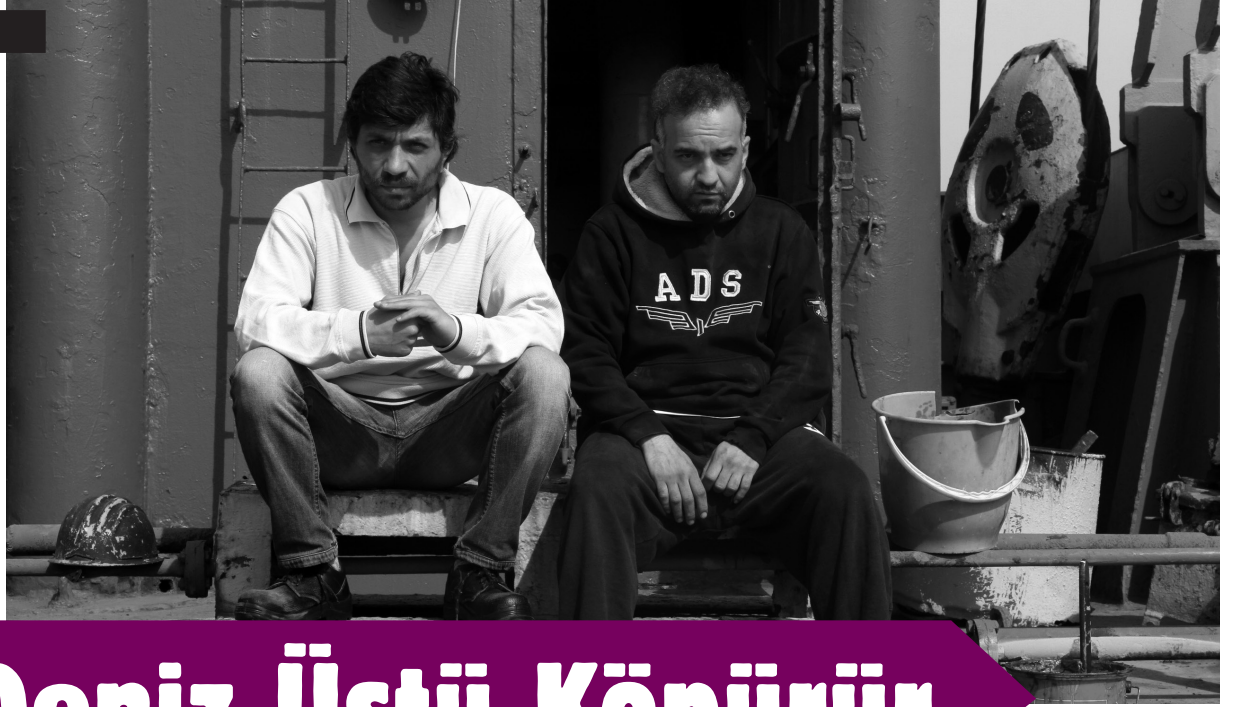
Gemi yola çıkıyor

Sarmaşık gemisi Mısır’dan yük aldıktan sonra tahliye limanına doğru yola çıkar. Sefer devam ederken geminin armatörü iflas eder ve Mısır’a vardıklarında armatörün liman parasını ödemediği anlaşılır. Geminin üstünde haciz vardır. Liman yetkilileri gemiyi kimsenin uğramadığı demirleme alanına çekerler. Mürettebatan gemiyi olası tehlikelere karşı hareket ettirebilecek sayıda kişinin kalması gerektiğini belirtirler.

Böylece; bir uyuşturucu bağımlısı acemi gemici, kentsel dönüşüm sebebiyle evi yıkılacak olan aşçı yamağı roman genci, makineci olarak Kürt adında bir işçi, onları kontrol edecek dindar bir usta gemici, genç gemici Alper ve başlarında otoriter bir kaptan ile gemide kalırlar.

Toplumun gemiye yansması

Ne kadar kalacakları belli olmayan bu gemide sıkışıp kalan bu altı kişi arasında bir var olma savaşı başlıyor kısa süre içinde. Belirsizliğin yarattığı huzursuzluk, gıda kaynaklarının tükenecek olması

Deniz Üstü Köpürür

ve yatmayan paraların yarattığı gerilim atmosferinin Türkiye’yi çağrıştırması mümkün ve her karakterin ülkede belli bir kesimi yansıttığını söylesek yanlış olmaz.

Haliyle iktidarı ve gücü temsil eden kaptanın, bu iktidarı sürdürebilmek için bilindik yollara başvurduğunu görüyoruz. Birbirinden habersiz farklı kişilerle küçük anlaşmalar yaparak, muhbirler yaratarak bir çatışma ortamı meydana getiriyor ve bu ortamdan yararlanarak gücünü pekiştiriyor.

Güce karşı sadakatini ilk sunan kişinin dindar İsmail karakterinin olması ve bu duruma baş kaldıran, kendi hayatına karışıldığı anda reaksiyon gösteren kişinin Adana Demirspor forması ile gördüğümüz uyuşturucu bağımlısı Cenk karakterinin olması tesadüf değil kuşkusuz.

Kürdün kaybolması...

Toplumsal çürümeden en çok etkilenen ama ne yapacağı konusunda bir fikri olmayan; viedanlı ancak umutsuz kesimi temsil eden Mutfakçı Nadir’in bunalımı onu intihara sürüklüyor. Bir de neredeyse hiç konuşmayan Kürt var, herhangi bir ismi de yok dili de. Sessizce işini yapıyor ama dev gibi cüssesiyle ‘ben buradayım’ diyor. Kaybolması karakterler üzerinde büyük bir etki yaratıyor, yabancılaşma ve gerçeklikten uzaklaşma duygusu karakterler üzerinde Kürt’ün kaybolmasıyla oluşmaya başlıyor. Tüm

Gösterime girdikten sonra izleyicilerin büyük beğeniyle beraber yurt içi ve yurt dışı festivallerde önemli ödüller toplayan film; başta Nadir Sarıbacak olmak üzere müthiş oyunculukları ile son zamanların en akılda kalan filmlerinden birisi olmayı başarıyor.

bu gergin atmosferden ve tüm bu delirme hallerinden en az etkilenen karakter ise lümpen ve apolitik Alper karakteri oluyor. Çünkü her duruma ayak uyduruyor, risk almıyor, hep ‘en arkalarda.’

Gemi içindeki bu savaş; tüm mürettebatı yalnızlaştırıp psikolojik bunalımlara salıyor. Korku ve gerilim ortamı Kaptan’ı bile kamarasına kapattırıyor. Onun dışında herkes ölümcül yaralar aldıktan sonra ancak, güverteye az da olsa bir aydınlık geliyor. O güneşin altında buluşan mürettebat hayati bir kararın eşliğinde buluşuyor; “Kaptan’ın odasına yürünecek mi?”. Film bu “belli” belirsiz finaliyle son buluyor.

Ölünün Dişini Söküp Gidenlere İthafen

Ferhad Kanat

*“Elinde silahın varsa
Benim de gitarım var
Senin bir ideolojin varsa
Benim de ideallerim var*

*Arkanda hükümet varsa
Benim de şarkılarım var
Eğer senin bir Allah'ın varsa
Gölge etme Allah aşkına*

*Senin de yandaşların varsa
Benim de yoldaşlarım var
Aklında bir kavga çıkartma varsa
Benim de yumruklarım var*

*Arkanda savcılar varsa
Benim de yüreğim var
Eğer sonunda mahpusa girmek varsa
Yatarız icabında”*

Türkiye Rock müziği içerisinde, uluslararası üne sahip grupların buradaki taklidi olmaktan öteye geçemeyenlerden ve fiyakalı grup ismi enflasyonundan; kendisine ait bir tarz yaratarak sıyrılan bir müzik grubu Duman. Grubun özgün müzikal anlayışlarının yanında cesur şarkı sözleri ile bilinen nevi şahsına münhasır solisti Kaan Tangöze kişisel solo albümünü yakın zamanda yayınladı.

Tamamı akustik gitar ve mızıkça eşliğinde 12 parçadan oluşan bu albümde Kaan Tangöze, Duman'ın eski şarkı sözlerinden bildiğimiz politik kimliğini bir adım daha ileriye taşıyor. Gezi isyanından, yolsuzluk ve hırsızlıklara, batı emperyalizminden, Ortadoğu politikalarına kadar birçok konuda sözünü sakınmıyor.

Ülkenin boğucu ve baskın ikliminde nefes almaya çalışırken, bize nane ferahlığı sunan, bunun ötesinde insanı heyecanlandıran bir kent ozanımız var artık. Sıradanlığın ve ucuz popülizmin en kudretli olduğu bu zamanda elinde gitar

Sıradanlığın ve ucuz popülizmin en kudretli olduğu bu zamanda elinde gitar ve mızıkasıyla geçmişten bugüne bir yolculuğa çıkan bu adam, Karacoğlan'ı, Âşık Mahzuni Şerif'i günümüze taşıırken bizim tanık olduğumuz yakın geçmişe dair duygularımızı tekrar canlandırıyor...

ve mızıkasıyla geçmişten bugüne bir yolculuğa çıkan bu adam, Karacoğlan'ı, Âşık Mahzuni Şerif'i günümüze taşıırken bizim tanık olduğumuz yakın geçmişe dair duygularımızı tekrar canlandırıyor, bizi kılcal damarlara hapsetmek isteyenlere meydan okuyor.

Bir adım geri atmadan!

Albüm yayınlanmadan önce dinleme fırsatı bulduğumuz 'Taksim Meydanı', özellikle Gezi isyanında alanlarda bulunan herkesin dinlerken boğazında düğüm oluşturacak bir ağıt niteliğinde. Albümün duygusal açıdan en yoğun parçasında Gezi'de katledilen arkadaşlarımızı anarken, "Alev almış bir ateş bu, şimdi Taksim Meydanında yanar" ile henüz işimizin bitmediğine işaret ediyor.

Bunun yanında "Kıyamet" parçasında "Pavlov'un köpekleri bile havlıyor akşamaları" diyerek toplumun sessizliğinden dem vuruyor. Avrupa Birliği ve Avrupa Konseyi'nin marş olarak kullandığı Beethoven'in "Ode To Joy" bestesini kullanarak bir Avrupa eleştirisi sunduğu şarkıda Tangöze, "insanlık ölmemiş hala, Avrupa'da yaşıyor / ellerinden öperseniz bir de bahşiş atıyor" sözleriyle "Batı medeniyetine" sağlam bir taş atıyor.

Albüme ismini veren "Gölge Etme"de zalime karşı barışçıl manifestosunu yazıyor; kendine özgü naif diliyle, ama bir adım geri atmadan.

Tarihimizi yazan şarkılar...

Albümde sadece politik parçalar yok. Karacoğlan'dan, Âşık Mahzuni Şerif'ten beslenen, Özdemir Asaf'ın aşk şiirlerinden alıntılar yapan ve bütün bunları kendine özgü tarzıyla harmanlayan Tangöze, Bob Dylan'ın, Neil Young'ın, Leonard Cohen'in ruhunu yakalıyor. Sadece bu yüzden bile, daha şimdiden özel bir yer edinen bu albümü daha da değerli kılan bir şey var: Faşizmin ayak seslerinin git gide yükseldiği bu dönemde tarihe tanıklık etmesi. "Bundan otuz yıl sonra Gezi hatırlanmaz" sözü ve bu sözü sarf eden politikacı hatırlanır mı bilinmez ama bizim tarihimizi yazan 'Taksim Meydanı'nı ve bu albümü unutmayacağımız kesin.

Mücadelemiz sürerken, Âşık Mahzuni'nin ironik şiiri Tersname'yi Kaan Tangöze'den dinleyip faşizmin yüzüne haykırmaya devam edeceğiz;

*“Kızına bakanın oğlunu öldür
Meclise girersen büyüğe saldır
Kefeni soy mezarlara kül doldur
Ölünün dişini sök de öyle git.”*

Albüm yayınlanmadan önce dinleme fırsatı bulduğumuz 'Taksim Meydanı', özellikle Gezi İsyanında alanlarda bulunan herkesin dinlerken boğazında düğüm oluşturacak bir ağıt niteliğinde.

Mesut Sansız

“Kaptan Bizi Savaşa Götür!”

Çok sık duyduğumuz bir cümle var: “Futbol asla sadece futbol değildir!”. Hem oynayan, hem oynatan hem de izleyen açısından bin bir kerameti var bu basit oyunun. Yerine göre kullanışlı, yerine göre kontrolden çıkarıcı.

Neler sığıyor o 90 dakikaya neler! Sinsi politikalar da oluyor; açık protestolar da. Gericici ideolojiler kombineli konuk olmakla beraber, bizlere umut veren “sol duyulu” sesler de arada tribünlere misafir olmuyor değil. Bu yazının konusu da güncel bir mesele; tribünlerde “vatanperverlik”.

Faşizan atmosferin statlara yansması

Ülkenin özellikle 7 Haziran sonrasında içine sokulduğu kaotik ortam malum. Bombalı saldırılarla solcular sindirilmeye ve yok edilmeye çalışılırken, Kürt coğrafyasında bir süredir çözüm süreci ile ara verilmiş olan savaş yeniden şiddetlendi. Genç, yaşlı, erkek, kadın, polis, asker, öğrenci derken cenaze haberleri durmak bilmiyor.

Bu sansasyonel süreç, haliyle kendisini tribünlere de taşıyor. Sloganlar militaristleşiyor, takımlar sahaya “teröre lanet” pankartlarıyla çıkıyor, maç sonu

Bu sansasyonel süreç, haliyle kendisini tribünlere de taşıyor. Sloganlar militaristleşiyor, takımlar sahaya "teröre lanet" pankartlarıyla çıkıyor, maç sonu röportajlarında sözün büyük kısmı buraya ayrılıyor.

Neler sığıyor o 90 dakikaya neler! Sinsi politikalar da oluyor; açık protestolar da. Gericici ideolojiler kombineli konuk olmakla beraber, bizlere umut veren "sol duyulu" sesler de arada tribünlere misafir olmuyor değil.

röportajlarında sözün büyük kısmı buraya ayrılıyor. Taraftar safını vahşice belli etmekten çekinmiyor. Patlamalarda ölenler anısına yapılan saygı duruşları dahi ışıklanıyor.

Bu tablonun içerisine giren korsan göstericiler de var; futbolcular. Ülkenin durumundan kendilerine vazife çıkarıp, attıkları gollerden sonra seyirciyi asker selamı ile coşturuyorlar, kaşlarını çatıp “vatan savunmasına adanmış ruhlarıyla” seyircilere poz kesiyorlar ve gollerini şehitlere adıyorlar. Oysa güçleri-kuvvetleri yerinde olmasına rağmen ilk başvuru gününden parayı bastırıp bedelli askerlik “yaptıklarını” başta kendileri olmak üzere herkes biliyor. Peki ne bu tutarsızlık?

Medyanın algı yönetimi

Bu genç insanların kimi mahalle bas-kısından, kimi futboldaki becerileriyle giremediği seyircinin gözüne bu şekilde girmek adına, kimi ise kendince vicda-

nını rahatlatmak gayesiyle sergiliyor bu mizansenini. Gerekçeler farklı olsa da ortaya çıkan görüntü hep aynı samimiyetsizliği barındırıyor. Kazandıkları milyon liralara, yaşadıkları lüks hayatlar sayesinde uzaklaştıkları topluma, “biz hala sizdeniz” mesajı veriyorlar akıllarınca.

Tüm suçu bu genç sporcuların üzerine yıkmak olmaz elbette. Medyaya bakalım bir de. Dikkat edin, yerli takımlardan biri uluslararası alanda bir galibiyet elde ettiğinde hep aynı cümle zikrediliyor: “Milletimizin buna ihtiyacı vardı!”. İnsanlar yakınlarını toprağa verip sokaklarda güvercin tedirginliği ile yürürken, Galatasaray ya da Fenerbahçe Anonim Şirketlerinin, yabancı Anonim şirketlerini yenmelerine mi ihtiyaç duyuyorlar gerçekten? Elbette hayır. Burada da görüyoruz ki; oluşan gergin atmosferin futbolun rantına darbe vurması engellenmeye çalışılıyor. “Futbol size ölülerinizi bile unutturur.” deniyor adeta.

Milli birlik ve...

Bir de milli duyguların kabardığı milli maçlar var tabii. Hatırlayın Dağhca çatışmasını. Öğle saatlerinden itibaren 31 askerin öldüğü hükümet tarafından biliniyor iken, maç saatine kadar bu du-

rum kamuoyundan gizlendi. Maçı tribünde takip eden Başbakan, karşılaşmanın bitmesine bir dakika kala sanki haberi yeni almış gibi telaşla stattan ayrıldı. Zorda kalan ordusunu kurtarmak için cepheye koşturan bir generali canlandırıyor Davutoğlu, bu ucuz ve amatör tiyatro gösterisinde. İşin kötüsü seyirciler de bu oyunda figürandı. Figüranların tek repliği ise “Akşama maç var, tadımız kaçmasın. Şehitler için yarın birkaç dükân yakarız” idi.

Ve sahaya Amedspor çıkıyor...

Futbol ortamı en sığ düzeyde siyasetin içine çekilmişken, şovenizmi hortlatan bir gelişme daha yaşandı. Bir 2.lig takımı Türkiye Kupası’nda beklenmedik başarılar elde edip spor gündemini adeta sallamaya başladı.

Amedspor’u tanıyalım. Türkiye liglerinde Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Spor olarak mücadele ederken; kongre kararıyla Amed Sportif Faaliyetler olarak değiştiriliyor kulübün ismi. Kürdistan tarihinde şehrin değiştirilmemiş adı bu çünkü. Kulübün futbol takımında her bölgeden Türkiye’li oyuncular var. Oyuncuların bir kısmı politik ve bu yönlerini pek gizlemiyorlar. Taraftarlar ise büyük oranda Kürt Özgürlük Hareketi’ne yakınlık duyan yoksul Kürt gençleri.

Yöneticilerin de söylediği gibi birçoğu daha iyi liglerde oynayabilecekken politik nedenlerle Amedspor’u tercih ediyorlar. Bunların içerisinde en çok dikkat çeken oyuncu da Deniz Naki. Dersimli bir Kürt olan Deniz Naki bir süre önce Süper Lig’de Gençlerbirliği forması giyerken; Kobane’deki IŞİD saldırılarıyla ilgili bir tweet atıyor ve bu nedenle bir grup taraftarca saldırıya uğruyor. Bunun üzerine kulüple sözleşmesini feshedip Almanya’nın yolunu tutuyor. Orada solcuların takımı olarak bilinen St. Pauli’de bir dönem oynayıp Amedspor’a transfer oluyor. Şimdi takımın en önemli oyuncularından biri.

Tüm kötüler birleşti

Bir 2.lig takımının bu başarıları göstermesi görülmemiş şey değil. Hemen her ülkenin ulusal turnuvalarında; alt lig takımları ara sıra böyle beklenmedik çıkışlar yapıyor. Ama Amedspor’un

başarısını diğerlerinden ayıran ve bu kadar gündem oluşturmasını sağlayan faktörler başka tabii ki.

Rakip takım taraftarları Amedspor maçlarına savaşa gider gibi hazırlanıyorlar. Maçlarda faşizan sloganlar had safhada. Futbolcular Amedspor’a gol attıktan sonra asker selamı verip tribünleri daha da coşturuyorlar.

Yayıncı kuruluş olan ATV grubu spikerleri ise, Amedspor’un adını zikretmemek için yoğun bir çaba harcıyor, “onlar...” diye bahsediyorlar. Futbolcuların yaptığı asker selamlarını büyük bir iştahla sunuyorlar.

Tekere çomak sokuldu bir kere...

Tüm bunlara rağmen Amedspor, Burasporu da eleyerek çeyrek finale yükseldi ve Fenerbahçe ile eşleşti. Böylece, Fenerbahçe gibi büyük bir takımla kendi sahalarda ve İstanbul’da oynayacakları iki maç ile adlarını tüm ülkeye duyurabileceklerdi.

Ama bu eşleşme açıklanır açıklanmaz, Federasyondan şaibeli bir karar geldi. Karara göre Amedspor, taraftarlarının attığı “Çocuklar ölmesin, maça da gelsin” sloganı nedeniyle -sporu siyasete alet etmekten- Fenerbahçe maçını seyircisiz oynama cezası aldı. Takımın önemli oyuncusu Deniz Naki’ye de yine benzer gerekçeyle 12 maç oynamama cezası verildi. Her iki ceza da son derece subjektif ve ağır cezalar.

Amedspor, futbolu militarizm ve faşizmi beslemek için kullananların karşısına dikiliyor. Hem rakiplerine hem de bu yoz düzenin mimarlarına atıyor gollerini. Bize de desteklemek düşüyor.

Bunlar yetmezmiş gibi takımın tesislerine Terörle Mücadele ekiplerince baskın yapıldı. Kulüp, öte yandan binlerce lirayı bulan para cezalarıyla baş etmekte zorlanıyor. Takımdaki Türk futbolcular dahil olmak üzere herkes üzerlerine haksızca gelindiğinin farkında ve tepki gösteriyorlar.

Amedspor’un başarısının, bir takım çevreleri ve Devlet’i bu kadar rahatsız etmesinin sebebi tıklarında giden işlerine çomak sokulmasıdır. Yukarıda bahsettiğimiz gibi şoven duyguları azdıran tiyatrolarla dizayn ettikleri spor ortamı, o kadar da pürüzsüz değil artık. Amedspor, futbolu militarizm ve faşizmi beslemek için kullananların karşısına dikiliyor. Hem rakiplerine hem de bu yoz düzenin mimarlarına atıyor gollerini. Bize de desteklemek düşüyor.

Yapmak istedikleri şey kamuda sözleşmeli, geçici sözleşmeli, taşeron, 4/C gibi güvencesiz istihdam uygulamalarını arttırmak. Kimsenin iş güvencesi kalmayacak mı? Kalacak. Askerin, hâkimin, polis, savcının iş güvencesine dokunmayacaklar.

Emeğe Saldırıları Artıyor

1 Kasım seçim darbesi aynı zamanda sermaye istikrarının devamı için de yapıldı. Bu darbenin ardından göreve gelen yeni hükümet hemen işe koyuldu ve 2016 yılı eylem planını açıkladı. Bu eylem planında işçiye, işsize, kamu emekçisine, gençliğe yine saldırı politikaları var.

Bu saldırılardan bir tanesi “Kamu Personel Rejim Reformu”dur. Bu reform planının 2016’nın Aralık ayında sonlandırılması planlanmış. Hedefleri 657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu. Bu kanun, aslında son derece baskıcı bir kanun. Örneğin; erkek ve kadın kamu emekçilerinin giyimlerini, saç ve sakal şekillerini belirliyor. Kamu emekçilerinin siyasi faaliyetlerini sınırlıyor. Disiplin ve cezalandırma hükümleri de oldukça geniş.

Hedef iş güvencesi

Ancak kanun, kamu emekçilerinin iş güvencesini sağlıyor ve AKP’nin gözü yukarıda örneklediğimiz baskıcı maddelerde değil, iş güvencesinde.

Yapmak istedikleri şey kamuda sözleşmeli, geçici sözleşmeli, taşeron, 4/C gibi güvencesiz istihdam uygulamalarını arttırmak. Kimsenin iş güvencesi kalmayacak mı? Kalacak. Askerin, hâkimin, polis, savcının iş güvencesine dokunmayacaklar. Çünkü bu pozisyonlar dev-

let kademelerinin en önemli pozisyonları ve anlaşılacak istedikleri rejimi de sağlama almak istiyorlar.

Tasarımın bir diğer maddesi ise; esneklik. Esneklik denilince çalışanın lehine bir esneklik gelmesin akla. Aksine, görev tanımları esnetilecek ve böylece çalışanlar üzerindeki iş yükü artacak. Böylece daha fazla işi daha az sayıda personele yaptıracağız. Bu da çok sayıda kamu emekçisinin işten atılması anlamına geliyor. Adı: “performansa dayalı çalışma”.

Kölelik Yasası

Geçtiğimiz Şubat ayında, hükümet çalışma yaşamının düzenlenmesi adı altında bir saldırı da işçi sınıfına yaptı. Meclisten geçen yasayla özel istihdam bürolarının önü açıldı. Özel istihdam büroları güvencesiz çalışmanın en uç halidir. Çalışma şeklini özetlersek, ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılır.

Özel istihdam bürosu deyim yerindeyse gerçek işyeridir. İşçi burada çalışmasa da, bu büro ile muhataptır. Özel istihdam bürolarına bağlı olan işçiler bu büroya ait bir işyerinde çalışmazlar. Özel istihdam bürosu kendisinden işçi talep eden firmalara işçi “servis eder”.

İşçi ihtiyacı olan fabrikalar, firmalar, işçileri kadrolu veya sözleşmeli olarak kendisine bağlı çalıştırmak yerine, özel

istihdam bürolarından diledikleri sayıda işçiyi, diledikleri gün kadar kiralamaktadırlar. Kiralanan işçinin, süresi veya işi bittiğinde o fabrikayla veya işyeriyle bağı kesilmektedir. Bu durumda işçi, bağlı olduğu özel istihdam bürosunun kendisini kiralayacağı yeni işyerine gidecektir. Dolayısıyla işçi için düzenli, kurallı bir işyeri hayal olacaktır. Hem de iki patronla birden baş etmesi gerekecek. Hem özel istihdam bürosu hem de kiralandığı işyerine karşı sorumlulukları olacak. Yani yükü artacak.

Kıdem tazminatı

Hükümetin bir diğer saldırısı ise kıdem tazminatına yönelik. Yapılması planlanan değişiklikle, patronlara işçileri işten atmayı zorlaştıran ve işçiye güvence sağlayan kıdem tazminatının yarısının bir fona devredilmesi. Yapılacak düzenleme bir yandan da işten çıkarmayı kolaylaştırıyor. Çünkü işveren işçi çıkardığında toplu bir para ödemek zorunda kalmıyor. Ayrıca toplanan fonun ne şekilde harcayacağı da meçhul.

Çeşitli fonlar bugüne dek siyasi iktidarlar tarafından hep yağmalandı. Zorunlu tasarruf teşvik fonu gibi, işsizlik fonu gibi fonlardan patronlara 50 milyon liraya yakın para aktarıldı. AKP’nin bu fonla amaçladığı da bu; patronlara bir kıyak daha yapmak

Tehlike Çanları

Arap-Alevileri

için Çalıyor

Mahmut Durkal

Suriye'deki savaş can yakıcı etkisiyle devam ederken tehlike çanları Arap Alevileri için artık daha da yakından çalıyor.

Arap Alevileri, Selefî katliamcı çeteler ve onlara destek vermekten çekinmeyen ülkeler tarafından katliam tehditleri ve nefret söylemleriyle yeniden hedef tahtasına oturtulmuş durumda.

Nefretin ve savaşın kısırcasında Arap Alevileri

Kendisinden olmayanı yok etmek üzerine programlanmış bu katliamcı-cihatçı çetelerin Arap Alevileri, Ermeniler vb. halkları hedef alması pek de şaşıracak bir durum değil.

İştebrak katliamını hatırlayalım. Sahadaki yenilgilerin ardından stratejik olan Cısr-eş Şuğur alınmış ve hemen ardından İştebrak katliamı yaşanmıştı. Sebeplerinden biri bölgede "Sünni motivasyonu" sağlamak.

Yine sahada yenilgilerin arttığı dönemlerde çeteler Lazkiye'ye füzelerle saldırarak sivillerin ölümüne yol açtılar.

Rusya'nın sahaya askeri olarak inmesiyle birçok yerde bozguna uğrayan bu çetelerin hedefleri yine Suriye'nin güçsüz, örgütsüz halkları oldu ve El Nusra lideri Colani "Alevileri katledin" emrini hemen verdi.

"Katliamcı-cihatçı çetelere destek veren ülkeler" bu nefret söylemlerine hiçbir karşılık vermeyerek Rusya'nın varlığını hedef gösterdiler(!)

Nefretin Türkiye ayağı

Tüm bu gelişmelerin üzerine bir de Türkiye'de yaşanan gelişmeleri ekleyip

Arap Alevi halkının önündeki tek özgürlük seçeneği kendi içerisinde öz gücünü yaratıp diğer örgütlü ve demokratik halk kitleleriyle buluşmaktan geçiyor. Gençlik ise bunun motor gücü olmak zorunda.

Türkiye'nin bu politik ortamı nasıl etkilemeye çalıştığına bakmak, sahadaki katliamcı-cihatçı çeteleri nasıl desteklediğini görmek açısından çok önemli bir yerde duruyor.

Çetelerin saldırılarının Foa ve Keferya kentleri üzerinde yoğunlaştığı dönemlerde, iktidar cephesinde Fatih Tezcan tarafından bir açıklama geldi. Tezcan "Arap Alevisi demeyi bırakın kendinize, Alevilikle hiçbir alakanız yok, itikadınız sapık, gerçek Alevilere kurban olun siz" dedi.

Bununla yetinmeyen Fatih Tezcan geçtiğimiz günlerde Antakya'da Arap Alevilerinin yaşadığı yerlerdeki cem evlerinin silah deposu olarak kullanıldığını yazdı. Yeni Şafak ve Yeni Akit gibi sarayın etrafında saflaşmayan herkesi tehdit eden ve bunu yaparken nefret dili kullanmaktan vazgeçmeyen gazeteler Arap Alevilerinin yaşadığı yerleri listeledi.

Son dönemde ise Alevilere emniyetten yapılan uyarılar gündeme düştü. Önce İç Anadolu'da, ardından ise Akkapı'da yaşayan Alevilere emniyetten kendinizi

koruyun "uyarıları" geldi. Ardından ne tesadüftür ki cemevleri önce faşist-muhafazakâr siviller tarafından ardından da İstanbul Gazi'de polis tarafından basıldı.

Ya katliam ya özgürlük

Nefret söylemlerini geçmişten miras alan AKP hükümeti bunu tırmandırarak Arap-Alevi halkını hedefe oturtmaya devam ediyor. Tüm bu söylemi sahadaki durumdan ve AKP'nin bakış açısından bağımsız okumak, Arap-Alevi halkını geçmişte yaşadığı katliamlardan birine daha tanık olmaya gün be gün yaklaşıyor.

Sorun ortada, ancak çözüm için atılması gereken bir sürü adım halen atılmamış durumda. Böyle olunca da, sadece gücünüz doğrultusunda konumunuzun belirlendiği, Ortadoğu'da daha fazla güçsüz durmak facianın ta kendisidir.

Arap Alevi halkının önündeki tek özgürlük seçeneği kendi içerisinde öz gücünü yaratıp, diğer örgütlü ve demokratik halk kitleleriyle buluşmaktan geçiyor. Gençlik ise bunun motor gücü olmak zorunda.

Hokus Pokus ya da Bir Hastalık Olarak:

YARATICILIK

Hatice Göz

Yaratmak kelimesinin kullanılmadığı bir eğitim sisteminin kalıbından çıkmış bir nesil bizimkisi. İlkokulda harflerin aynısını deftere geçirmekle başlayan eğitim hayatımız, lisede sınav sorularını ezberleyerek sürüyor. En nihayetinde üniversitede de mesleki formlara bürünerek bize giydiriliyor, içinde farklı tek bir duruşun olmadığı sistem.

Yaratıcı olmak yalnız Tanrı'ya mahsustur; doğaüstüdür ve büyük bir kudret gerektirir çünkü. Sıradan hiçbir insanın yapamayacağı şeyleri bir sihirli değnek ya da birkaç büyü sözcük yapabilir ancak. Yeniyi yaratmak demek Tanrı'yla savaşa girmek demektir. Toplumdaki inançlara karşı çıkmak ya da onları sorgulamak ise yalnızlığa itilmektir.

İçinde yaşamaya devam ettiğimiz dünya ise başlı başına yeni bir kalıp oluşturur: normal insan kalıbı. Bunun dışına çıkmak, normal sorgulamak, düşünülme-yeni düşünmek ya da henüz olmayanı -asla olamayacağı değil- yaratmaya girişmek anormalliktir.

Bu sosyo-psikolojik etkenler bilinçte var olan üretme, yaratma eğilimini ve girişimini törpüler. Yetişkinler düz bir

*Yaratıcılık;
yaratma
uğruna
güvenceden
yoksun
kalma,
sorgulama,
geleceğe
ilerleme,
kılıcı elinden
bir an bile
bırakmama
ve yalnız
kalmayı
göze alma
gibi bedeller
ister
kendine.*

yolu dümdüz yürüyebilirler ama bir çocuk o yolda kendine muhakkak engeller yaratır: atlar, koşar ya da sürünür. Henüz kalıbın şeklini almamış olan çocuğun merakı zaman içinde uyuma dönüşür. Bütün icatlar zaten yapılmış, düşünemediklerimizi başkaları çoktan düşünmüştür. Bize bunlara uymak ve yeniyi yaratma işini görünmez güçlere bırakmak kahr. Zaten kimse de bize "hadi, yapabilirsin" demez.

"Derisini soyunamayan yılan yok olur"

Elbette Tanrı'larla cenge girenlerimiz de olacaktır. Ancak bu seçenek en zor ve cesaret isteyenidir. Çünkü yaratıcılık; yaratma uğruna güvenceden yoksun kalma, sorgulama, geleceğe ilerleme, kılıcı elinden bir an bile bırakmama ve yalnız kalmayı göze alma gibi bedeller ister kendine.

Her yaratma kişinin kendinden yola çıkan bir yıkımla başlar. Bu uğurda başta kendi bilincini yıkıp yeniden yaratmaya yoğunlaşmış insan yalnızlaşır. Bu soyutlanma -toplumsal ve kişisel kalıplardan yaratıcılığın bir suç ve kaygı duygusu vermesine yol açar.

Toplumsal kalıplar ve yargılar tam da bu süreçte devreye girer. Psikoloji biliminin de hatalı yaklaşımıyla yaratıcılık kavramı ciddi psikolojik sorunlarla bütünleştirilmiştir. Burada yaratıcılık ya nevroitik ruh hallerinin bir sonucuna indirgenir ya da uzuv yetersizliklerinin telefisine.

Beethoven'ın sağırılığı, Virginia Woolf'un çöküntülü ruh hali ya da Van Gogh'un çıldırma kapılması bunlardan yalnızca birkaçıdır. Deha mı deli mi olduklarına karar vermek ise bize kalır.

"Dans eden bir yıldız doğurabilmesi için insan içinde kaosu taşımalıdır"

Tüm bunlara karşı çıkan insan kendiliğindenlik ve sınırlamalar arasında bir gerilim yaşar ve ancak bu gerilim ve kaostan yapıcı eylemlerle çıkan insan yaratıcılığını keşfeder. Kendisiyle ve kalıp yargılarla çatışmanın kendi içinde bir uyuma vardığını görür. Yaratıcılığını, düzensizlikteki düzen, kaostaki biçimle besler. İçinde kopan fırtınalardan kendine müzik, zihnindeki kelime dalgalarından yatak yapar.

Yaratıcı kişi yeniyi yapmak için büyü sözcüklere gerek duymaz; zaten Tanrı odur. Anormal olarak anılmaktan çekinmez çünkü o zaten normal kabul etmez. Yaratıcı kişi önce kendini yakarak kendinden ötesini yaratmak ister. Ateşin yanına oturamaz ateşi hisseder.

Kapitalist sistem bizim doğal kaynaklarımızı kurutur. Sahip olduğumuz doğanın bize aktardığı insani hazineleri emer, onlarla beslenir, onları doğal halinden çıkartıp sistem için uygun hallere sokar. Bilincimizi, bedenimizi, bilinçaltımızı, içgüdülerimizi kontrole alır, bizim olmaktan çıkartıp ona ait bir meta haline dönüştürür. Sistem açısından bakacak olursak; bizim için en iyisi onun çevirdiği ve her zaman onu yeniden üretmeye hazırlanmış yaşam programına uymaktır.

Sistemin bize dayattığı bu hiçleşmeye karşı bir özgürlük savaşı yürütmek için önce “kendimizi var etmemiz” gerekir. Bu özgürlük savaşını veren kadronun savaş alanı kendisi, savaşacak olan kendisi ve düşmanı yine kendisidir. Sistemin yarattığı kimliğe karşı, kendi kimliğimiz ile sürekli halde sistemden kopuş için mücadele halinde olmamız gerekiyor.

Nasıl bir kopuş?

Devrimci siyasal eylemimizde ısrar ettiğimiz zaman yolumuzda engel olarak kendimizi daha doğrusu kendimiz sandığımız kişiyi göreceğiz. Tam o noktada yapmamız gereken kendimizi aşarak sistemi kendimizde yıkmak, siyasal hedeflerimizi kendimizle bütünleştirip kendi seçtiğimiz bizle “kimliğimizle” sisteme alternatif bir ışık yakmak olmalıdır.

Kopuş, belli bir andan çıkmak, belli dengeleri terk etmek anlamına gelir. Sistemden ve onun günlük ürettiği dinamiklerden kopuş halinde konumlanmamız gerekir.

Hamleler ve taktikler döneminin kadrosu

Tarihte ve günümüzde doğruluğu kanıtlanan gerçek şudur ki; devrim her zaman kitlelerin eseri olmuştur. Aynı düzeyde doğruluğu tartışılmaz bir şekilde kanıtlanan diğer bir gerçeklik de, hiçbir devrimin öncü kadrolar olmadan gerçek amacına uygun, kalıcı ve sürekli olamayacağıdır.

Yani kadro, öncü olma rolünü

oynadığı kadar kitleselleşmekte ve toplumsallaşmakta, aynı şekilde kitlelerin isyana kalktığı düzeyde öncü kadro rolünü oynayabilmektedir. O zaman kadro bu dönemlerde rolünü ne kadar oynamışsa dönemin mücadele sorunlarına o kadar cevap üretebilmiştir. Çünkü sorunlarımız ideolojik çizgimizin yanlışlığı ya da eksikliğinden kaynaklanmıyor.

Daha da açmak gerekirse attığımız taktik hamlelerin yanlışlığı ya da dönemin ihtiyaçlarına cevap üretmemesi sorunu değil bu tıkanıklık. Özgürlükçü kadronun taktik hamlelere yoğunlaşmaması, taktikte indirgemeci yaklaşımın olmasından kaynaklanıyor. Yeterli ideolojik donanım sağlanmadan çizgi netliği, moral ve vicdan düzeyi, planlama kabiliyeti; yürütme ve denetim gücü oluşturulmadan hamle ve taktik döneminin kadrosu olmak mümkün değildir. Çünkü ideolojik yetersizlik beraberinde politik öngörüsüzlüğü, bu da beraberinde taktiksel yanlışlıkları ya da taktik hamlelerin öncüsü olamamayı getirir. Bireyi tekrara düşürür.

Taktiklerimiz doğru, kararlarımız doğru, perspektifimiz yerinde, hedeflerimiz kesinlikle gerçekçidir. Gerisi tüm beynimizi ve ruhumuzu baştan aşağı seferber ederek yaratıcı bir tarzla uygulama ve sonuç alma sorunudur.

Özgüven, inanç, kararlılık!

Kendimize güven de bu noktada önemli ve belirleyicidir. Kendine güveni yetersiz ve başaracağına inanmayan kadronun dönemin taktiklerini başarıyla uygulayıp sonuç alması zordur. Bazen umut zaferden değerlidir. Hayallerimizin ve hedeflerimizin gerçekliği onu başaracağına olan inancımızdan ve bilincimizden gelir.

Tereddüt, ürkeklik ve kararsızlık baştan kaybetmek anlamına geliyor. Tüm yeteneklerimizi ayaklandırmaya sürece büyük bir inanç ve kararlılıkla yüklenmek durumundayız. Taktiklerimiz doğru, kararlarımız doğru, perspektifimiz yerinde, hedeflerimiz kesinlikle gerçekçidir. Gerisi tüm beynimizi ve ruhumuzu baştan aşağı seferber ederek yaratıcı bir tarzla uygulama ve sonuç alma sorunudur. Kadro bunun için vardır. Bunu başaracak olan odur.

KENDİN SANDIĞIN ‘SEN’ DEN KOPUŞ

... Ve Serüvenciler Düşer Bu Yollara

Bugün Özgürlükçü Gençlik dergisi olarak, Serüven Kültür ve Sanat Evi'ne konuk oluyoruz. Hoş bir sohbet gerçekleştirdik, kendilerini tanıdık. Buyrun okuyun...

Özgürlükçü Gençlik: *Arkadaşlar merhaba, yanılmıyorsam serüvencilerin yollara düşmesinin üzerinden iki sene geçti. Serüven Kültür'ün inşa sürecinden bahsedebilir misiniz?*

Serüven Kültür: Evet, iki sene oluyor. Neden yollara düştüğümüze gelince; üniversite gençliğinin cafe-üniversite arası mekik dokuyan üretimsiz ve yozlaşan hayatlarına alternatif bir yol açmak için diyebiliriz. Bu alternatif yolu komün ve paylaşımaya dayalı, farklı kültürleri içerisinde barındıran ve merkezinde sanat atölyelerinin olduğu biçimle var etmeye çalışıyoruz.

Hangi atölye çalışmalarınız var ve nasıl işletiyorsunuz atölyeleri?

Serüven'de her atölyenin kendi odası mevcut. Kadın odası, müzik odası, kütüphane ve bir de ortak etkinlik odası. Buralarda; tiyatro, gitar, bağlama, ritim, resim, yaratıcı yazarlık, yan flüt, dil atölyeleri, toplumsal cinsiyet, homofobi ve edebiyat atölyeleri yapıyoruz.

Serüven Kültür Evi sanata nasıl bakıyor?

Sanatın meta haline geldiği, sanatçının kendi emeğine yabancılaştığı bir sürecin içerisindeyiz. Sanat metalaştıkça özgürlüğünü ve esas anlamını yitiriyor. Sanat insanlar arasındaki en kolay iletişim yoludur. Serüven Kültür Evi kendi alterna-

tif yaşam yolunu bu sanatsal üretimlerle anlatmaya çalışıyor. Sanatçıların kendine yabancılaşmadan sanat üretiminde bulunması için atölyelerini kendi evleriymiş gibi onlara sunuyor.

Serüven Kültür ve Sanat Evi ismindeki "ev" düşüncesini de buraya bağlıyorsunuz sanırım?

Evet çünkü; günümüzde kültür ve sanat evleri yerine kültür ve sanat merkezleri var. Merkezinde olmak yerine evinde olmaktan daha memnunuz.(gülüyorlar)

Sürekli olarak alternatif bir yoldan bahsediyorsunuz, bu alternatif yol sanatta nedir? Biraz daha açar mısınız?

Daha da somutlaştırmak gerekirse; mesela alternatif müzik üretimleri yapmak istiyoruz. Neden sokak müzisyenlerinin festivalini Serüven Kültür Evi örgüt-

lemesin? Sokakta müzik yapan kişiler genelde sahnelerde iş bulamamış kişiler oluyor. Oysa kendi müziğini istediği gibi yapmak istiyor sokak sanatçıları. Bir sokak müzisyeni "ben doğanın melodisini tekrar doğaya aktarıyorum" demişti. Yabancılaşmamak sanırım bu olmalı.

Peki sanata bakış ile ilgili bir tablo çizdik. Serüven'in kültüre bakış açısı nedir? Neler yapar?

Bir sanat yapıtının oluşumunda ait olduğu toplumun kültür yapısının önemi büyüktür. Hiçbir sanat yapıtını onu oluşturan çevreden soyutlayamayız. Bu yüzden kültür ve sanatı da birbirinden ayıramayız. Kültür ise toplumların kendi gelişim süreçlerindeki yarattığı değerler ve daha sonrasındaki yaratacağı değerlerin bütünü. Yaşadığımız coğrafya birçok kültürü içinde barındıran bir coğrafya ve bilindiği gibi kültürlerimiz bizlere unutturulmaya çalışılıyor. Buna karşın bizler, yaptığımız çalışmalarla yaşatmaya çalışıyoruz. Çünkü bir arada yaşayan kültürler zenginliğimizdir. Bir kültürü en iyi onun dili yaşatır, biz de buradan yola çıkarak Serüven'de dil atölyeleri de yapıyoruz. Ancak; şimdilik sadece Kürtçe ve Arapça dersleri var. Diğer dillerde de destek olabilecek eğitimci arkadaşlara ulaşabilirsek o atölyeleri de düzenlemeyi düşünüyoruz.

Peki son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Biz bir yola düştük serüvenciler olarak iki sene önce. Bu yola kültürünü korumak, sisteme karşı alternatif yaşamı örgütlemek isteyen tüm üniversiteli öğrencileri de çağırıyoruz. Beraber yürü-yelim....

"Üniversite gençliğinin cafe-üniversite arası mekik dokuyan hayatlarına alternatif bir yol açmak için... Bu alternatif yolu komün ve paylaşımaya dayalı, farklı kültürleri içerisinde barındıran ve merkezinde sanat atölyelerinin olduğu biçimle var etmeye çalışıyoruz."

“Bu Suça Ortak Olmayacağız” dediler!

Barış İçin Akademisyenler, 11 Ocak’da ‘Bu Suça Ortak Olmayacağız’ başlıklı bildiriye, 1128 akademisyenin imzasıyla ilan etti. Bu durum özellikle iktidar çevrelerinde paniğe yol açtı. Önce Erdoğan ‘aydın müsveddeleri, gitsinler hendek kazsınlar ya da dağa çıksınlar’ sözleri ile akademisyenleri hedef gösterdi. Ardından, Sedat Peker’in ‘oluk oluk kanlarını akıtacağız’ tehdidi ile devam eden süreç; 15 Ocak itibarıyla Kocaeli, Bolu ve Bursa’da 27 akademisyenin evlerine yapılan şafak baskını ve ardından gözaltı operasyonlarıyla hızlandı.

15 Mart’la ise Esra Mungan (Boğaziçi Üniv), Kıvanç Ersoy (MSGSÜ) ve Muzaffer Kaya (Nişantaşı Üniv.) tutuklandı.

Destek çığ gibi büyüdü

Hocalarını yalnız bırakmayan öğrenciler ülke çapında pek çok üniversitede eylemler organize ettiler. Gözaltı ve uzaklaştırmalara rağmen imzacıların sayısı 2000’i aştı ve akademisyenlerle başlayan ‘bu suça ortak olmayacağız’ bildirimlerine dünyadan ve Türkiye’den büyük destek geldi. Barış İçin Edebiyatçılar, Sinemacılar, Gazeteciler, Tiyatrocular, Kadınlar, Taraftarlar... gibi oluşumlar da bildiriye sahiplendiler.

Güney Afrika’da Zafer Öğrencilerin!

Güney Afrika’da 2015-2016 eğitim yılı harçlarına yüzde 10,5 zam yapılması kararının ardından, ülkenin birçok noktasında öğrenciler tepkilerini kitlesel gösterilerle ortaya koydular. Cape Town’daki gösteride öğrenciler parlamento binasına girdi ve polislerin sert müdahalesiyle 23 kişi gözaltına alındı.

Bunun üzerine protestolar daha da şid-

detlendi ve hükümet zammın bir kısmını geri çekti. Ancak bu düzenlemeyi yeterli bulmayan öğrenciler eylemlerini sürdürdüler. Tepkilerin dinmemesi üzerine, yetkililer tüm zammı geri çekme kararı aldılar. Harç zamlarının geri çekilmesinin ardından öğrenciler bu kazanımlarını şenliklerle kutladılar.

Yüzlerce öğrenci tutuklu!

Özgürlükçü Gençlik Dernekleri Üyesi Ali Haydar Buluş, Mersin Üniversitesinde ülkücülerin Nihal Atsız etkinliğini protesto ettiği için Terörle Mücadele Şubesi polisleri tarafından 13 Ocak’ta gözaltına alındı. Hakkında tutuklama kararı verilen Buluş, Mersin Cezaevinden sonra Alanya’ya sevk edildi.

Üniversite öğrencilerine saldırılar sürer-

ken; 10 Ekim Ankara katliamını protesto ettikleri gerekçesiyle, 21 Ocak’ta İzmir’de 7 kişi gözaltına alındı. Aralarında Ege Üniversitesi Felsefe Bölümü öğrencisi ve ÖGD üyesi Cenk Barış Kaya’nın da bulunduğu 4 kişi tutuklandı.

200’ü aşkın öğrenci, halen cezaevlerinde tutuklu bulunuyor.

KAMPÜS CADILARI KURULUŞ KONFERANSINI GERÇEKLEŞTİRDİ!

Üniversiteli kadınların özörgütü Kampüs Cadıları; İstanbul’da, birçok şehir ve üniversiteden genç kadının katıldığı konferansla kuruluşunu ilan etti. Boğaziçi Üniversitesi’nde başlayan konferans, rektörlükten izin alınmış olmasına karşın çeşitli bahanelerle yarıda kesilmek istendi. Bunun üzerine kampüs içerisinde sloganlarla yürüyüşe geçen genç kadınlar, Boğaziçi yönetimini protesto etti. Konferansı üniversite dışında devam ettiren coşkulu bir biçimde sonuçlandırdılar.

ANKARA PATLAMASI’NDA KAYBETTİĞİMİZ ÜNİVERSİTELİLER ANILDI!

13 Mart’ta Ankara’da meydana gelen patlamada yaşamını yitiren üniversiteli öğrenciler arkadaşları tarafından anıldı. Şehrin en yoğun noktalarından birinde meydana gelen patlamada aralarında ODTÜ, Eskişehir Osmangazi gibi üniversitelerde okuyan öğrencilerin de bulunduğu 37 kişi hayatını kaybetmişti.

ŞİLİ’DE ÖĞRENCİLERİN TALEPLERİ KABUL EDİLDİ

Şili’de öğrenciler ve profesörler “Piyasa için verilecek tek bir kuruluşumuz yok!” diyerek Santiago sokaklarında devletin getirdiği yeni eğitim düzenlemelerini protesto etti. Bu yeni düzenleme ile önceden tamamen ücretsiz olacağı açıklanan- eğitim hizmetlerinden yalnızca maddi durumu yetersiz olan öğrencilerin ücretsiz faydalanması öngörülmüyordu. Ancak yapılan büyük yürüyüşler, sendikalar ve muhalefet partilerinin girişimleri ve alevlenen tartışmalar üzerine Devlet Başkanı Michelle Bachelet, eğitimin herkes için ücretsiz hale geleceği tasarıyı kabul etti.

kadınların ısyanı kampüslerden taşıyor

